

Ben Siz

VAHIY VADISINDEN
ANKA KUŞUNUN ÇAĞRISI

İKRÂR YAYINLARI
ISBN 978-3-9815665-0-5

Vahiy Vadisinden Anka Kuşunun Çağrısı

BenSiz

Vahiy Vadisinden
ANKA KUŞUNUN ÇAĞIRISI
BenSiz

YAYIN YÖNETMENİ
Bengü Aydoğdu
Baskı 1, Kasım 2012
ISBN
978-3-9815665-0-5

YAYIN HAKLARI
İKRÂR YAYINLARI
Bengü Aydoğdu
Dreikönigenstraße 36
47799 Krefeld / Almanya
E-Mail: mail@flameofsophia.com

Bu kitabı okumaya başlayan ile kitabı bitiren artık aynı değildir !

"Vahiy Vadisinden Anka Kuşunun Çağırısı" hayatın içinden alınan yaşanmışlıklar ve ilhamla kurgulanan bir öyküdür. İki kişi arasında oluşan diyaloglarda bir yandan bu dünyaya yansıyan güncel hayatlar mercek altına alınırken diğer yandan metafiziksel olarak HAKİKAT ve İLLÜZYON ile ilgili derin bilgilere dalınmıştır.

Anka Kuşunun Çağırısı'nda bilim, felsefe, ruhaniyet ve aşk elele olup hayatın anlamını ve dünyanın işleyişini okurlarına sunarken, MUCİZELER KURSU'nun emsalsiz metafiziği ile sarsılmamak elde değildir...

Ruhani uyanış yolunda amacın hem benlikten hem de tüm özdeşleşmelerden arınmak olduğunu simgelemek için yazar BenSiz adını kullanarak kişiliğin hiçliğini vurguluyor ve kişisel popülist eğilimden uzak duruyor. Önemli olan, kitabı kimin yazdığı değil kitabın kendisidir ve okura yol katığı olmasıdır...

Anka Kuşunun Çağırısı Mucizeler Kursu'nun metafiziğini bir türk yazarın kaleminden işleyen bir kitap olarak bu konuda Türkiye'de ilkindir...

AŞK... SEVGİ... RUHANİYET... VARLIK... RÜYA... TANRI... TANRIOĞLU,
KUTSAL RUH ve KURTULUŞ olan kelime sözcükler Anka Kuşunun Çağırısında yankılanıyor. Ve bu seraplar aleminin düşsel cetveline işleniyor bir efsane olarak...

İçindekiler

İçten teşekkürler
Önsöz
Giriş
Yaşam üzerine
Ego üzerine
Gerçeklik üzerine
İlişkiler üzerine
SONsuzluk
Yazar üzerine

İçten teşekkürler...

Yazılarıma ve bu öykünün kurgusuna ilham olanlara, bana soruları ile ulaşan ve cevapların oluşmasında önemli bir yere sahip olan tüm Mucizeler Kursu öğrencilerine ve ilgililerine, facebook sayfamda paylaşımlarıyla her gün yeniden ve yeniden beni düşünmeye ve öğrenmeye sevkeden tüm dostlarıma ve kardeşlerime minnetim daimdir.

Bu kitabın oluşumunda kendisine çok şey borçlu olduğum dostum, Türkiye'nin genç bestekarlarından ve müzik hocası sevgili Haluk Yücel'e derin sevgimle sarılırken canı gönülden teşekkür ederim.

İlk karşılaşmamızdan itibaren derin bir sevgi bağıyla şartsız ve içten bir dostluğum olan sevgili Dr. Tamer Tandoğan'ın maddi ve manevi destekleri benim için paha biçilmezdir. Tamer ile uzun ve derin katmanlı muhabbetlerimizde bir taraftan Mucizeler Kursu'nun metafiziğini aramızda kavrama açısından pekiştirirken diğer taraftan yıllardır takipçisi ve öğrencisi olduğu değerli spiritüel öğretmen Dr. David R. Hawkins'den birebir aldığı bilgileri bana aktarması sohbet soframızı emsalsiz kılmıştır.

Ve nihayetinde bu kitaba katkı bağlamında bilinçli ya da bilinçsiz emeği geçen herkese “Sağ olsunlar” diyorum.

AŞK içinde el eleyiz her daim...

BenSiz

Önsöz

Vahiy Vadisinden Anka Kuşunun Çağrısı'nın ilk baskısı yazarın kendi Yayınevi tarafından yayınlandı ve aracı bir yayın ve dağıtım şirketi tarafından Türkiye'deki Kitap Evlerine verildi. An itibarı ile Anka Kuşunun Çağrısı Türkiye'deki kitap pazarında bulunmadığından ikinci baskı için birkaç yerel Yayınevlerine başvuruldu. Sonuç olarak elle tutulur uygun bir anlaşmaya varılamadı. Ne de olsa amaçlar farklı. Biri dünya hesapları peşinde diğeri okumak isteyenlerin taleplerini yerine getirmek için çabalamakta...

Yazar Türkiye'de herhangi bir şekilde ün ve şan peşinde değil. Bu kitabın yazılmasının tek nedeni Mucizeler Kursu'nun zihinleri zorlayan metafiziğini daha pratik bir çerçeveye içinde sunmaktır.

Bu nedenden dolayı yazar kitabı e-kitap formatına uygun bir şekilde yeniden düzenledi. Bu işlem esnasında kapak tasarımı da değiştirildi.

Bengü Aydoğdu
(BenSiz)

...

7. Dünyanın varolmadığını öğrenmeye hazırlananlar için iyileştirme bir armağandır ve şimdi bu dersi kabul edebilirler. Onların hazır oluşu, anlayıp tanıyabilecekleri bir şekilde dersi onlara getirecektir. Kimileri bunu aniden ölüm anında görürler ve öğretmek için yükselirler. Diğerleri dünyanın var olmadığını gösteren çünkü, gördükleri şeyin gerçek olması gerektiğini ama bunun açık bir şekilde dünya ile çeliştiğini gösteren ve bu dünyadan olmayan bir deneyimde bulurlar.

8. Ve bazıları bunu bu kursda ve bugün yaptığımız alıştırmada bulurlar. Bugünün düşüncesi gerçektir çünkü, dünya yoktur. Ve bu eğer gerçekte senin hayal gücün ise, ona bu görünüşleri veren tüm düşüncelerini değiştirerek dünyayı olduğunu düşündüğün tüm şeylerden özgür bırakabilirsin. Hasta olan iyileştirilir sen tüm hastalık düşüncelerinin gitmesine izin verdikçe ve yaşam düşüncelerinin şimdiye kadar ölüm adına sahip olduğun tüm düşüncelerinin yerini almasına izin verdiğinde ölü olan yeniden dirilir.
[...]

[Mucizeler Kursu Ders 132, 7. ve 8. inci paragraf]

*İçindeki bu bilinmezlere gidip gelişimi anlar mısın? diye sordu...
Anlarım dedim...*

*İçindeki çağlayanı
Düşüşünü, kavganı
Ve yer çekimine karşı kaybedişini...*

*Kalabalıklar içinde yalnızlığını
Ve arayışını saf ve güzel olanı...*

*Cefasıdır insanoğlunun sıradanlığı
Tanırsan birini tanırsın hepsini...
Kalmaz ne sır, ne gizem
Sığınır tümü aynı kanuna
Sıkar canını, kaçarsın
Ararsın farklı olanı...*

*Farklı olan ise bulunmaz aranınca
Onun tek aracı senin çağrın
Gönlünden kopan çığlıkların
Ne gülmek ne ağlamak deva olur derdine, ateşine...*

*Rahatlatsan bile bir an
Kucak açarsın yeni eziyetlere...
Tek çare içindeki Hakikatte
Perde arkası seni çağıran BENliğinde...*

*O'na giden yol bilmemektir
Unutmaktır tüm öğrendiklerini
O'nu bilmek ise yeniden hayata dönmektir
Küllerinden yeni bir dirilişte...*

Giriş

Yağmur: “Kimsin diye sorsam? Tek kelime lütfen.”

Minel: “Sen'im.”

Yağmur: “Güzel cevap. O halde belki bunlara da bir cevabın olur. Kafam çok karışık. Hayat üstüme üstüme geliyor sanki. Yalnızım. Kalabalıkların içinde boğuluyorum ama yalnızım. Anlamsızlıkların içinde kayboluyorum. Söyler misin, bu halleri bilir misin?”

Minel: “Üstüne gelen hayat değil, kendin olarak bellediğin benliğinin hayata karşı aldığı tavrıdır, beslediği dirençtir kimliğinin üzerinde baskısını hissettiğin. Karmaşık yaşam şartları içinde insanlar genelde altından kalkamayacakları bir yük gibi algılarlar yaşadıkları hayatı. Bir balçığın içine saplanmış gibi hareket ettikçe batarlar, battıkça çırpınırlar. Çaresiz, kısır bir döngüdür bu. Halbuki ne olursa olsun, hayata bakış açını değiştirdiğinde tepkilerinde değişir. Sana tavsiyem, su gibi ol; dirençsiz ama istikrarlı, yumuşak ve şeffaf, basit ve akıcı. O zaman hayatın aslında ne kadar tarafsız olduğunu anlarsın. Kafadaki karışıklık düşüncelerinin karışıklığından oluşuyor. Karışık olan hayat değildir. Senin onun karşısında duruşun karışıktır. Ve sadece disiplinsiz bir zihin karışık olur. Herhangi bir gayeye bağlanmadan bir seyirci gibi düşüncelerini izlemeye çalış sadece hayatı gerçekten anlamak için. Ne olduklarına, iyi ya da kötü, akıllı ya da akılsız, doğru ya da yanlış olduklarına bakmadan, yorum getirmeden izle sadece. Salıver düşüncelerini. Ve olayları yönlendirmeden gözlemle; tıpkı güneşi bir müddet kapatan bulutların dağılmasını izler gibi. Bırak kendini bir an için ve sen olmaktan, hayatı bu kadar ciddiye almaktan vazgeç. Düşüncelerini durdurarak dünyanın döngüsünü ve düşüncelerinin akışını durdur. Sadece izle. Kendini ve düşüncelerini izle. Eğer her an mevcut olan düşüncelerin analiz edilse, dışarda izlediğin düzen ile senin düşüncelerinin karmaşasının birbirine mantığa sığmayan bir şekilde aykırı olduklarını tespit edersin. Anlamsız ve biribiri ile bağlantılı olmayan cümleler ve fikirler yumağı gibi olduklarını görürsün. Ve bunun farkına varmak düzeltmek için en önemli faktördür.”

Yağmur: “Ama tüm bunları yapan bensem, kim kimi izliyor ki bu durumda? Nasıl hem aynı anda yaşarım ve izlerim? Bu bana mümkünmüş gibi gelmiyor.”

Minel: “İşte ifşa edilmesi gereken tüm sır burada yatıyor. Sana bir benzetme ile cevap vereceğim. Bir oyuncu olduğunu düşün. Sahnede bir rol oynuyorsun. Bunu bildiğin sürece sorun yok. Oynarken rolünü, aslında kim olduğunu unutmuyorsun. Ama eğer bir an rol oynadığını unutup kendini oynadığın figuran olarak algılasan, o an oynadığın rolün tüm acılarını, sevinçlerini ve hayatının gelgitlerini içinde hissederek, tümünü tamamen benimseyerek kendin gibi yaşayacaksın. Gereksiz yere acı çekecek, gerçek olmayan sevinçleri tadacak, sadece birer kurgu olan inişlerin çıkışların içinde çalkalanacaksın. Ama kim olduğunu tekrar hatırladığında her şey geçecek, kendi

kendine ve o ahmakça varsayımına güleceksin. İşte o oyuncu gibi olmalısın, gerçekte kim olduğunu bilen. Hayat aslen böyle bir oyundur. Sen burada bu illüzyonların dünyasındasın ve burada bir rolün var oynaman gereken. Ama özün, gerçekliğin burada yaşıyor gibi görünen değil. Özün, ego olarak adlandırılan o oyuncunun üstlendiği rolü izliyor ve her daim kendinin ne olduğunu biliyor. Ve tam doğru olarak bakılırsa, özün değil izleyen. Bu yaşam dediğimiz dört boyutlu realitenin içinde gözlemci olarak adlandırdığımız zihin parçamız sadece bir yansımasıdır gerçek özbenliğimizin. Mistik ya da ruhani yolun ifadesiyle anlatmak gerekirse özbenliğin olan varlığın ne bu dünyadadır ne de bu dünyadan. O, bu maddesel yaşamın bir parçası değildir. O, asla acı çekmez, asla korkmaz çünkü, O sevginin kendisidir. Neşenin, sevincin kendisidir. Her şeyi kapsar ve her şey O'dur. O TEKdir ve karşısızdır.”

Bu ilk yazışmanın satırlarıydı iki apayrı ve uzak hayatlardan varlık denizinin ortasında esrareniz bir şekilde buluşan iki insan çocuğunun. Uzun süren derin bir dostluğun başlangıcıydı yüreklerine mihlanan. Yağmur ve Minel. Sorular ve cevaplar. Aydınlanma ve yüzleşmeler. Gülmeler ve ağlamalar. Zamansızlığın içinde küçük bir zaman birimine sığdırılmış derin bir sevgi; hayatın içinden gönüllere sunulan bir öykü. İki kişi arasında geçen diyalogları ve hayat derslerini içeren bir hikaye değil sadece bu satırlar. Cennetin yolunu açan bir vahiydir, sırrı kelimelerin dansına yansıyan, sana şu an göz kırpan ve tılsımının içine çeken. Teslim olduğunda bu çekime, satırlar arası bir yol açılacak zihninde gizli olana, onu anlatmaya dilimin varmadığı...

Hayat...

Hayatın anlamı nedir? Bu soru çınlar ezelden bu yana insanların zihninde. Bilinmeyen yollara, herbiri için tanınanı terkedip tanınmayana götüren gibi yaşanan arayışlara. Ama sadece aramak yetmez. Doğru bir şekilde aramak gerekir. Doğru şekil ise, bulma isteğimizin ne kadar büyük olduğu ile bağlantılıdır. Büyük korkulara rağmen bilinçteki sınırları aşmaya zorlayan ve bilinmeyi çeken bir istek gerekli. Ancak, bilinen şu; Hakikat demir kapıları zorlamaz. Davet edilmediği yere gelmez. Arayışlarımızın sebebi genelde acılarımızdır, içimizde hissettiğimiz boşluk, tatminsizlik ve başımıza gelen felaketlerdir. Acısız, mutlu bir yaşam arzularız ama mutluluğu nasıl bulacağımızı bilmeyiz. Kısa vadeli, geçici sevinçler ve mutluluklardan sonra keder tekrar kapımızı çalar ve sarsılırız hayatın acımasız gibi görünen ve şaşmaz çarkının içinde. Ve belki o zaman başlarız acılardan kurtulmak için bir çıkış yolu aramaya ve her şeyi sorgulamaya. Hayata farklı açılardan bakmaya başlarken bir müddet tatmin oluruz, ancak, çoğumuz hayat şartlarının en ufak bir düzelmesinde vazgeçer bu arayıştan ve döner yine yaşamının tatlı ayartmalarına odaklanarak. Kesin gelecek olan bir sonraki acı ve kedere kadar...

İnsan...

Korkak bir hayat yolcusu. İnsan; duyularıyla kısıtlı varlık. İçinde birbiriyle tamamen çelişen iki “ben” barındıran varlık: Biri gerçek, diğeri sahte. Ve insanların çoğu bilmiyor bunu. Kendilerinin ve hayatın farkında olmadan yaşıyorlar ve o yaşam dedikleri minnacık havuzda ölüyorlar. Ama bilincinde olmaması bu gerçeği değiştirmiyor. Sahte varlıktır tüm kısıtlamaları, tüm sınırları yaratan. Onun doğasıdır ayırmak, sınırlamak, farklar yaratmak. Gerçek benliğimiz, özümüz ise her şeyi içinde barındıran ve bu

dünyadan olmayan bir kıvılcımdır bizim ona dönmemizi bekleyen bu sınırlar ve ayrılıklar dünyasında. Onun doğasıdır sınırsız, tam ve bir olmak. Tüm insanların içinde olan ve birçok ruhani yolda ilahi kıvılcım olarak da adlandırılan gerçek varlık, kişi ne yaparsa yapsın asla sönmez, asla yokolmaz. İnsanın yolladığı ruhani bir çağrı, ister yardım çığlığı olsun, ister arzu, ister soru, TANRI'NIN yanıtı olan bir sevgi göstergesi olarak anında verilmiş olur. Bu sevgi göstergesi dünyaya her türlü biçimde yansıyabilir. Bir insan, bir kitap, tesadüf gibi görünen bir olay, bir kazanç, bir kayıp, bir değişim ve bazen tanımadığınız bir kişinin gülümsemesi gibi... Bu kıvılcımı görmeyenlere göstermek için elçiler vardır tanrısal sevgiyi içlerinde taşıyan ve tükenmez bir pınar gibi müsrifce dünyaya dağıtan. „Vahiy Vadisi'ninden” gelirler onlar ve dünyanın dört bir yanına yayılırlar, hazır yüreklerin toprağında yeşeren tohumlara ışık, aş ve su olmak, içlerinde bekleyen ateşle uyuyan Anka Kuşları'nı uyandırmak için. Bu öyküde onların lâkabları “TANRI öğretmenleri”dir. TANRI öğretmenleri kimlerdir? TANRI öğretmeni olmayı seçen herkesdir. Onların bir tek müşterek kalifiyesi vardır; bu da herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde başkalarının kurtuluşunun kendi kurtuluşundan ayrı olmadığının bilincine varmasıdır. Bunu bir kez yaptığında kişi, menzili de bellidir yolu da. Böylece karanlığa bir ışık gelmiştir. Tek bir ışıktır ama tamamen yeterlidir. O artık TANRI ile, Hakk ile görüş birliğindedir bunun farkında olmasa ve hatta O'na inanmasa bile. O artık kurtuluş getiren elçidir. O artık TANRI öğretmeni olmuştur. Onlar dünyanın her bir yanından gelirler. Tüm dinlerden ve din olmayan her düşünceden. Onlar evrensel olan çağrıya cevap verenlerdir. Bu çağrı, her an her yerde çınlar ve dünyayı kurtarmak için öğretmenlerini çağırır. Bu çağrı tüm insanlara yöneliktir ama azı ıstır ve daha da azı dinler. Dinleyenler ise binlerce yıl atarlar dünyanın içinde yönetildiği zaman çarkında. Çünkü çağrı için zaman anlamsızdır ebediyetin kucağında. Ve onların her biri bir başka RUH'A yeniden dirilişin ateşini armağan etmek için Aşk ateşiyle yanan birer Anka Kuşu'dur namı diğer Simurg. Vakitleri gelince seslenirler vadinin derinliklerinden ve çağırırlar bekleneni. Mutlak bir yasa vardır karanlığın labirentinden çıkmak için yola koyulan yolcuya şart koşulan: **Cennet kapısına tek başına gidilmez!** Şahlar kapısından yalnız girilmez! En az iki yürek olmalı birbirlerinde eriyen, ve kutsal bir ilişkide, TANRI'NIN birlik yasasını gerçekleştiren. Sevenlerin bedenleri ayrı olabilir ama zihinler, yürekler birdir; gönüller tekdir. Kalpler aynı atar, zihinler aynı düşünür, gönüller aynı severler. Aşk'ın sunağında yanarken erir gider simyanın gizemli dönüşümünde tüm ayrılıklar, tüm ikilikler. İki iken bir olurlar. Ve bu yasa altında vadiden çıkar gelir bir Anka Kuşu, alır bu dünya rüyasında onu bekleyen eşini, yoldaşını. Açar kapısını Cennet Kraliyetinin yeni doğmuş bir Anka Kuşu'nu daha Vahiy Vadisi'nin ulusuna bağışlarken. Yazılır yine bir efsane dünyanın kutsal kitabına fener olmak için arayanlara, Anka Kuşları'nın çağrılarını duyan aşk yolcularına...

*Kainatın içinden akan ılık yağmurlarla yarışıyor yıldızlar
İçimdeki özgürlük bekçisine açılıyor tüm kapılar
Rüzgar emrimde dört cihan eserken, sesleniyor yanıklara usulca...*

*Haber salıyor AŞK'ın elçisinden yürekleri çalkalananlara
Hadi diyor, vakit geldi;
Gidelim mahkumiyetlerin zincirlerini parçalamaya...*

*Gidelim Cennet Kraliyeti'nin topraklarına bayrağımızı dikmeye
Gidelim ebediyetin kucağında AŞK'ın sunağında ölmeden ölmeye...*

*Tutkunun zirvesinde AŞK'ın zevkenden oluk oluk akarken
Gidelim son lûtfun nefesinde yeniden BİRleşmeye...!*

Ve Vahiy Vadisi...

Esrarengiz bir sırrın vadisidir bu, yüreklere açılan ve gönül gözü ile görülen... Bu dünyadan olmayan ışığın has bahçesi, TANRI'NIN dünyanın yanılgısına verdiği cevabın tarlası, Ruhani alemin ülkesi, dünyanın tozlu ve susuz çölüne çıkan kervanların vahasıdır. Elçileri sayısızdır. Bedenler dünyasında bedenleri, ırkları, cinsiyetleri, lisanları farklı olsa da, ÖZ'de aynıdır onlar. Hepsi kutsal tek bir beden hücresidir. Elçiler her daim bir beden içinde yolculuk ederler bu dünyanın rüyasına Hakikatı yaymak için. Boş bir testi misali, kaynağı bu dünyadan olmayan oluk oluk akan kutsal suyu taşımaktır görevleri. Adları Krishna'dır, Buddha'dır, İsa'dır, Muhammed'dir, Hacı Bektaş'dır, Ali'dir, Şems-i Tebrizi'dir, Yunus Emre'dir, Hallac Mansur'dur, Krishnamurti'dir, Lao Tzu'dur ve saymakla bitmeyen daha niceleridir. Kimisi yükselip yüksekte kalmış kimisi yükselip tekrar düşmüştür rüyanın ayartmalarına yeniden yenilip. Ama hepsi kutsal bir anda aynı tanrısal bilinci paylaşmıştır. Ve onlar birer Anka Kuşu olarak bu vadiden her an kanatlanıp dünya alemine uçan ve aşk ateşini yakmak için aşk'a sevdalılara yâr olanlardır. Değişen sadece isimleridir, görüntüye yansıyan cisimleridir. Ve bu aşk ateşi öylesi bir ateştir ki, cehennem ateşini kiskandırır, dünyayı kasıp kavurur.

Bu öyküde rehberimiz, elçimiz İsa Mesih'dir. Rehberin ismi de yolu da TEKOLAN'ı ifade etmenin sayısız yollarından biridir. Onlar hakikate götüren yollardır. Sözleri, eylemleri bu yollarda yol levhalarıdır, işaret eden parmaklardır. Bizim yolumuzda Mucizeler Kursu'nun SESidir İsa, bizlere onun aracılığı ile seslenen. Tüm dogmalardan, kalıplardan ırak bir bilincin hazinesidir bu, yargısız ve açık zihinlere sunulan. Evrensel bir yolun sesidir o. Almasını bilen önce alacak ve sonra verecektir tüm aldığını ki, alması tamamlansın. Almasını bilmeyen ise bu sofradan aç kalkacaktır. Onlar için henüz vakit gelmemiştir. Belki başka bir zaman yine bu sapağa gelecekler ya da başka bir yoldur onları bekleyen...

Ve nihayetinde aşk'tır gizemiyle, tılsımıyla tanrısal sunağın ateşini besleyen. Aşk karanlığı aydınlığa taşır ve açar tüm kapalı kapıları. Aşk kamçılar özlemleri ve değiştirir hayatları. Aşk'tır, insanoğlunun inandığı bir imtihan tabirini kullanmak gerekirse, geçilmesi gereken en çetin "imtihan" bu yeryüzünde...

Ve bekçiler bekler bu alemin karanlığının çıkış kapılarında. İnsanoğlunun yeryüzündeki karanlıklardan aydınlığa doğru giden yolculuğunda her aşamanın bitişinde geçit veren dört bekçi görev almıştır. Element olarak bilinirler mistik öğretilerde. Element, Grekçe'de "elementa" kelimesinden türemiş ve "bir merdivenin ilk basamaklarına tırmanmak" anlamına gelir. Burada sırasıyla toprak, su, ateş ve havadır. Bir yanılgı ile toprakda başlayan sefer, Aşk suyunda vaftiz edildikten sonra ateşin simyasında karıştlardan arınır ve küllerinden dirilen Anka Kuşu olarak rüzgarın nefesinin eşliğinde son kez rüyalar alemine rehberlik eder Cennet Kraliyeti'ne ebediyen dönmeden önce. Tüm görüntüler gibi onlarda sadece rüyanın içinde varlar. Hepsi aşıldıktan sonra Mevlana'nın dediği gibi yolcu can yaylasında olur:

*“Uykuda şu dört element çarmihından kurtulurum;
şu daracık yerden can yaylasına sıçrarım.”
[Mevlana, Mesnevi VI/222]*

Bu bekçilere hükmetmiştir zamanında Hz. Süleyman. Bir efsanedir bizlere kadim zamanlardan yansıyan ve sır olana işaret eden. „Süleyman’ın Mührü“ denmiş adına... Elementlerin hükümdarı denmiş namına...

Bundan binlerce yıl önce asırların bilgelikte yarıştığı dönemlerde dünyanın efsunlu evrelerinde insanın üçüncü gözünün açık olduğu öne sürülürken, efsanevi bir Kral Peygamber yeryüzünün ve gökyüzünün efendisi olmuş. Cinlere insanlara ve hayvanlara hükmeden bu kral peygamber Süleyman’dı. Ve gücünün kaynağı olduğuna inanılan bir mühür yüzük taşıdığı söylenirdi efsanede. Ancak, bir gün bu sihirli yüzük çalındı. Süleyman sahip olduğu her şeyi kaybetti. Ve mührün yokluğunda geçen o keder dolu günlerde kendisindeki asıl mührü, Mühr-ü Süleyman’ı buldu.

Ve gönlüme nefes oldu satırlar arası tüm cümleler bu mührün ışığında:

Son darbenin ötesinde olan vadinin davetinde soyunuruz çırılçıplak kendimizden ve çalarız o kutsal kapıyı bomboş ellerle yüreğimizden taşan sevdanın merhametli kollarında benlik dramımızı terkederken...

Bu dünya çölünden giderken gizemli dağların eteklerindeki bereketli ovalara, düşer yokluk çölünün tüm kumtaneleri üzerimizden ve kalırsız korumasız bir beden içinde ölümsüz varlığımızla...

*Doğarsız yeni bir ulusun doğurgan toprağında, aşk’ın beşik olduğu cihanda aşk ile...
En fakir halimizle ulaşırsız en büyük zenginliğe: **Mühr-ü Süleyman’ın sırrına...***

Ve ne hikmetse, Vahiy Vadisi’nden esen meltemin eşliğinde seslendi işte bu bekçiler bu öyküye ve döküldü sözleri kalemime bir sır açarcasına...

Önce Toprak konuştu:

Anakucağına düşen bir tohumun bekçisiyim. Kendim sessiz ve durgun olsam da içimde sayısız hareketler barındırıyorum. Doğurganlığın simgesi seraplar aleminde. Zihnin perde önüyüm. **Yanılgılar için yaratıldım.**

Sonra Su konuştu:

Her şey benden doğdu bu dünyada, bana geri dönecek. Sınırsız varlığın sınırlar içinde yaratış kaynağıyım. Yaratıcılığın simgesi, aşk’ın dergâhıyım rüyalar aleminde. Duyguların deryasıyım bedenler içinde. Zihnin perdesiyim. **Gizlemek için varım.**

Ve Ateş konuştu:

Yakmak, yıkmak, tüketmek ve yeniden diriltmek için geldim ben. Sahte varlığın kılıfını yakmak ve küllerinden Gerçek Varlığın doğuşu için ışığın sunağının bekçisiyim. Arınmanın simgesiyim hiçliğin dünyasında. Zihnin simya ateşiyim. **Sahteyi yoketmek için çağrıldım.**

Son olarak Hava konuştu:

Tüm elementlerin başıyım. Bensiz ne ateş yanar ne su akar ne de toprak doğurur. Ebedi olanın simgesiyim simgeler cihanında. Işığın emrinde esen fırtınayım. Zihnin has olan aslının yansımasıyım. **Dünyayı Cennete taşımak için burdayım.**

*İki beden, Bir ruh, Tek nefes...
Vuslata Hasret Kumtaneleri...
Ve Zamanın Prangası...*

*Zincire Vurulmuş Bir Beden...
Deryalardan Çağlıyan Bir Pınar...
Ve Sessizliğin İçinden Çarpan Bir Tokat...*

*Aşk'ın Kapısında Bitkin İki Yolcu...
Dinmeyen amansız Bir Yağmur Ve ıslanan Bir Çöl Gülü...
Sır Perdesi açıldı... Bilenlere...!*

Ve kapanıyor tekrar o kısaca açılan perde ve bırakıyor bizleri sahnelerin alacalı renklerinin karmaşasına. Sessizlik sarıyor yine vadiden yükselen tınların ardından seraplar alemini...

Günümüzün esrarengiz hikayelerinin kaynakları kadim zamanlara ve çok eski gizli spiritüel öğretilere dayanır. Sırlar öğretisinden geçmiş olanlar hem yaşamın kaynağını bilirler, hem de kutsal menzili. Onlar artık saf biliştir bu dünyada. Sayısız kitapların satırlarına dökülen bu mistik yolun çağrısı rehber olsun tüm ılık yolcularına...

*Açılıyor sırlar bahçesi sırlara hazır olanlara
Bir nabız yoklaması devrinden sonra
Gizini ayandan alıp beyan ederek...
Ve toplanıyor ruhlar aleminde uyanmış zihinler,
İçi boş testiler, niyetsiz Ben'ler
Sessizliğin içinden, tekliğin melodisinin ritminde
Rüya aleminin temelini sarımak için bu dünyada...*

Yaşam Üzerine...

*Hoşmanzar ve ılımlı dökülmüyor kelimeler bugün
Asi ve hırçın akıyor mürekkep kalemime pervasızca...
Tepetakla çeviriyoruz alışlagelmişleri,
Kışkırtıyoruz dünyayı yine korkulara adanmış bugünde...
Ayna tutalım kendimize ey insanoğlu..!
Bu dünya biziz, biz bu dünyayız..!*

*Savaşdan da barışdan da biz sorumluyuz..!
Korkularla tıka basa dolu zihinlerle savaşa,
Sevgi dolu yüreklerle barışa kapı açarız..!
Bak bakalım kendine, özgür müsün kendi içinde
Nefretten, hasetten ve garezden..?*

*Yoksa var mı düşmanlıkların seninde beslediğin..?
Var mı suçladığın, kendinden gayrı parmak gösterdiğin..?
Düşmanın olduğu sürece savaş da olacaktır, bilesin..!
Ne zaman ki vazgeçersin yargıdan
İşte o zaman barışın bir zerresine daha yaşam vermiş olursun..!*

*Sensin bu dünyanın kader elçisi..!
Sensin kendi seçiminle kurtarıcı olan..!
Ya savaş ilan edersin ya da barışı yayarsın...
Gerisi sadece yenilgidir, sadece yalandır...*

Yazışmamızın ilk satırlarının akışından sonra sanki uzun bir nefes arası oluştu ve ardından devam etti mesajlar. Yeni dostum, ayna parçam bana tanıdık gelmesinden öte derin bir ufkun açıldığı hissini vermişti. Yanılmamıştım.

Yağmur: “Felsefe Kulübü’nün paylaşımlarına yaptığın yorumların dikkatimi çekti. Farklısın. Bilgiden kendime bir şeyler katabileceğimi düşündüm, o yüzden sana arkadaşlık isteği gönderdim.”

Minel: “Tahmin ettim. Bilgi alışverişi daima karşılıklı olur. Benim de senin bilgi ağacından tadacağım meyveler olduğuna inanıyorum. O halde evrenin bize sunduğu bu imkanı değerlendirelim. Zira hiçbir şey tesadüfen olmaz. Tesadüf denilen kavram insan zihninin sebep-sonuç yasasına uygun görmediği şeylere verdiği bir isimdir. Fakat bu dünyada her şey birbirine bağlı olduğundan hiçbir şey bu sebep-sonuç yasası dışında olamaz. Tam şimdi ve burada karşılaşmamız gerekiyordu bunun ne zaman ve ne şekilde sebebini yarattığımızı şu an bilmesek de.”

Yağmur: “Tam anladığımı sanmıyorum söylediklerini. Sen ve ben facebook’da birer profile sahibiz ve ortak ilgi alanımız olan felsefe ile ilgili ve bir buçuk milyon üyesi olan bir paylaşım sayfasında benim özellikle yüzlerce yorumun içinden senin yorumundan etkilenecek sana yazmam ve senin beni bu sıradışı karşılayışınla iletişimin en net şekli ile yazışmamızın tesadüf olmadığını mı söylemek istiyorsun? Bununla kadere inandığını mı belirtmek istiyorsun?”

Minel: “Kadercilik kavramı dikkatle ele almamız gereken bir konudur. Bu kavram ile ilgili fazlasıyla birbiriyle çatışan yorumlar ve fikirler var. Kimisi kişinin ne yaparsa yapsın hayatın akışının tümünün ve olayların insandan daha büyük bir güç tarafından önceden belirlendiğini savunur ve dolayısıyla bir boşvermişlik tavrı içinde inisiyatifsiz bir tutum ile hayatında olan her şeyi o güce havale ederek sorumluluk almaktan kaçınır. Bu gücü örneğin Müslüman aleminde Allah olarak ve Hristiyan aleminde TANRI olarak belirtirler. Bu fikri savunan, her ne olursa olsun önceden belirlendiğine ve hatta zaman geri bile alınabilse ve olaylar yine akışına bırakılsa aynı olayların aynı şekilde cereyan edeceğine inanır. Bu inanışta, gelecekte olacak şeyler Allah ya da TANRI tarafından yazılmıştır ve değiştirilemez olarak açıklanır. Bu inancı savunanların çoğu hayatlarında, özellikle kötü olarak nitelendirilen olaylar ya da davranışlar karşısında, kendilerinin sorumlu olmadığını savunarak bahaneler üretirler ve acizlikten doğan kararsızlıklarına bir anlam yüklemek isterler. Yazgıcılık ya da fatalizm kelimeleriyle de ifade edilen bu tutum, kişinin hayatında bütün olayları önceden ve kesinlikle tanrının kararlaştırdığını, bunun karşısında herhangi bir başka gelişme olamayacağını ileri süren felsefi görüşdür. Olayları ve başa gelenleri, önceden saptanmış, önlenemez ve insan istenciyle değiştirilemez inancıyla, olduğu gibi benimsemekdir. Burada temelde yatan inancın arkasında önemli bir tutum vardır insanın hayata karşı sergilediği. Kişi hayatında hiçbir şey için sorumluluk almaz ve kendini böylece her türlü yargılanmadan uzaklaştırmaya çalışır. Çünkü, eğer Allah ya da TANRI tüm olanlardan mesul ise, kişi ne yaparsa yapsın hiçbir şekilde suçlanamaz ve her türlü yargıdan muaftır. Tehlikeli ve kısır bir döngüdür bu insanları sorumsuz davranışlara yönlendiren.

Fakat yazgı olarak açıklanan fenomen için başka bir açıklama daha vardır. Bu açıklamada hayatın tümünün kendimiz tarafından yaratıldığını ve dolayısıyla her şey için, hatta tüm dünya ve evren için tüm sorumluluğun kendimize ait olduğu belirtilir. Bu açıklama TANRI’nın bizi kendisi gibi yarattığı ve gerçek varlığımızın saf ruh olduğunu ve dolayısıyla TANRI gibi yaratma gücümüz olduğu temeline dayanır. Böylece hayatımız bizim elimizdedir ve bizim bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde yarattıklarımıza bağlıdır.

Her şeyin düşünceden doğduğunu ve sonra maddesel dünyaya yansıdığını savunan bu görüş, günümüzde artık çeşitli bilim dallarında yapılan devrimsel teoriler ve araştırmalar sonucunda da teyit ediliyor. Örneğin kuantum fizikçileri hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını ve hatta maddenin dahi var olmadığını, onun ancak, algılarımızın şartlanmasından ve enerji alanlarının aralarındaki oluşan ihtimallerin karşıt çekimlere sahip olmasından doğan itici bir etkileşim sayesinde bizlerin maddeyi aşılabilir bir sınır olarak algılamamıza neden olduğunu öne sürüyorlar. Bilinen verilere göre madde, içinde yaşadığımız 3 boyutlu mekanın %5’ini dahi doldurmuyor. %95’inden fazlası boş bir alan gibi görünüyor bize. Halbuki tüm hayat, yaşam ve içinde işleyen

yasalar bu alan içinde oluşuyor ve madde o etkileşimin sadece minik bir bölümünün algılarımıza yansımaları içeriyor. Sanırım seni şimdi biraz zorluyorum ama bilgide sınırlar zorlanmadan aşama kaydedilemez.

Sana şu an belirtmek istediğim, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmamasıdır. Bu yaşanan hayatların tümünün önceden belirlenmiş olduğunu ve bizim çoktan çekilmiş bir filmi izler gibi hayatlarımızı bu olgunun farkında olmadan yaşadığımızı söylersem onaylamayacağımı tahmin ediyorum. Ve bu hayatları yaratanın Allah ya da TANRI olmadığını belirtirsem isyan bayrağını çekersin muhtemelen. Ve ben işte diyorum ki, her şeyi yaratan bizleriz. Daha doğrusu genelde insanların bilincinde olmadığı gerçek varlığı tarafından yaratılan bir yanılgı senaryosudur bu dünya. Ve değiştirilmesi gereken bu dünya ve hayatlar değildir. Değişmesi gereken zihnimiz ve bilincimizdir. Bir kitap var. Adı Mucizeler Kursu'dur. Bu kitapta şöyle yazıyor:

“Gördüğün dünya bir dünyanın illüzyonudur (yanılsamasıdır). TANRI bu dünyayı yaratmadı, çünkü, O’NUN yarattığı her şey KENDİ gibi ebedi olmalı. Bu dünyada ebedi sürecek hiçbir şey yoktur. Zaman içerisinde bazı şeyler diğerlerinden biraz daha uzun sürerler. Fakat tüm görünür şeylerin sonunun olacağı bir zaman gelecektir.”
(Mucizeler Kursu, Tanımlamalar V. - Çeviri: BenSiz)

Bu kursun içerdiği açıklamalar birçok ruhani öğretilere kıyasla emsalsizdir demek yeridir çünkü, içerdiği metafiziği nondual yani dual, ikili olmayan tavizsiz bir varoluş anlayışına dayanıyor. İlerde daha derinlemesine anlatabilirim sana istersen Mucizeler Kursu'nun metafiziğini. Bu görüşe benzer ama tamamen birbirinden bağımsız olan felsefe tarihinde irrasyonalist ve karamsar olarak bilinen Filozof Arthur Schopenhauer'in kader üzerine yaptığı düşünce kırıntısını sana sunmak istiyorum:

“İnsanların kader dediği şey genelde kendi aptallıklarıdır.”

Seviyorum bu sözünü esirgemeyen, idrakı derin ve sert adamı. Ve ne zaman onun sözleri aklıma gelse, yüzüme bir tebessüm düşer. Bu sözün arkasında yatan olgu, insanlar içinde bulundukları hayatları yaratırken bunu ne kadar bilinçsizce dolayısıyla aptalca yaptıklarıdır. Ve ben bu görüşe katılıyorum herhangi bir yargıya kapı açmadan. Bu sadece bir tespittir. Bu esnada bu konu açılmışken, Bumerang nedir bilir misin Yağmur?”

Yağmur: “Bilirim. Tahtadan yapılmış bir araç. Fırlatınca geri gelir atana. Bildiğim kadarıyla silah olarak kullanılırdı eskiden. Artık oyuncak diye satıldığını gördüm günümüzde.”

Minel: “Doğru. En eski silahlardan biridir insanoğlunun keşfettiği. Ve çok ilginçtir. Tahtadan yapılan bu belli bir açıda kıvrık bir sopa gibi görünen silah, fırlatıldığında havada geniş bir çember çizerek atıcıya geri döner. Günümüzde hâlâ Avustralya Yerlileri Aborijin'ler, Amerika Birleşik Devletleri'nde Arizona eyaletinde yaşayan Hopi'ler ve Kuzeydoğu Afrika ve Güney Hindistan'da da yerliler tarafından özellikle avlanma amaçlı kullanılır. Çarptığını ağır yaralayabilir ve hatta öldürebilir. İnsanların hayatları işte böyle bir Bumerang gibidir. Kendilerinin zihinlerinde düşünce olarak yaratıp bu maddesel hayata yansıttıklarının hepsi fırlattıkları birer Bumerang gibi er ya da geç

kendilerine geri döner. Ama onlar, bu kendilerine çarpan ve yaralayan hatta öldüren şeyin zaman içinde kendilerinin fırlattıklarını bilmezler ve ağıt yakarlar başka bir yaratanın öfkesine ya da garezine uğradıklarını iddia ederek. İşte budur aptallık olarak Arthur Schopenhauer'ın açığa vurduğu. Hz. İsa çarmıha gerildiğinde, “Tanrım; sen affet onları, çünkü, ne yaptıklarını bilmiyorlar” diye cellatları için dua etmişti ölmenden önce. İsa, mutlak sevginin zirvesinde olduğundan yargısızdı Schopenhauer’e nazaran.”

Yağmur: “Ne demek istediğini anlamakta zorlanıyorum biraz. Bilmece gibi konuşuyorsun. Benim inancımda yaratan Allah’dır ve O’nun haricinde yaratan yoktur. Nasıl bizim bu dünyayı yarattığımızı öne sürebilirsin? Bu benim görüşümde Allah’ı inkar etmektir. Ve diyelim ki, senin dediğin gibi biz yarattık hayatlarımızı. Neden o halde bu kadar kötülük yaratıyoruz ki? Neden daha güzel ve barışçıl bir dünya yaratmıyoruz? Neden acı çekmeyi tercih edelim ki? Bu kadar kötülük içeren bir dünyayı yaratmak için deli olmak gerek.”

Minel: “Son cümlene katılıyorum. Böyle bir dünya yaratmak için deli olmak gerek. Şu an kendinle çeliştiğinin farkında değilsin sanırım. Senin ifadene göre Allah'ın deli olması gerekiyor eğer O yarattıysa bu dünyayı ve bizleri. Ama öyle olmadığına emin olabilirsin. Allah ya da TANRI; bu iki kavram benim için eşanlamlıdır; saf ruhdur, her şeyi kapsayandır, karşıtsızdır, soyuttur, ebedi, sonsuz ve sınırsızdır. Kendisi gibi yaratandır ve insanın kısıtlı akıl çerçevesi içinde tanımlanamaz. Mucizeler Kursu’nda *“TANRI vardır diyoruz ve susuyoruz”* olarak yazıyor TANRI'YI tanımlamayla ilgili paragrafda. TANRI’NİN, bedenler içinde tutsak ve ölümlü varlıklar yaratması tutarlı gelmiyor akıllı ve sorgulayıcı bir insana. Bu dünyada geçerli olduğu gibi “öl ve öldür kanunu” altında kurulan bir yaşam sistemini savunmak sevgi kaynaklı bir davranış değildir. En ufak tek hücreli canlıdan en kompleks canlıya kadar tüm dünyevi yaratılış; ister bitkisel olsun ister hayvani; beslenme ve hayatta kalma mücadelesinde bu iki seçim arasındadır: Öl ya da öldür! Sevgi olarak tanımladığımız Allah ya da TANRI’NİN böylesi karşılıklı bir katliamı birçok spiritüel öğreti ve dinde her ne kadar sınav ya da insan ruhunun gelişimi için yaptığı savunulsa da, benim bu düşüncüyü desteklemediğimi bilmeni isterim. Büyük bir anlamsızlığa anlam yükleme çabası gibi gelen bu açıklamalarda eksiklikler var zannımca ve dolayısıyla beni ikna edemiyorlar yeryüzünün en sır dolu sorusuna verdikleri cevaplar. Benim sana açtığım bakış penceresi bu dünyanın tüm bilgilerini içeren bir pencere değildir. Dolayısıyla bilgimin dışında olan konulara değinmem ve kıyaslamam. Ayrıca buna gerek yok çünkü, eğer tüm bu dünya bir illüzyon ise ki, ben buna katılıyorum, o halde içerdiği tüm bilgilerde illüzyondur. Çünkü kapalı bir sistemin içinde yer alan insan ancak, o sistemin sınırları ve işleyişi içindeki cevapları bulabilir, sistem dışında olanlara ulaşamaz. Ne zaman kendini sınırlı olarak tanımlamaktan ve küçük tutmaktan vazgeçer, o zaman sistemin dışına çıkabilir. Bu da dünyadan ve tüm bilgilerinden arınmak ile mümkündür. Çünkü tüm inançlar, bilgiler, varsayımlar ilk edapta birer prangadır bizleri onların içinde esir tutan.

Sıradan bir insan, içi dünya kumuyla dolu bir testi gibidir. Aydınlanmış, ermiş bir insan içi boş bir testidir ilahinin boyutundan bilgileri alan. İlahi bilgileri alabilmek için bomboş olmak gerekir bu dünyada. Dolayısıyla tıkabasa içi kum dolu olan testiler önce boşalmalı ki, son adımın bir lütuf olarak gelmesine hazır olsunlar. Mucizeler Kursu işte bu testi boşaltmaya yarıyor. Sorular senden, cevaplar benden demiştin hatırlarsan. Ben

de sana kendi cevaplarımı veriyorum. Söylediğim hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin Yağmur. Sorular hep aynıdır ve bu dünyada verilen cevapların hemen hemen hepsi görecelidir. Cevapların büyük çoğunluğu fikirler üreten insan aklından çıkanlardır. Ancak, bir de mutlak doğrunun çeşitli dillerde, kültürlerde zihinlere yansıması vardır vahiyler gibi. İçeriği farklı terimlere dayanır ama öz aynıdır bu bilgide. Mutlak bilginin yanında tüm göreceli fikirler yok olur. Hangisi göreceli hangisi mutlak kendin bulmalısın. Sorular aynıdır insanoğlunun hayatında en az bir kere sorduğu. Bu dünyayı kim ve neden yarattı, bizler kimiz ve neden varız ve hayatın anlamı nedir? Ancak, bu sorulara yönelmeden önce yaşamın ne olduğunu anlamalıyız.”

Yağmur: “Ne kadar emin konuşuyorsun. Şaşırdım doğrusu. Merak ediyorum yaşam hakkında anlatacaklarını. Dinliyorum seni. Anlat bana yaşamı. Senin tanımladığın yaşamı.”

Minel: “O halde dinle... Yaşam... Başlı başına bir sır dünyasıdır. Yaşam dediğimiz, bu beden içinde doğumdan ölüme kadar olan süreç içinde verdiğimiz hayatta kalma savaşı mıdır, yoksa bunun ötesinde başka bir şey var mıdır? İki şık var: Biri, evet var ya da hayır, yoktur. İlki bize müthiş bir bilinç keşfine açılan serüvenin yolunu açar, ikincisi ise maddenin ilk sebep olduğunu savunan maddecilik, özdekçilik veya materyalizm adı altında öne sürülen felsefi akıma yönlendirir. Bu maddeciliği savunan felsefi görüş, varolan her şeyin maddi temele dayandığını, her şeyin maddeden oluştuğunu ve bilinç de dahil olmak üzere bütün görüntülerin maddi etkileşimler sonucu oluştuğunu öne sürer. Bu ikinci şıkkın artık, daha önce de belirttiğim gibi, kuantum fizikçileri tarafından dahi bir temeli olmadığı vurgulanıyor. Ayrıca günümüzün önemli bilim adamı Rupert Sheldrake tarafından keşfedilen morfogenetik alan teorisi de bu düşünceyi çürütüyor.

Rupert Sheldrake, dünya çapında yenilikçi bir biyolog olarak morfogenetik alan teorisiyle bilimsel açıdan devrim yarattı. “İnsanın 7. Duyusu” adı altında ingilizce olarak 2003 yılında çıkan kitabında Sheldrake, morfogenetik alan teorisiyle genişlemiş insan şuurunu ele alarak, bu keşfi okurlarına sunuyor. Bu teoriye göre morfogenetik alanlar formlara hayat veren, onları şekillendiren bilgi alanlarıdır. Zamanın ve mekanın 3 boyutuna bağımlı olmadan varolurlar. Morfogenetik alanlar enerji değillerdir. Sadece enformasyon yani bilgi içerirler. Tüm dünyayı ve evreni kaplayan bu bir depo gibi olan bilgi alanı yaşamın her alanını kapsar ve varolan her türlü fiziksel formların modellerinin planını içerir. Bu plana göre rezonans yoluyla oluşan formlar, oluşurlarken form olarak kalabilmek için daima bu alanın rezonansına yani titreşimlerine bağlı kalırlar. Bu demektir ki, geçmiş de oluşan bir titreşim temelinde aynı titreşim ile devamlı rezonans içinde bulunarak ancak, formlar varolabilirler dağılmadan. Sonuç olarak, yeni oluşan bir form, içinde taşıdığı tohumla, önceden oluşmuş bir diğer formun sahip olduğu ve kendisinininkine benzer bir tohumla devamlı rezonansa girerek, önceden oluşmuş o diğer forma uyumlanır. Başka deyişle örneğin, bir meşe ağacı oluşmadan önce morfogenetik bilgi alanında önceden meşe ağacı üzerine bir bilgi ve bu bilgiden doğan belli bir rezonans oluşur. Bu etkileşim olduktan sonra meşe ağacı maddesel dünyada belirir, yani tezahür eder. Meşe palamudu da o alana bağlı olarak ancak, bir gün meşe ağacı olabilir. Aksi takdirde oluşum olmaz. Şimdi önce meşe ağacı mı, yoksa meşe palamudu mu oldu sorusunu sorarsan bana, ben de sana önce tavuk mu yoksa yumurta mı derim ve yine geliriz en başa, insanlığın henüz çözülmemiş en büyük sorusuna: Her şey nasıl başladı? Bunun cevabını sana vermeye çalışacağım ilerleyen

aşamalarda. Şimdi konumuza devam edelim.

Ne ilginçtir ki, Akaşa kayıtları adı altında ezoterik çevrede morfogenetik alan teorisine benzer bir iddianame dolaşır. Akaşa sözcüğü Hint teozofisinde “evrendeki tüm uzayı kapsayan temel esîrî cevher” anlamına gelir ve batı teozofisinin kurucusu olan H.P. Blavatsky tarafından batıya aktarılmıştır. H.P. Blavatsky’e göre Akaşa kayıtları tüm evrenin etrafında olan bir materyaldir ve insanların göremeyeceği bir frekansta olan başlangıçtan bu yana toplanmış bilgi topluluğudur. Bu varsayıma göre, evrende madde nasıl yok olmadan ancak, dönüşümler geçiriyorsa aynı şekilde hiçbir hareket ve olay da yok olmayıp akaşa denilen süptil cevhere kaydediliyor ve insanların hayatları ile etkileşim yaratıyor. Bu etkileşim hem kollektif bilinç alanı için geçerlidir hem de bireysel bilinç alanı. Kollektif bilinç alanı konusunda psikolog C.G. Jung da önemli keşifler yapmıştır ve bilinmesi hayatı ve sebep-sonuç yasasını anlamakta çok önemlidir. Ama bizim bu konuyu şimdilik bu kadarla sıyırmamız yeterlidir yoksa sonu gelmez bir bilgi ağının derinlerine dalmış oluruz. Tüm bu varsayımları dikkate alırsak, bilinç maddeden bağımsız bir bilinç boyutundan bu dünya yaşamlarına ve maddelerine hükmeden görünmeyen bir güçtür ve her şeyi oluşturan odur. Madde olarak algıladığımız bu görüntüler dünyasında bilinç boyutu içinde oluşan etkileşimler sayesinde her şey gelip gider.

Bu konuya şu an sadece kenardan değindik ama prensibi anlamak açısından yeterlidir bu. Daha derin bilgi arzu edersen Rupert Sheldrake’in bu konuda yayınladığı kitaplarını okuyabilirsin. Ayrıca C.G Jung’un kitapları mevcuttur kolektif bilinci ele alan ve Akaşa kayıtları ile ilgili birçok kaynak bulunur. Böylece yaşam nedir diye sorduğumuzda, tüm bu bilgileri toparlayarak yaşam bilgidir ve kaynağı bu bilgiyi yaratandır demeliyiz temele indiğimizde. Bilgeler, aydınlanmış bir zihin için bu nedenle “bilis hali” derler. Ve bu dünyada yaşam denilen sürecin içinde şartlar ne olursa olsun, insanın bu bilis haline ulaşabilmek için hayatında daima bir arayışın dürtüsüyle yaşadığını ve kişi kendi bilincinde belli bir olgunluğa eriştiğinde bu arayışı hayatının merkezine taşıyacağını söylerler. Buna karanlıktan aydınlığa giden yol derler, kurtuluş derler, mistik yol derler, ölmeden ölmek derler, yeniden diriliş derler, uyanış derler. İsimleri çoktur ama amaçları tekdir; gerçeği bulmak ve Öz’e dönmek. Bu arayış için benim özellikle favori kaynağım ve aracım olan Mucizeler Kursu’nda bir diyalog içinde geçen konuşmada İsa Mesih şöyle diyor: Bu birlikte yapacağımız seyahat, karanlığın ışıkla değiştirilmesidir. Anladığın hiçbir şey korku yaratıcı olmaz. Sadece karanlığın ve bilgisizliğin içinde korkutanı algıla. Burada karanlık bilmemek ve anlamak ışıktır demektir.”

Yağmur: “Anlattıkların mantıklı geliyor bana ve mantık çerçevesi içinde çelişki bulmakta zorlanıyorum şimdilik. Ama yine de içimde bir dirençle sarsılıyorum. Bir isyanın sarsması gibi. Düşüncelerim zaten uzun süredir birbiriyle çakışıyor ve bir türlü çıkamıyorum işin içinden. Şimdi sen bana yeni bir darbe indiriyorsun. Kafam iyice karıştı ve içimde sana karşı tepki uyanıyor. Başkası anlamaz bunu, sen anlarsın biliyorum. Doğrularım yanlışlarıma karıştı sanki. Ayırt edemiyorum. Sanki yanlış diye bir kavram yok; sadece herkesin kendine ait doğruları var. Senin doğrun ve benim doğrum gibi. Soruyorum kendime, hakikat eğer tek ise bu kadar göreceli fikirler neyin nesine? Örneğin Mevlana’nın bahsettiği hakikat, tüm karşıtların, göreceliğin bittiği yer neresi? Neden bu kadar fikir kargaşası var dünyada? Yoksa ben mi yanlış anlıyorum, yorumluyorum?

Söylesene Minel... Neden içimdeki fırtınalar dinmiyor, hırsım öfkem hiç bitmiyor, sıradan insanlar gibi yaşayamıyorum, niye sürekli düşünme gereği duyuyor ve sorgulama ihtiyacı hissediyorum? Ve neden öğrendikçe daha da batıyorum sanki? Bana ne güçlünün zayıfı ezdiğinden, bana ne Afrika'daki aç insanlardan? Neden birinin son nefesinde sanki benim son nefesimmiş gibi acı çekiyorum da, kendi bedenime sayısız işkenceler yapsalar bile canım o kadar yanmıyor? Her şeyim dört dörtlük olsa bile kendimi rahat hissedemiyorum. Neden böyle acı çekiyorum, neden bu kadar çelişkiler var içimde? Neden bu soruların cevabını bulamıyorum hiçbir felsefede? Mevlana'yı okurken neden o ilahi aşkın sırrını çözemiyorum? Nedir beni engelleyen? Böyle bir konuşmayı ilk defa sana yapıyorum. Nedenini henüz inan bilmiyorum. Belki de seni tanımadığım için ve bu sanal dünya içinde benim için bir tehlike temsil etmediğinden bu kadar cesurca açılıyorum. Ya da senin farklı oluşundan kaynaklanan bir çekim gücüne yenildiğimden. Kimbilir..."

Minel: "Yazdıkların yabancı değil bana. Birçok insan böylesi içsel çatışma yaşar hayatında. Kendini ve her şeyi sorgulamak ilk edapta düşünmekle yapılır, çünkü, başka imkanımız, yolumuz, yöntemimiz olmadığını sanırız. Ve zaten düşünmek, ben merkezli olan kişide; ve genelde tüm insanlar ben merkezlidir; var olduğunun bir kanıtıdır. Descartes'in dediği gibi: 'Düşünüyorum, öyleyse varım'. Ancak, gerçeklikte bu böyle değildir. Var olduğumuz için düşünme yeteneğine sahibiz ve düşüncelerle yaratıyoruz. Ama bir ömür boyu programlanmış ve karşıt düşünceler sistemine tutsak bir zihin, değişmez bir döngü içinde olduğuna inandığından farklı bir şey olduğunu algılayamaz ve varsayamaz. 'Böyle gelmiş böyle gider' deyiimi bu inanca dayanıyor. Bu kısır döngüye değişimi getirecek şey, bütün bugüne dek öğrendiklerimizi sorgulamak ve sistem içinde tutsak zihinden sorularımıza yanıt aramaktan vazgeçmektir. Farklı yollara, farklı bilgilere ihtiyacımız var. Alıştığımız sınırların dışına çıkmalıyız ki, alanımız genişlesin. Bir dereye yüzmekle bir okyanusun içinde yüzmek farklıdır. Ama bir gün tüm dereler okyanusa açılır ve sığ sulardan derin sulara dalmaya zorlanırlar. İşte o zaman yüzenin ve suyun hakkında ne kadar az bildiğimizi anlarız. Bu metaforik benzetmede su yaşamdır yüzen ise bizleriz. Yaşarken hükmü altında olduğumuz bireysel kişiliğimiz ya da ego olarak adlandırılan benliğimiz, bize hiçbir şekilde kendi kısıtlı bilgisi dışında bir çözüm sunamaz, sorulara cevap veremez. Bu görüntüler dünyasında dere bir okyanusu içinde barındıramaz ama bir okyanus tüm dereleri içinde bulundurur. Bu anlamda ego deredir ve okyanus henüz bilincinde olmadığımız gerçek varlığımızdır. Egonun haricinde bu sonsuz ve ebedi varlığımızdan ya da onun kaynağından almalıyız cevapları. Bunu yapmadan önce kendimizin gerçekten kim olduğumuzu anlamalıyız. Ya da ne olmadığımızı anlayarak bu bilinmeyene yol almalıyız. Kişisel benlik olarak algıladığımız 'ben' nedir ve haricinde başka ne vardır diye sorarsak, tüm mesele burada esaslı bir boyuta ulaşır. Bu 'ben kimim' sorusu, 'neden' sorusundan uzaklaştırıp, bizi çözüme yaklaştıracak ve nihayetinde çözümlenecektir. Kim olduğumuzu anladığımızda çünkü, her şeyin nedenini de anlamış olacağız.

Sana diyorum ki örneğin, sen öfkeli değilsin, o öfke sensin. Fırtına içinde değil, sensin o fırtına. Halbuki, sen kendini ve öfkeyi birbirinden ayrı tutuyorsun. Sen her şeyden ayrı olan bir birey ve öfke ise senin başına gelen bir şeymiş gibi algılıyorsun. Oysa, olan her şey sensin çünkü, senin dışında başka hiçbir şey yok. Burada sana göstermek istediğim şey, kendinle ve dünyayla ilgili yaptığın tüm resimler, tüm algıladıkların senin algılama

filtrenden geçerek, olduğu gibi değil, senin görmek istediğin gibi oluyor ve görünüyor. Bu yaklaşım seni şu an zorlayabilir ama anlamaya çalışmaya değer. Bu zorlamanın sonunda bir düşünce değil bir deneyimle karşılaşacaksın. Tabii ki, izin verirsen kendine. Bu dünya sensin ve gördüğün her şeyi, yaşadığın tüm olayları sen yarattın! Ve tam da bunu deneyimleyeceksin içsel bir açılım olarak ve bileceksin. Zihnini tüm psikolojik etkenlerden arındırırsan, bomboş ve gerçek bir zeka ile donanmış bir zihinle, yeni bir farkındalıkla karşılaşırısın kendinde.

Sana bu konuyu anlamanda yardımcı olabilecek eski bir zen hikayesi anlatmak istiyorum. Zen, Zen Budizmin kısaltılmış ismidir. Zen'in anlamı yoldur. Kastedilen yol, özümüze giden yoldur. Tüm dinlerden, putlaştırılmış tanrılardan, sabitleşmiş ritüellerden ve geleneklerden bağımsız her şart ve ortamda uygulanabilen bir yoldur. Nefes almak vermek gibidir. Budizmin Japonya'ya ulaşmasıyla Zen adı altında uygulanan bu yol, hızlı ve özünden yabancılaşmış yaşamlar yaşanan batı dünyasında da oldukça yaygınlaşmıştır. Sıkı bir disiplin gerektiren bu yolda bütün savaş egoya karşı verilir. Ve bu yolun ustaları hikayelerle beslerler yolu ve yolcuyu. Şimdi gelem anlatılana...

Bir zamanlar bilge bir kişi yaşarmış. Bu adam her şeyi bilirmiş ve namı her yere yayılmış. Bir gün çok okumuş, çok bilgili bir ilim adamı bilgenin yanına gelmiş. Kendini tanıtmış ve demiş ki: 'Namını duydum ve senden öğrenmeye geldim'

Bilge adam: 'Önce birlikte çay içelim' demiş. Bilge çayları hazırlamış ve iki fincandan birini misafirin önüne koymuş. İçine çayı doldurmaya başlamış. Fincan dolmuş ve taşmaya başlamış ama bilge hâlâ çayı dökmekteymiş. Misafir telaşla adama seslenmiş: 'Dur, fincan doldu taşıyor! Görmüyor musun?' Bilge durmuş ve misafire dönerek şöyle demiş: 'İşte sen de bu fincan gibisin. Dopdolu yanıma geldin ve benden öğrenmek istediğini söyledin. Bu mümkün değildir. Önce git boşalt içini ki, bilgi alacak yer açılsın!' Ve misafiri yalnız bırakıp odadan çıkmış."

Yağmur: "Güzel bir hikaye. Ve Zen yolu ilginç bir yola benziyor. Ama sanırım bana göre değil. Dini inançlarımla çakışır ve ben bunu kaldıramam. Ama hikayenin içindeki mesajı anlıyorum sanırım. Sen de benim dolu bir fincan olduğumu söylemek istiyorsun ve yeni bilgi almam için, bu özellikle bilgeliğe götüren bilgiyse, tüm bildiklerimden vazgeçmem gerektiğini ima ediyorsun. Öyle mi?"

Minel: "Evet. Doğru kavradın. Ve hatta ima etmekten öte, ilk şartım bu. Eğer sarsılmaya, tüm bildiklerini, inandıklarını sorgulamaya hazır değilsen sana verecek pek bir şeyim olmaz. Ancak, biraz entelektüel anlamda bir alışveriş olur aramızda ama bu seni yeni bir bilgiye, derin bir anlayışa götürmez. Sen her daim kendi inancında ve seçimlerinde özgürsün ve benim seni ikna etmek gibi bir gayem olmadığını bilmelisin. Herkes sonuçta kendi yolunda ilerler ve kendisi için öğrenir ya da öğrenmez. Senin dinin olan Müslümanlık konusuna asla girmeyeceğim çünkü, bu benim için tartışılacak bir konu değildir. Din ve inanç meselesi yukarıdan aşağıya hükmedilerek sağlanılacak bir mesele değildir. İnsan kendi iradesi ile inanç konusunda karar verebilmeli ilk edapta. Hayat zaten insanları yönlendirir ve herkes kendi doğrularını kendi bulmak zorundadır. Bu nedenle sohbetimizin içeriği ve amacı ne senin dinini çürütmektir ne de herhangi başka bir dine, öğretiyeye ya da yönetime yönlendirmektir çünkü, öyle bir yön yok benim hayatımda. Benim yolum mistik olarak tanımlanan bir seçimden gelendir ve özellikle

hayatıma aydınlık getiren ve zihnimin anlayış derecesinin yükselmesinde en büyük katkıda bulunan Mucizeler Kursu'dur. Cevaplarımın çoğu özellikle bu kaynağın sayesinde açılan ve kendi deneyimlediğim bilgilere dayanır. Ama bu yol bana cevapların açılmasını sağladı diye sana da açılacaktır diye bir kaide yoktur. Belki sana bu yolun devamını açar ya da tam tersi, seni bambaşka bir yola sevkeder. Allah'a, TANRI'ya, Hakk'a, Hakikate giden yollar sayısızdır Yağmur. Ve biz ilk başta hiçbir şey bilmediğimizi kabul etmeliyiz zamanında ünlü filozof Sokrates'in de dediği gibi. Bir bilmemeçlik hâli öğrenmenin en iyi şartıdır.

Ancak, yetişkin bireyler olarak kişisel bilgilerle tıka basa dolu olduğumuzu inkar edemeyiz. Bir ömür boyunca bir odanın içine devamlı alınan eşyaları düşün hiçbir zaman eskileri atmadan. Tıka basa olan bu odanın içinde hem hareket alanın azalır hem de gün gelir yeni hiçbir şey koyamaz olursun içine. İnsanların çoğu bu şekilde yaşıyorlar. İlerleme kaydetmek için bizim şu an yapacağımız, odanın içinde olanları gözden geçirip tüm gereksizleri dışarıya atmak olacaktır. Bunun da genelde hemen hemen tüm eşyaları kapsadığını hafif bir gülümsemeyle söylemeden geçemiyorum. Bu oda ve içinde bulunan her şey bizim ego dediğimiz kişisel benliğimize aittir. Ego diye adlandırdığımız bu kurgusal benlik, fiziksel duyular sayesinde kaydedilen algıların ya da girdinin yorumlarına dayanan davranışların, inançların ve niyetlerin bir derlemesidir, birikimidir. Bu algılardan oluşan inançlar ve davranışlar zihnin realite olarak düşündüğü şeyin temeli olur. Bu egonun 'bildiği' şey sınırlıdır ve görecelidir. TANRI'yı, Allah'ı, Tekolan'ı ya da her neyse kullandığın terimin gerçekliğini bilmez, bilemez; sadece TANRI ile ilgili aldığı, öğrendiği kavramlar nedeniyle bildiğini sanır. TANRI, Allah, Tekolan, Hakikat sadece kalpte, içsel ya da manevi deneyimlendiği zaman bilinebilir. Evrensel bir din ya da öğreti yoktur ama evrensel bir deneyim vardır. Ona kendini hazırla..."

Yağmur: "Bunu nasıl yapabilirim ki? Hakikatın hakikat olduğunu nasıl anlarım?"

Minel: "Bir benzetme yapmak gerekirse bu, doğuştan kör bir insana ışığı ya da renkleri anlatmaya çalışırken, ancak, kendi gözleriyle gördüğü zaman tam anlamıyla bilmesi gibidir. Ne bundan azı ne de fazlası Yağmur. Budur seninle herhangi bir şekilde asla dini konuları tartışmamamın nedeni. Benim söylediğim hiçbir şeye inanmak mecburiyetinde değilsin. Sana söylediklerim ancak, ilham olabilir. Seni düşündürebilir ve merakını arttırabilir. Ama sen doğruyu kendin bulmalısın. Özgürce. Ve özgürlüğün hakkını vermelisin. Kendin keşfet hakikatı. Bu da ikinci şartımdır."

*Mistik yolun çağrısında düşer yolcu bilinmeyenlerin patikasına,
Geri dönüşü olmayan değişimlerin, sancılı doğumların kucağına...*

*Silkeler geçmişin tozunu, tüketir yaşanmamışların özlemini,
Ve teslim eder vazgeçilmez sandığı tüm illüzyonlarını gerçekliğe...*

*Katar seni de, beni de içine,
Genişler ruhunun yüzölçümü her gidişinde...*

*Aşk'ın yolsuz yolunda yine bir gönül çağlar ufuklar ötesine...
Zamana nispet, kayar yine bir yıldız kainatın sessiz sonsuzluğuna...!*

Yağmur henüz karar veremediğini belirtti. Her şeyin bir bedeli olduğuna inanıyordu. Yazışmalarımızda derin anlayışından etkilenmişdim. Bir çılgıktı bana fırlattığı ve umutsuz bir isyan içindeydi. 28 yaşındaydı ve bulunduğu toplumsal ve aile ortamı içinde bir yabancı gibi kendi içsel adasında yaşıyordu. Anne babası zamanında Anadolu'dan büyük bir şehre taşınmış ve Yağmur o modern şehirde doğmuş, büyümüş ve okumuştur. Dört kardeşden ikinci doğan çocuktu. Kendinden bir yaş büyük olan ablası ve bir yaş küçük olan kız kardeşi dindar ve tesettürlüydüler. Erkek kardeşi iki yaş küçüktü ve onunla birlikte omuz omuza vermiş, bir kantin işleterek ekmek paralarını kazanıyorlardı. İki kız kardeşi evliydi, erkek kardeşi ve kendisi evlenmemişler, anneleriyle birlikte yaşıyorlardı. Özel hayatında yaşadığı aşk ilişkileri onu tatmin etmemiş, başka bir ruh ile erime isteğine beslediği özlem duygusunu pekiştirmişti içinde. Yağmur bulunduğu ortamın içinde sıradışı bir bakış açısıyla hayatı sorgulamaktan öte asi ve isyankar bir kişiliğe sahipti. Öfkeli, kafese kapatılmış bir kaplan gibi kendine çıkış yolu arıyordu ama bulamıyordu. Zayıflara ve güçsüzlere merhametli bir yaklaşım içinde olurken haksızlığa karşı tahammülü hiç yoktu. Öfkenin getirdiği ataklardan dolayı başı devamlı belaya girerdi ve polislik olurdu. İster hayvan olsun ister insan, ayırt etmeksizin herhangi bir vuku karşısında kayıtsız kalamıyor ve olaylara yardım amaçlı tepetakla atlıyordu. Ve bedelini duruma göre ağır ödüyordu. Bazen tekme tokat kavgalara karışıyor bazen karakola götürülerek birkaç günlüğüne kapatılıyordu. Etrafindakiler çekinirdi ondan ve öfkesinden. Az konuşurdu. Suskunluk onun dünyasıydı. Dolayısıyla içinde her şeyin bir bedeli olduğu ve bu bedelin genelde acılar olduğu inancı oluşmuştu içinde. Onda kendimi gördüm.

Yıllar önce asi ve isyankar bir şekilde toplumsal kuralları teperek yaşarken, dünyayı değiştirme isteği ile yanıyordum. O zaman bildiğimi sanarak kendimce doğru olan tek dünya görüşümü savunurken, hümanizmin insanlığın ulaşabileceği en yüksek nokta olduğuna inanıyordum. Ve zihnimi dünya bilgileri ile doldururken mutlak bir çözüm arıyordum dünyayı iyiye doğru değiştirmek amacıyla. Ancak, aradığım çözüm bana ulaştığında artık içimdeki o arayan yoktu...

*Gece bastırdı dünyaya ay ışığının tatlı sarhoşluğunda...
O ki, tutkunun uçurumundan intihar ediyor yine başka bir sabaha...*

*Bir derya taşıyacak yüreklere bilinmezlerden gün doğarken
Günün kızıl tan saatlerinde bu seraplar aleminde...*

*Ve yine bir Anka Kuşu kanatlanacak küllerinden
Vahiy Vadi'sinin esrarlı ışığında...*

Yazışmalarımız devam ederken önümüzde engin bir derinlik açılıyordu ufkunda ne olduğunu seçemediğimiz. Aramızda çok güçlü bir çekimin ve içimizde derin bir muhabbetin arzusu vardı. Böylece Yağmur'dan gelen cevap başka türlü olamazdı.

Yağmur: “Odadan çıkmayı istemiyorum. Sorularıma cevap bulmaya ihtiyacım var. İçimde ikiye bölünmüş gibiyim. Bir yanıma sana bir daha bırakmamak üzere tutunmak isterken diğer yanıma senden kaçmak istiyor. Kontrolümün altında olmayan bir gelgit yaşıyorum seninle. Bir tarafım sana kızıyor ve seni sanki bana saldırıyormuş gibi algılıyor. Diğer tarafım ise aradığını bulmuş gibi sana sarılıyor. Senin bana anlatacaklarını çok merak ediyorum her şeye rağmen. Aklıma Konfüçyus’un bir sözü geldi:

Bilmeyen ve bilmediğini bilen, çocuktur. Ona öğretin.

Bilen ve bildiğini bilmeyen, uykudadır. Onu uyandırın.

Bilmeyen ve bilmediğini bilmeyen, aptaldır. Ondan sakının.

Bilen ve bildiğini bilen, liderdir. Onu izleyin.

Şartlarını kabul ediyorum ama içimde bir sıkıntı var. Sanki kötü bir şey olacakmış gibi bir his sarıyor canımı. Belki kaybetmekten korkuyorum. Hayatlar kayıplarla dolu bu dünyada. Bu nedenle başlangıçlara sıcak bakmıyorum. Nasıl olsa bir gün yine bitecek ve geriye kalan sadece birkaç anı ve hüsrana olacak diye. Kaybetmek kelimesi ne kadar çok tekrarlıyor kendini yaşamlarımızda. Cevabını merak ediyorum bu konuda. İnsan neden hep kaybeder Minel..?”

Minel: “Bir cümle üç kavram. İnsan, neden ve kaybetmek. Bu üç kavramın ne olduğunu anladığında, cevap sana kendini açacaktır. İnsan dediğimiz varlık nedir? Bir beden içinde doğum ölüm arası her an yaşam kavgası veren, kendini dünyadan ve başkalarından ayrı gören, mutluluk arayan, dünyada ve başkaları üzerinde güce sahip olmak için çabalayan, kendine binbir çeşit kural ve yasa içinde raylı bir tren sistemi gibi ilişkiler ve ilgi alanları arayan, kendi değerini başkalarının yargısına teslim eden, başkalarını yargılayan, karşıtlar içinde bir sarkaç gibi hayatı boyunca bir o yana bir bu yana sallanan, mutluluk ve bolluk arayan bir varlık mı? Yoksa tüm bunların ötesinde başka bir şey mi?

Neden sorusu ise daha önce de belirttiğim gibi sebep-sonuç ilkesine bağlı olarak bir etkinin kaynağını bulma çabasıdır. Ancak, kaynağı olmadığı yerde ararsak bulamayız. Ve şimdi kaybetmek kavramına gelelim. Bir şeyi kaybedebilmek için önce o şeye sahip olmamız gerekir mantık çerçevesi içinde ele aldığımızda. Bu sahip olma duygusu benlik duygusu ile bağlantılıdır. ‘Ben’ olmadan ‘benim’ olamaz. O halde kaybetmeyi anlamak için ‘ben’ olmayı, benliği anlamalıyız. Sana Jiddu Krishnamurti’nin kitabından bir alıntı iletmek istiyorum:

‘Bütün varoluş, ilişkinin içindedir. Demek ki ilk şey, kişinin her şey ve herkesle olan ilişkisinin farkında olması ve ‘ben’in bu ilişki içinde nasıl doğduğunu ve rol oynadığını görmesidir. Hem toplumsal hem de bireysel olan bu ‘ben’dir; ayırmayı yapan ‘ben’dir; ortaklaşa ya da bireysel olarak hareket eden, cennet ve cehennemi yaratan ‘ben’dir. Bunun farkında olmak, ‘ben’i anlamaktır. ‘Ben’in anlaşılması ise, ‘ben’in sona ermesidir. ‘Ben’in sona ermesi, iyilik, aşk ve zekadır...’

İnsan düşünmeye başladığından beri filozoflar bu ‘ben’ kavramı üzerine asırlarca düşünmüşler, teoriler ve varsayımlar üretmişler; modern bilim çağında psikologlar ‘ben’i tanımlamaya çalışmışlar ve birçok karşıt teori ile kütüphaneleri kitaplarla ve

tezlerle doldurmuşlar. Benim sana bu konuda söyleyeceğim fazla bilimsel olgulara dalmadan oldukça basittir. Daha önce de ego ile ilgili açıklamalarım oldu zaten. Ben ya da ego dediğin şey sayısız niteliklerle ve özelliklerle doldurduğun zihinsel bir kurgudur bedeni kendine yuva yapan. Gerçekliği olmayan bir hayal ürünüdür. Fakat o hayal ürününe öylesine bel bağlamışsınız ki, onu korumak için öldürmeyi dahi göze alıyoruz. Örneğin sen...

Yağmur adı altında bu dünyada izlerini bırakan bu beden ve bulunduğu hayat şartları içinde yaşayanın ‘ben’ine bir göz atalım. Erkek, 28 yaşında, 1,85 boyunda, esmer. Bu görüntü olarak doğrudur. Ama bir de görünmeyen bir kişiliğin var onu senin dahi tamamen kavrayamadığın. Meraklı, öfkeli, ihtiraslı, maceraperest, sorumluluk sahibi, asi, isyankar, kederli, özlemlili, arayış içinde, mutsuz, sıkıntılı, fazla düşünen, adalet duygusu yoğun olan, özgürlüğü seven ve arayan, okuyamadığı için hayıflanana gibi sayısız nitelikler sayabiliriz. Ve tüm bunların hepsini sen kendin olarak, daha doğrusu ‘ben’ine ait parçalar olarak görüyorsun. Bu niteliklerin kimini seviyorsun kimini sevmiyorsun. Ve tüm bu karakter özellikleri olarak isimlendirdiğimiz niteliklerin filtresinden dünyaya ve hayata bakıyorsun. Tüm ilişkilerin bu kendine biçtiğin kişilik kaftanına göre oluyor. Yağmur dendiğinde seni tanıyan herkes az çok kim olarak algıladıklarını anlatabilirler. Tabii seni tamamen bilmeleri mümkün değildir çünkü, tıpkı tarihte yaşanan büyük facia daki Titanik’i parçalayan buz dağı gibi ancak, pek azı görünürde belığın. Çoğu karanlık bir bilinç denizinin altında gizlidir. Dolayısıyla, her biri gizli bir buz dağı olan insanlar arasında büyük kargaşalıkların, çelişkilerin ve çatışmaların yaşanması kaçınılmazdır.

Şimdi bu ‘ben’ kavramını yüzeysel de olsa biraz tanımladıktan sonra tekrar kaybetme kavramına gelelim. Kişi bu dünyada hayatı boyunca bir şey olma çabası içindeyken aynı zamanda sahip olma çabası içindedir. Para pul, mal mülk, şöhret kariyer, güzellik özellik gibi envai çeşit sahip olma duygusunu kamçılayan hedefler sayabiliriz. Sahip olduklarımız ya da olmak istediklerimiz kendimize bir şeyler katarak değerimizi yükselteceğine, hayatımızı anlamlaştıracığına, yaşam biçimimizi güzelleştireceğine inandığımızdan vazgeçmek istemediklerimizdir. Kimse isteksiz, arzuları olmayan bir insan düşünemez sorduğumuzda. Herkesin en az bir hayali vardır gerçekleştirmeye çalıştığı. Ve bu hayaller ve istekler uğruna bir ömür boyu kürek çekeriz yaşam tekнемizde. Ancak, bir şeyi gözardı ederiz; her şeyin geçici ve bu dünyanın karşıtlar dünyası olduğunu. Bu her şeyin geçici olduğu dünyada ve doğumdan sonra her an ölümle karşıkarşıya gelebileceğin ve nihayetinde öleceğin bir hayatta, sahip olmanın karşıtı olan kaybetmenin de yaşanması gerektiğini kabul etmiyorsun Yağmur. Sahip olmakla birlikte çünkü, tıpkı madalyonun diğer yüzü gibi kaybetmekte hayatına girmiştir kaçınılmaz olarak. Hayat tüm karşıtlarıyla yaşatır kendini bizlere. Doğal olan budur bu dünyada. Ve sen doğal yaşam kurallarına aykırı olarak geleni tutmak ama bırakmak istemiyorsun. Nefes almadan önce nefesi bırakmak gerekir. Dünya çarkı böyle dönüyor. O halde bu korku niye? Bu azâmet niye? Bugün sahip olduğunun güzelliğini yaşa, tadına var ve gidiyorsa bırak gitsin. Acıtan şey, sahip olduğunun gitmesi değil, senin onun gitmesini kabullenmemendir ve dolayısıyla, içinde vazgeçememenin sancılı eksiklik duygusudur.”

Yağmur: “O halde insan her an her şeye hazır olmalı. Bu daha da büyük bir korku getirmez mi? Huzursuzluk içinde geçer tüm yaşam daima olan bir şeyin karşıtını

beklemekle. Ve böylece o an sahip olduğu şeyinde tadına varamaz çünkü, her an tekrar kaybedecek diye düşünür insan. O halde hiçbir şeye ne değer vermek ne de çaba sarfetmek gerekir.”

Minel: “Haklısın bu görüşünle. Ama insanlar zaten hayatlarını genelde korkularla yaşıyorlar. Ve karşıtını kabullenmediğı için korkular egemen oluyor yaşamlara. Örneğın, zengin olmak için çabalıyorsun uzun bir süre ve nihayetinde hedefine ulaşıyorsun. Ulaştıktan sonra o zenginliğı korumak için çabalıyorsun. Ve sonu gelmez bir döngünün içinde dönüp duruyorsun bir ömür boyu. Bu elbette huzursuz ve yorucu bir yaşam biçimidir çünkü, kişı daima korku içindedir. Oysa daha kabullenici olsa hayata ve renklerine karşı, daha çok tat alır hayattan. Ve sıkıntılı dönemlerde daha sabırlı ve korkusuz olabilir çünkü, hiçbir şeyin aynı kalmadığını bilir. Nasıl güneşın ardından bir fırtına geldiğinde onun dıneceğini ve sonra tekrar güneşın açacağını biliyorsak, hayatı da o şekilde kabullenmeye başlarız.

Şimdi de bir başka bir pencereden bakalım yaşama. Bedensel ve biyolojik varlıklar olarak ele alalım yaşam biçimizi ve örnek olarak bir fare ile kediye göz atalım. Farenin baş düşmanları arasında kedi gelir çünkü, kedi fare için ölüm demektir. Bir gün fare kediyle karşılaştığında, fare iç güdüsel olarak korkar ve yaşamı uğruna kaçır ölümünden kurtulmak için. Farenin bedeni bu yaşam mücadelesi esnasında özel sıvılar üretir ve bedenın gücünü ve hızını arttırır. Fare daha hızlı koşar, daha uzun süreli dayanır kaçmaya ve nefesi daha derin olur. Bu kaçış esnasında beyinde ve kanında oluşan enzimler onun biyolojik doğasında yatan hayatta kalma mekanizmalarını harekete geçirir. Fare ya yakalanır ve onun için yaşam bitmiş olur ya da başarılı bir kaçış sonucu kurtulur. Bilimsel araştırmalara göre kurtulan fare örneğın 10 dakika kaçdıysa bedenın tekrar normal değerlere dönebilmesi için 10 dakika dinlenmeye ihtiyacı vardır. 10 dakika sonra farenin bedeninin işlevi, bulunduğı durum artık hayatı bir tehlike içermediğinden, normalleşir ve fare yoluna ve hayatına devam eder. Bir sonraki tehlikeye kadar.

Ancak, insanda bu durum farklı oluyor. Biyolojik mekanizma olarak bizim hayvanlardan bir farkımız yoktur. Tehlike anında bedenlerimiz özel sıvılar ve enzimler üretirler ve hayati tehlikeyi atlatana kadar daha atik, daha hızlı, daha güçlü olmamızı sağlarlar. Bilirsin, bazı tehlike durumlarında insanlar olağanüstü bir güç sergilerler ve şaşır kalırız böylesi gücün karşında. Tehlike durumlarında kan basıncımız artar, kalbimiz daha hızlı atar, kaslarımız daha hızlı çalışır. Bu değişimi başta adrenalin olarak adlandırdığımız ve tehlike ya da heyecan anında bedenimizde daha fazla üretilen sıvıya borçluyuz. Ve elbette şu an saymadığım nice başka etkenlere. Ancak, farede 10 dakikalık tehlike ve kaçış süresi günümüzün insanında haftalar, aylar ya da yıllar sürebiliyor. Devamlı dert, tasa ve korku içinde olan bir insanın bedeni uzun süre doğal olmayan bir kaçış süresinde gibi işliyor ve nihayetinde doğasına aykırı yaşadığından binbir çeşit hastalık semptomu olarak ortaya çıkıyor.

Bu dünyada her şey bir denge meselesidir. Bu kaçınılmaz bir yasadır hayatın her yerinde işleyen. Gece gündüz, soğuk sıcak, aydınlık karanlık, aç tok, nefes al nefes ver gibi karşıtlar içinde tamamlanır her süreç. Nefes arası olan süre birkaç saniyedir, mevsimler arası süre daha uzundur ve uzaya döndüğümüzde bir yıldızın doğum ile ölüm süresi akıl almaz kadar uzundur. Ama nihayetinde her şeyin bir zıttı vardır bu realitede

ve vakti geldiğinde yaşama, hayata yansıyacaktır. Fakat insan bu doğal yasanın içinde yer alacağına, kendi ürettiği kurgusal benliği ile doğasına aykırı yaşıyor. Ego, bu realitenin içinde korkular üzerine kurduğu yaşam biçimini ‘her şeyi al ama hiçbir şeyi bırakma’ yasasına göre uyarlıyor. Böylece insan bir ömür boyu devamlı sahip olma duygusuyla çabalarken diğer taraftan tehlike mekanizmalarını açık tutarak yaşıyor. Çünkü onun için kaybetmek temelinde ölüm korkusu ile aynı olan hayati bir meseledir. Bunu daha ayrıntılı olarak açacağım sana daha sonra. Ancak, anlamam gereken şu ki, bu ego denilen şey sadece bir kurgu, bir düşünce sistemi, hayal ürünü olduğundan gerçek değildir ve kavrandığında her an yok edilebilir. Sen bu ego değilsin Yağmur. O zihninde devamlı bir devinim içinde olan bir yanılığın üzerine kurulmuş düşünce sistemidir sadece.”

Yağmur: “Bu açıklamaların çok kapsamlı ve ilginç. Fare ve kedi örneği gerçekten çok canlı ve benim de bildiklerimle kıyaslarsam oldukça isabetli bir açıklama. O halde biz insanlar o fare gibi devamlı bir kaçış içinde yaşıyoruz eğer hayatımız boyunca devamlı başımıza geleceklerden korkarak yaşarsak. Tevekkeli değil, bedenler genç yaşta yorgun düşüyor ve binbir çeşit hastalıkla günümüz insanı mücadele ediyor. Ama hastalıkların sadece bu yüzden ortaya çıktığına inanmıyorum. Neticede bilim bu konuda çok ilerlemiş durumda artık. İrsiği sebeplerden tut organik sebeplere kadar her türlü ihtimal var bir hastalığa yakalanmak için. Sanırım bu konuda daha fazla argümana ihtiyacın olacak beni doyurmak için. Ve bu kurgu benlik kavramı da daha henüz tam anladığım bir mesele değil. Ben benim işte. Doğrularımınla yanlışlarımınla. Bizi yaratan böyle yaratmış. Bunun ötesinde ne olabilir ki?”

‘Bir ben vardır bende benden içeru’ demiş Yunus Emre bir şiirinde ama yine de ben demiş. Değişim bile olsa, bu benlik üzerinden olması gerekmez mi? Daha iyi, daha olgun, daha hoşgörülü bir benlik gibi. Kişisel gelişim olarak sunulan yöntem ve eğitimler bunları içermiyor mu? Ayrıca ben o kurgu benlik değilsem kimim o halde? Onun yerine geleni ben olmazsa nasıl algılayacağım, nasıl bileceğim? Hayal ürünü diyorsun ona, oysa ben hayal kurmayı çok severim. Hayal dünyam olmasaydı bu hayata katlanamazdım. Hayal kurmak bana ve hayal kurduğunu bildiğim herkese güç veriyor. Hayalimdeki dünya çok farklı, çok güzel. Sevgi ve aşk var orada. Ve bu dünyada olmadığım bir Yağmur var orada. Yumuşakbaşlı, neşeli, devamlı gülen ve çocuk gibi coşkulu. Hayalimde ciddi değilim, somurtkan değilim. Bir de bir aşkı var. Aşk perisi. Sana benziyor diyeceğim ama sakın iltifat yapıyorum diye düşünme. Beceremem öyle şeyleri. Derin bakışlarıyla ve zekasıyla büyülüyor beni. Onun yüzünden bu dünyada kimseyi beğenemiyorum. Gelip geçici bedensel birleşmeler haricinde o derinliği yakalayamıyorum kimsede. Sen hayal kurmaz mısın? Belki de deliyim ve farkında değilim. Ne dersin, sence ben deli miyim?”

Minel: “Hoş bir hayal. Ama ismi üstünde, hayal. Ben hayal kurmuyorum. Hayatın akışına teslim bir tutumla yaşamaya gayret gösteriyorum. Ama boşvermişlik bir tavır içinde değil, farkında olarak izliyorum hayat nehrinin içinden akıp gidenleri. Kimi akanlar yaklaşıyor merkezime kimini sadece uzaktan izliyorum. Deli miyim diye soruyorsun. Evet! Bu dünyada bulunan herkes gibi delisin. Böyle bir dünyaya gelmek ve bu dünyadan medet ummak deliliktir. Bunu anlamakla iyileşme yolunun başındasın demektir. Hasta olduğunu kabul eden kişi ancak, iyileşmek için eyleme geçer her ne kadar zor olsa da. Hayal, arzularının bir ürünüdür. Hayatında içim içim istediğinin ama

sahip olmadığının hayalini kuruyorsun. Bu her şey olabilir. Kimi paranın, zenginliğin hayalini kurar kimi senin gibi bir peri masalında mutluluğun hayalini.

Ancak, bu hayali kuranın kim olduğunu sorgularsak nedenini de sorgulamış olacağız. Bir şeyi arzu edip sahip olamıyorsan, içinde bir yoksunluk duygusu besliyorsun demektir. Yoksunluk ve eksiklik duygusundan şimdi ve burada var olanı kabullenmeyip başka bir hayatın hayalini kurarak kendinle yüzleşmektense, kaçmayı ve bir hayal dünyasında saklanmayı tercih ediyorsun. Hayatının tamamını, içinde tüm olaylar ve kişiler ile birlikte kendinin yarattığını söylersem muhtemelen yine hemen karşı çıkarak ben deli miyim diye sorarsın yine. Ve ben yine derim ki, hayatını sen yarattın; tüm senaryosunu ve tüm ilişkilerini. Tabii bunu yaptığından şu an haberin yok çünkü, zihnin bu dünyanın içinde seni figuran olarak yarattıktan sonra unutmuşluğun esrarını çekti bilincinin üzerine. Bu nedenle insan olarak bilmeyiz zihnimizin tekten ayrılmış parçasının bu dünyada hem tüm varlığın hemde tüm yokluğun yaratıcı olduğunu. Bilmeyiz, düşündüğümüz her şeyi bu dünyada dışa vurduğumuzu ve tüm dünyanın düşüncelerimizin bir ürünü olduğunu. Hayatımızda bulunan her şeyin, iyinin de kötünün de mimarı kendimiz olduğumuzu bilmeyiz. Oysa, olan biten her şeyden sorumluluk tamamen bize aittir. Dolayısıyla, hayal kurduğun her şeyin er yada geç, dış dünyana bir şekilde yansıyacağı ya da bu hayalin zaten senin zihinsel yaratımında çoktan varolduğu ve ancak, şimdi oluyormuş gibi algıladığını bilmesen ve şu an anlamasan da, doğru bir olgudur. Ve kimbilir, şimdi beni bu hayalindeki aşk perisi rolünü oynamam için çağırdın hayatına.

Ama bilmelisin ki, bu dünyada mutlu son diye bir şey yoktur. Madalyonun her iki tarafı da sahnelenecektir her oyunda. Bu bizim karşılaşmamız için de geçerlidir. Bugün varım yarın yokum; tıpkı benim için sen gibi. Her nasıl bir son olacağını bilmesek de, bir gün sona varacağız. Bu son ölüm bile olsa, bitecek bu iletişim nihayetinde. Buna hazır mısın? Hazır mısın karşıtları yaşamaya? İkimizin karşılaşması bir tesadüf değil Yağmur. Bu karşılaşma ile bir öğrenim-öğretim durumu doğdu. Her ikimiz de hem öğrenci hem öğretmeniz. Eğer dirençsiz bir şekilde yaklaşırsak birbirimize, her ikimizin de bu sohbetten emsalsiz bilgiler alacağımıza eminim. Her ne kadar illüzyon olsa da bu realite, burada olduğumuza inandığımız sürece birbirimize ihtiyacımız var. Ve Mucizeler Kursu bize sohbetimizde eşlik etmeye devam edecek.”

Yağmur: “Mucizeler Kursu kitabı bu illüzyon dediğin yaşam hakkında ne diyor? Nasıl ifade etmiş bunu?”

Minel: “Mucizeler Kursu illüzyoner dünyanın ve bedenin yapısı hakkında kesin ve ikilemsizdir. Birincisinin ‘**TANRI’ya saldırı**’ olarak ve ikincisinin de ‘**sevgiyi sınırlamak**’ için yapıldığını söylüyor. Kurs ayrıca, bedenin ‘**sadece aç ve susuz yaratıkların ölmek için geldikleri, kuru ve tozlu bir dünyanın içine doğduklarını**’ belirtiyor. Kursun yine başka bir bölümünde bedenin ve dolaylı olarak dünyanın ‘tamamen nötr bir şey’ olduğunu ve böylece bir araç olarak kullanıldığında, TANRI OĞLU'NUN – ki, hepimiz beraber TANRI'NIN tek OĞLU'YUZ kursun metafiziğinde - zihinsel sağlığına geri dönebileceğini belirtiyor. Yani, sen egon ile dünyaya ve bedene yüklediğin tüm anlamları geri aldığında, TANRI'NIN senin ondan ayrılmış olduğuna dair düşüncene cevap olarak verdiği KUTSAL RUH'UN rehberliğinde anlamını değiştirerek seni usulca evine, gerçekliğine döndürecek. Bu serabımsı dünyada gerçek

olmayan sahte bir benliğin kraliyetinde egonun sofrasını donatmakla uğraşırken bizler, bulamayacağımız yerde mutluluğu arıyoruz Yağmur, çünkü, egonun doğası gereği ‘mutluluğu ara ama asla bulma’ yasası geçerlidir.”

Yağmur: “Ben ne istediğimi, neyi aradığımı bile henüz tam bilmiyorum. İçimde adını koyamadığım bir özlem var. Senin bu anlattıkların bir yandan çekiyor beni ama diğer yandan aklımı karıştırıyor. Özellikle Allah’ın bu dünyayı yaratmadığını söylediğinde her şeyimle karşı gelmek istiyorum sana. Nasıl olur da bu konuda bu kadar cüretkar olabiliyorsun? Benim dinimde Allah’ın tek yaratan olduğu geçerlidir ve bundan asla şüphe duymadım bugüne kadar. Eğer bu inancım sarsılırsa bir boşluğa düşmekten korkuyorum. Ama bu tür tartışmalara girmeyeceğiz diye anlamıştık, biliyorum. Peki, başka türlü sorayım o halde. Bu dünyayı yaratan Allah değilse kim yarattı o halde, neden ve nasıl? Bunun kanıtı nerede? Biz yarattık diyorsun ve ben bunu anlayamıyorum. Ama anlamak istiyorum.”

Minel: “Anlamak istiyorsan Mucizeler Kursu’nu oku ve Ders Kitabındaki dersleri uygula olur cevabım. Ama şu an buna hazır olmadığını biliyorum ve sana yardımcı olacağım. Ama bilmelisin ki, benim sana anlatacaklarım bugüne dek kendim araştırdığım, ve bildiğim tüm spiritüel yolların en radikal olanından gelen cevaplardır. Bu senin içinde büyük dirençlere yol açabilir ve hatta bana karşı düşmanlık dahi besleyebilirsin. Ve çoğu kez anlatılan bir şeyi anladın sandığında ertesi gün bir bakmışsın yine aynı sorularla zihnin meşgul olur. Bugüne dek beslediğin tüm inanç sistemi anlattıklarımınla yıkılabilir. Ama yıkan ben değilim. Sen kendi içinden yıkılırsın çünkü, hitabım egon değildir. İçinde, zihninde şu an senden habersiz tanık olarak gözlemleyene sesleneceğim. O tanık zihninin şifalı parçasıdır ve dolayısıyla hem gerçeğin hem de illüzyonların farkında olandır. Gerçekle illüzyon arasında köprü olmadığından tüm illüzyonları gerçeğe taşıyandır. Ama hiçbir şeye körükörüne inanma. Buna ben de dahilim. **Kendin araştır ve kendin bul.** Ben sana ancak, bir yol levhası olabilirim ama o yolu kendin gitmelisin. Ve zamanın içinde bir gün yolun ötesinde buluşacağız seninle tekrar Vahiy Vadisi’nde... Vakit gelince.”

Yağmur: “Vahiy Vadisi... Güzel bir isim. Gizemli bir yer olsa gerek. Ama öyle bir yer yok değil mi? Bunu sadece simgesel olarak kullandın sanırım. Kabul edersen seninle ilgili bir eleştiri yapmak istiyorum. Anlayışla karşılayacağına inanıyorum. Yazdığın tüm kelimelerin, cümlelerin arkasında bir soğukluk hissediyorum. Sanki onları yazmaktan, yan yana dizmekten, cümlelere anlam yüklemekten öte bir şeyi unutuyorsun gibi geliyor bana. Duygu mesela. Örneğin acı yazıyorsun ama o kelimeye yüklü olan duyguyu sende hissetmiyorum. Soğuk geliyor bana. Yanılıyor muyum? Bunun sebebi acıyı hiç yaşamadığın için olabilir mi acaba?”

Minel: “Güzel bir soru. İzlenimin seni hem yanılttı hem yanıltmadı. Herkes gibi ben de acıların değirmeninden geçtim bu hayatta. Ufaldım, törpülendim, un ufak oldum. Ama acıların ötesine geçtikten sonra insanın içini bir serinlik, bir ferahlık kaplar ve genelde bilinen ve yaşanan o vıcık vıcık duygusallığa yol vermez artık. Senin soğuk olarak algıladığın, belki de acımasız olarak tanımladığın izlenim, zihinsel boşluk ve acıma duygusundan arınmış bir merhamet duygusunun yansımasıdır algılarına. Sana bu durum yabancı olduğundan ve duygusallığı genel anlamda iyi ve gerekli bir şey olarak tanımladığından, onun eksikliği olumsuz etki yaratır sende. Doğaldır. İlerleyen

aşamalarda bunun ne demek olduğunu daha iyi anlayacaksın. Anlaşılan bu yolu bir müddet birlikte yürüyeceğiz.”

Yağmur: “Gerçekten mi? İnanıyor musun buna? Seni kaybetmek istemiyorum.”

Minel: “Nereden çıktı bu şimdi? Beni kaybedemezsin ve kaybetmek diye bir şey yok zaten. Her şey olacağına varıyor, buna inansen da inanmasan da, bu böyledir. Hakikatin var olması için, hayatın akışatı içinde kendini göstermesi için senin benim inancıma, teyidine ihtiyacı yoktur onun. Ama bizim onu anlamamıza ihtiyacımız var. Bu nedenle yaşadığımız ve yaşayacağımız her şey bizi hakikate yaklaştırmak için vardır son aşamada. Elbette insanların çoğu bunun farkında değil. Olsalardı daha farklı bir tutum içinde olurlardı kendi yaşamları içinde.”

Yağmur: “Benim için kaybetmek var. Çünkü yaşadım. Yaşadığım bir şey de var demektir benim için. Bana bu olguyu reddetmen saçma geliyor biraz. Hayatımıza tecrübeler anlam veriyor değil mi? Yoksa nasıl gelişiriz?”

Minel: “Bu tamamen senin yorumun, çünkü, o ‘kaybettiğin’ neyse, senin hayatın ve dünyadaki öğrenimin için artık önemli değil. O kaybettiğin neyse, sana mesajını verdi ve gitti. O kadar. Eğer kendini bencil duygularının ve beklentilerinin hakimiyetine teslim edersen, bu ‘yokluğun’ anlamını göremez ve daha ağır ‘kayıplar’ yaşarsın hayatında. Biz buna saçma demeyelim de, henüz olan bitenin farkında olmadığından bu aşamada söylediklerimi kabullenmen pek mümkün değil diyelim. Önemli olan, bir şeyin varlığından yokluğa geçişinde hayatında açılan boşluğun anlamını anlamaktır. Sana tavsiyem, o kaybetmek olarak yorumladığın yaşadığın olayı tekrar içsel olarak göz önüne getir ve rekapitule ederek, yani tekrar hatırında yaşayarak bugüne dek kaçırdığın sana özel olan iletisini keşfet. Yazar Chuck Palahniuk insanların sahip olduklarının değerini bir türlü bilmediklerini, güllere koşarken ayaklarının altında ezilen papatyalardan habersiz olduklarını yazmış isabetli olarak. Sen geçmişte hayatına giren ve sonra tekrar giden bir şey için bugün hayıflanırken, şimdinin içinde yatan güzellikleri ya da zenginlikleri görmüyorsun, görsen dahi hakkıyla değerlendirmiyorsun görüldüğü gibi.”

Yağmur: “Ama o hatıralar, yaşadığım o duygular içimde hâlâ canlı. Acısı taptaze. Derin bir üzüntü ve öfke hissediyorum. Onlar nasıl yokmuş gibi davranıp yaşayabilirim ki? Geçmişimde yaşadıklarımın tümü bugünümü etkiliyor. Sen her ne kadar bana benliğimin bir kurgu olduğunu söyleyen de, benim için hâlâ gerçektir o. Onun dışına nasıl çıkabilirim ki? Gerçek varlığımdan bahsediyorsun ama onu nasıl tanıyabilirim ki eğer bir yanılgı içindeysen kendimle ilgili? Kim var ki başka onu tanıyabilecek?”

Minel: “Önce şunu anlamalısın; yaşamında senin en büyük kazancın duygusal hatıralardan arınman olacaktır. İyi ya da kötü olmaları farketmez. Be ne demektir? İçinde örneğin üzüntü yükseldiğinde kendini izle. İçinde bulunduğun an ile üzüntü yaratanın hiçbir bağlantısı olmadığını göreceksin genelde. Olmayan bir bağlantıyı kuran tamamen sensin. Hepsi zihninde oluyor. Düşüncelerine zincirlediğin zihnin sana her an yeniden ve yeniden çoktan geçmiş bir olayı şimdiki anına taşıyor. Bu bir kabusu devamlı başa sararak tekrar görmeye benzer. Halbuki, uyansan kabus yok olur. Hafızanın asıl görevi nedir bilir misin Yağmur?”

Yağmur: “Elbette. Tüm yaşamı, olan bitenleri, duyguları korumakdır unutmamak için. Ya hayatta kalmak için ya da aynı hataları tekrar ve tekrar yapmamak içindir. Bunu herkes bilir. Tuhaf bir soru bu.”

Minel: “Tuhaf değil sadece alışkın olmadığın bir soru şekli. Herkesin bildiğini sormam tuhafına gidiyor. Ama herkesin doğruyu bildiğini nereden biliyorsun? Bu herkes yanılıyor olamaz mı? Hafızanın görevini elbette hemen hemen herkes senin gibi tanımlar. Ben biraz farklı açıklayacağım.

Hafızanın asıl görevi sadece pratik bilgileri muhafaza etmektir. Örneğin, bir lisan öğrenmek veyahut yazmak, konuşmak, yemek pişirmek gibi biyolojik yaşamın pratik gereksinimleri ile ilgili bilgiler gibi. Hafıza olmazsa unuturuz tümünü yine. Fakat hafızayı, geçmişle anlamsız duygusal bir inceleme ve tekrar ve tekrar gözden geçirme olarak kullanarak suistimal edersek o halde kendimizi anlamsız bir cehennem içinde buluruz. Zihni arındırmak ve dolayısıyla şimdiki duygularını geçmişin prangalarından kurtarmak ile yaşamın yine tam merkezinde, atar damarında olmuş olursun. Yani hafızanın görevi senin düşündüğün gibi duyguları korumak değildir. Nedeni de şudur; hayat, sen geçmişle ilgilenirken düşünce ve duygularında seninle birlikte duran ve senin geçmişini nihayet bitirip akışına devam eden bir şey değildir. Hayat akar gider. Su gibidir. Bazen şırl şırl bazen daha hırçın bazen çağlayanlar gibi deli dolu. Onun doğası budur. Ama doğaya aykırı akmayan su bozulur, kokar ve parazitlere yuva olur. İşte insanların çoğu bu akmayan su gibi yaşıyorlar. Ve içlerinde egonun parazitlerini besliyorlar. Hırs, öfke, garez, nefret, kıskançlık, açgözlülük, şehvet, doyumsuzluk gibi içsel korku yaratıklarına yuva oluyorlar. Kimse bu şekilde yaşamaya mahkum değildir. Dış şartları ne olursa olsun, bir insan gerçek varlığı tarafından yaşamında yönetiliyorsa asla mutsuz olamaz. Fakir olur, başarısız olur, yalnız olur ama daima mutlu ve neşeli olur. Tabii bu “fakirlik”, “başarı” ve “yalnızlık” tanımlamaları ve ölçütleri bu dünyanın ürettiği ve beslediği değer yargılarına itaat eden sıradan insanların yorumudur. Gerçek benliği ile nefes alıp veren bir insanı dünyevi ölçütler ve değerler ilgilendirmez. Onun değerleri bu dünyanın ötesinde olan kaynağındandır.

Anlayacağın şu ki, yaşam biçimin ne olursa olsun, senin hayatı algılayan ve yorumlayan bir seçim meselesidir. Şu an sen ve ben bir sohbetin içindeyiz ve mutsuz olmamız için hiçbir sebep yok. Ama sen düşüncelerinle geçmişe dönerek bu an’ın içindeki zenginliği görmeden ve dolayısıyla kendine katmadan yaşarsan bu senin kendine çıkarttığın bir acizlik belgesidir ve tamamen senin eserindir. Bu satırları okurken beni onaylayacaksın ama sonra yalnız kaldığında tekrar eski alıştığın düşünce ve davranış kalıbına geri döneceksin. İşte senin esas işin o zaman başlıyor. Seni rahatlatan, sana öğreten ve yönlendiren olmadığı zaman kime danışacaksın? Doğruyu yanlışını nasıl ayırt edeceksin? Karanlığın içinde yolu nasıl bulacaksın? O an bir seçim yapmalısın. Bugüne kadar sana kör topal rehber olan ve bir kargaşadan diğerine götüren, sofrasını acılarla, kederlerle ve geçici avutmalarla donatan sahte benliği değil, içinde huzurun kaynağı olan gerçek benliğinin sesini, rehberliğini isteyeceksin. Bu istek ne kadar istikrarlı olursa, ne kadar hasretli olursa, o kadar çabuk içsel bir değişimin gerçekleştiğini farkedersin. Bu kararı almak tamamen senin elindedir. Yıllar önce bir arkadaşım bana bir adamdan bahsetmişti. İlginç bir hikayedir. Sana anlatmak istiyorum konumuza uygun olduğundan.

Bahsi geçen bu adam gençliğinde ruhani arayışlar içinde bir oraya bir buraya koşuşturmuş. Üniversite öğrencisiymiş ama bir türlü kendini tam okumaya veremezmiş. Ne zaman ciddi bir şekilde öğrenimine eğilse, o zaman tüm bu dünyanın, yaptıklarının ve gelecekte onu bekleyen kariyerinin anlamsızlığı gözleri önüne gelirmiş. Bundan dolayı dersleri aksaya aksaya ilerlermiş. Ruhani arayışları arasında karşısına çıkan envai çeşit yöntemi incelemiş, yolu araştırmış ve uygulamış ama bir türlü kendisi ve arayışı için tatminkar bir netice elde edememiş. Spiritüel öğretilerde menzil olarak gösterilen birlik anlayışı, huzur ve düşünce özgürlüğüne bir türlü kavuşamamış. Gün gelmiş üniversiteyi askıya almış ve günü birlik yaşamaya başlamış. Bir orada bir burada derken ve yıllar geçerken bir gün bu adam ani bir kararla inzivaya çekilmiş. Yerleşim bölgesi olarak تنها olan bir yerde küçük bir kasabanın yakınında orman kenarında köhne bir kulübe tutmuş ve orada en sade biçimde yaşamaya başlamış. Çevrede bulunan köylerde ve kasabalarda yardımcı eleman olarak çalışmış ve karşılığında ihtiyacı olan yiyecek içecek kıyafet ve bazen de ufak miktarda para almış. Herkes onu severmiş ama adam kimseyle pek konuşmazmış. Ancak, ruhani konularla ilgili sorulara cevap verir, insanları bulundukları kötü ve zor durumlarda teskin edermiş. Yalnız yaşarmış. Ne bir geleni varmış ne de gideni. Bir gün adama anne babasının hasta olduğu haberi gelmiş. Adam hiç tereddüt etmeden büyük bir şehirde yaşayan ailesinin yanına gitmiş ve oldukça yatalak duruma düşen anne babasına sanki hiç yanlarından ayrılmamış gibi onlar ölene kadar bakmış. Ne yakınmış durumuna ne de başka bir şey yapmış. Anne baba öldükten sonra cenaze işlemlerini halledip yine o köhne kulübesine dönmüş ve sanki aradan 2 yıl geçmemiş gibi bıraktığı yerden yaşamaya devam etmiş. Onun bu hallerini merak eden biri bir gün ona; ‘Bu hayatı nasıl böyle yaşıyorsun? Senin hiç isteklerin, arzuların, özlemlerin yok mu?’ diye sormuş. ‘Hayat budur işte. Sen hayata izin verdiğinde o tüm mükemmelliği ile sana akacaktır. Karnın acıktı, karnın doyacaktır. Uykun geldi, döşeğin hazırdır. İşe çağrıldın, yapacaksın. Yardım istendi vereceksin. Hayat senin benim dışında olan bir şey değildir. Biz hayatın ta kendisiyiz bu bedenler içinde bu dünyaya bir müddet misafir olan. Ben yaşamın kendisiysem, her şeysem, huzur isem, yaratanda yaratılında ben isem, haricinde daha nasıl bir istek ya da arzu oluşabilir ki?’ diye yanıt vermiş adam...

Bu yanıtın ve yaşam biçiminden anlaşılan şu ki, bu adam hakikatın lütfuna ulaşmış, aydınlanmış. Arayışların kargaşasından, bir zihni soruların sis perdesinden arındırdıktan sonra, hakikatı bulmak çok kolaydır. Aslında hakikatı biz bulmuyoruz, o bizi buluyor dersek daha isabetli olur. Ona davet çıkarmak için her şeyden vazgeçmelisin. En azından vazgeçmeyi göze almalısın. Ne bir yöntem ne bir öğreti ne de bir din zihnini bulandırmamalı, meşgul etmemeli. Hakikatı aramaktan dahi vazgeçmelisin ve o sana gelecektir. **‘Senin hakikatı aramana gerek yok; şartları hazırladığında o sana gelecektir’** diyor Mucizeler Kursu. Ve bir de Mucizeler Kursu'ndan dersler bölümünden şu paragrafı sana iletmek istiyorum. İfadesi, tüm gerekli eylemlerin özeti gibi:

‘Sadece şunu yap: sessiz ol ve kendinin, TANRI’NIN ne olduğu ile ilgili tüm düşüncelerini, dünya ile ilgili öğrendiğin tüm kavramları, kendinle ilgili tüm görüşlerini bir kenara bırak. Zihnini doğru veya yanlış, iyi veya kötü olduğuna inandığı, layık olarak değerlendirdiği her düşünceden, utandığı tüm fikirlerden tamamen boşalt. Hiçbir şeyi tutma. Geçmişin öğrettiği ne bir düşünceyi, ne de öğrendiğin bir inancı getirme beraberinde. Unut bu dünyayı, unut bu kursu ve tamamen boş ellerle gel

TANRI'NA.'

[Mucizeler Kursu, Ders Kitabı, Ders 189 – Çeviri: BenSiz]

Hayatı yorumlamaktan, kontrol etme ihtiyacından vazgeçmelisin, zihinsel gelişiminde aşama kaydetmek istiyorsan. Ruhani değil, zihinsel gelişim diyorum çünkü, RUH dediğimiz gerçek varlığımızın değişmesine ihtiyacı yoktur. O, soyuttur, mutlakdır ve değişmeyendir. Ama RUH'UMUZUN parçası olan zihinsel bir yanılgının ürünü olan bizler bu yanılgıyı kaynağında değiştirerek tekrar saf RUH oluşumuzu hatırlamamız gerekir. Bundan dolayı zihinsel bir gelişime daha doğrusu bir dönüşüme ihtiyacımız var bu realitenin içinde. Bunu hayatı her şeyiyle kabul edip ona karşı direnç beslemeyerek başarabilirsin. Hayatı karşılamanın en asil yolu derin bir anlayış içinde teslim olmaktır. Böylece sana şu an imkansız gibi gelen bir mucizeye kapı açmış olacaksın. Anladın mı bunu? Hiçbir şeyin dışına çıkmak gerekmiyor, sahte benliğine karşı savaşman gerekmiyor, farklı bir kişilik olman gerekmiyor. Sadece yaşarken hayatın tam merkezinde, ve o da burada ve şimdidir, kendini izlemelisin. Pür dikkat! Bir tanık gibi Yağmur'un düşüncelerini, duygularını, davranışlarını gözlemlemelisin. Gerisi sana gelecektir. Hayat şartların belki aynı kalacak ama gün gelecek aynı şartlarda bugünden farklı davranan bir Yağmur olacak. Veyahut, davranışların aynı gibi görünecek dışardan bakıldığında ama arkasında yatan amaç farklıdır artık. Sabırlı olmalısın. Sabır, erenlerin yol katığıdır. Ve ne hoştur; sabır deyince mistik dalgalar çarpıyor yine kalemime ve yazıyor başka diyarlardan yankılanan kelâmları kâinatın defterine sana ulaşması için Yağmur...

Hani 'ya sabır' deriz ve öylesi bir iç çekeriz ki, kâinat sallanır yankısından... Sabır, acıların değirmeni, arzuların içinde yok olduğu ateş, kurtuluşun tohumlarının filizlendiği topraktır. Sabretmek, içinde bulunduğu hayat şartlarına teslim olmak ve metanetini korumaktır. Her ne kadar zor da olsa, acıtsa da, nefsimizi dizginlemenin en faziletli, en erdemli uygulamasıdır sabır. Sabır, ulu güce, gerçekliğimize verdiğimiz güvenin ölçütüdür. Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz bu karşıtlar dünyasında. Bugün seni ağlatan geçer gider ve bir gün şaşarsın ağladığına. Bugün kaybetdiklerin seni sarsar ama gümüş bir kapı kapandığında ardından altın bir kapı açılır güven ve sabır içinde beklersen. Aptalca bir sabır ve kadercilik anlamında bir teslimiyet değildir bu. Bilgeliğin verdiği bir serinliğin içinden ufukda her daim gördüğün ışıktır bu sabrın kaynağı. Bu dünya bir okuldur. Bizler bu okulun içinde derslerimizi kademe kademe öğrenerek aşama kaydederiz. Öğrenmenin en başarılı yöntemi sabretmektir sahte benliğin dürtülerine yenilmeden. Tüm ben'ler, namı diğer egolar, beğenmedikleri bir durumun içinden bir an önce çıkmak için büyük çabalar sarfederler ve yağmurdan kaçmaya çalışırken doluya tutulurlar. Oysa, dur bir an ve izle sadece olan biteni, hayatına gireni çıkanı, kaybettiklerini kazandıklarını ve insanları. Bu değişimlerin içinde acı çeken ya da geçici mutluluklar yaşayan egondur. Üzülen, kederlenen ve bazen de sevinen sahte benliğindir. Öz'ümüz, gerçek varlığımız psikolojik olarak etkilenmez çünkü, onun öylesi dış ve iç etkenlere bağımlı bir zihni, bir düşünme niteliği yoktur. Öz bilir ve her şeyi kapsar. Öz değişmeyendir ve eylemsiz olandır. Ne kadar Öz'üne yaklaşırsan o oranda acılar, kederler, yoksunluk ve eksiklik duyguları azalır. Tabii bu karşıtlar için de geçerlidir. Dünyevi zevklerden doğan sevinçler, mutluluklar, ihtiyaçlar ve duygu alışverişleri içinde yapılan beraberlikler de gün gelir biter ve geçer. Açılan boşluklar, uçurumlar bizleri insan olarak sarsar ama bu dünyanın içinde olduğumuz sürece bu devinimin içinden uyanana, egomuzdan sıyrılanaya kadar çıkmamız mümkün

değildir. Ebedi olan, bu dünyanın içinde olan biten hiçbir şeye bağımlı olmadan koşulsuzluk ve daimi bir neşe ve sevgi içinde içimizde varlığını bir seçim olarak bize sunandır. O, hiçkimsedir, bensizliktir ve dolayısıyla varoluşun kendisidir eksiksiz ve bütündür.”

Yağmur: “Of, başım döndü bu açıklamanın karşısında. Her şeyi çok basitmiş gibi anlatıyorsun ama bana yine de süreal bir şey gibi geliyor. Bir masal kadar güzel ve özlenesi bir diyar bu anlatıkların. Keşke her şey dediğin gibi olsa. Ve söylenildiği kadar kolay olsa. Bu gidişle hayatı bana yeniden sevdireceksin. Ahmet Arif’in bir şiiri geldi aklıma:

*Bir ufka vardık ki artık
Yalnız değiliz sevgilim.
Gerçi gece uzun,
Gece karanlık
Ama bütün korkulardan uzak.
Bir sevdadır böylesine yaşamak,
Tek başına
Ölüme bir soluk kala,
Tek başına
Zindanda yatarken bile,
Asla yalnız kalmamak.*

Bilirsin; her karanlık gecenin ardında doğmak için bekleyen ısıllı ısıllı bir güneş vardır. O yüzdendir ki, karanlık saklanmak için bir kaçış yolu değil, aydınlığa ulaşmak için aşılması gereken bir engeldir. Bu da benden olsun Minel. Şair ruhumun yelkenleri açılıyor sayende. Bu seyahatin nereye varacağını merak ediyorum. Ve hatta heyecanlanıyorum içim içim. Düşüncelerime bile şimdilik hükmedemiyorum. Bugüne dek bana verilen tüm öğütler çok sığ geldi ve kimsenin sözünü dinlemedim, dinleyemedim, kimseyle bu kadar açık konuşmadım. Kendime nasıl tanıklık edeceğimi henüz bilmiyorum ama denemek istiyorum. Ve hatta itiraf etmeliyim ki, şu an bir oyun gibi bakıyorum bu olaya. Merak ediyorum çünkü, anlattıklarının doğruluk payını. Ama ne zaman sahte benlik ne zaman gerçek benlik konuşuyor, onu nasıl ayırt etmem gerektiğini umarım anlattırır, öğretirsin bana.”

Minel: “Bu dünyada her şey merakla başlar derin çocuk. Ve oyun gibi görmen iyidir çünkü, daha rahat yol alırsın aklın ciddiyetine takılmadan. Ama o temel soruya yönelmeden önce konumuz olan hayatı ve yaşam biçimini tekrar toparlayarak ele alalım sonra egoya yönelelim. Hayatı bir etki gibi görürsen ona sebep olan egoyu daha iyi anlarsın. Çünkü insanlar genelde temel bir hataya düşüyorlar. Sonuç ve etki alanı olan hayatı sebep olarak görüyorlar ve dolayısıyla kendilerine dönmüyorlar yaşananların sebebi olan kaynağı araştırmak için. Budur kargaşanın ve yanlışlığın en temel taşı. Şimdi sana Mucizeler Kursu’nun metafiziğine dayanarak hayatı anlatacağım ve eminim ki, içinde direnç oluşacak. Ama boşver o duyguları ve sadece oku sana yazacaklarımı önce. Şöyle başlamak istiyorum: Hayat senin düşündüğün şey değildir. Yaşadığın hayat, bu dünya ve kuralları TANRI’nın, Allah’ın buyruğu, isteği, iradesi değildir. O senin acı çekmeni, hastalanmanı, ölmeni istemiyor. Tüm bu doğrultudaki inançlar yanlıştır. Hayatını ve dünyayı sen yarattın ve ona olan inancın ile her an teyit ederek yeniden ve

yeniden yaratıyorsun. Bu realiteyi TANRI yaratmadığından, O'NUN gerçekliğinde de asla varolmamıştır. Gerçek gibi algıladığımız bu hayat ve yaşamlarımız bir rüyadır.

Bu rüyadan kurtulmanın ilk adımı rüya içinde rüya gördüğümüzü bilmemiz ve son adım ise uyanmak olacaktır. TANRI bölünmez bir bütün olarak kendisi gibi yaratır ve yaradılışı sevgidir. Bu gerçeğe ışık tutan tüm kutsal kitaplar bu temel olguyu iletirler öğretilerinde. Ancak, insana baktığımızda teklik ve birlik anlayışından uzak, ayrılıkçı ve özel olma arzusu içinde benliğini ve bedenini korumak için nefes alıp veren ve her daim onu korumak için savaşmaya hazır olan, varlığını korkuların temeli üzerine kuran ve yargılar ve yorumlar penceresinden her şeye bakan bir yaratık olarak onun ikiliksiz ve saf sevgi olan TANRI'NIN yarattığı olamayacağını kabul etmek nihayetinde kaçınılmazdır. Fakat ego denilen kurgu benliğimiz kendi yarattığı bu rüyada ne pahasına olursa olsun varolma çabasında olduğundan TANRI kavramını da kendine göre saptırmayı başarmış ve kendi gibi olan bir Tanrıyı putlaştırarak tahta oturtmuştur. Hal böyle olunca, insanın hayat diye bildiği bu rüyadan uyanmasını neredeyse imkansız kılmış. Ama hesabı TANRI'sız yapmış. TANRI'NIN bilincine ya da başka bir deyişle MESİH bilincine uyananlar, bu rüyada hakikatı anlatmaya devam ederek uyanışa hizmet ediyorlar ve edeceklerdir. Son insan uyanana kadar sürecektir sadece bu rüya içinde varolan bu eylem. Çünkü gerçeklikte hiçbir şey olmadı. Gerçeklikte ne bu dünya var ne sen ne ben ne insanlık ne de evren. Biraz daha ayrıntıya girmemi ister misin yoksa sıkıldın mı?"

Yağmur: "Hayır sıkılmadım. Kendimi bir sünger gibi hissediyorum şu an senden geleni içine çeken. Ve dediğin gibi, baş düşmanımsın şu an. Devam et lütfen."

Minel: "Güldürdün beni. Peki. Devam o halde. Bu realitenin neden gerçeklikte varolmadığını ama daha sonra açacağım. Önce biraz daha dünyayı ele alarak hayatı nasıl algıladığımızı anlatmak istiyorum. Ve sonra algılarımızın ötesinde olan gerçekliğe geçeriz ve oraya nasıl varacağımızı. Bildiğin gibi, günümüz insanı büyük ekonomik ve toplumsal krizlerin eşiğinde giderek daha fazla hayatın anlamını sorguluyor ve kendine cevaplar arıyor. Bu arayışların içinde maddesel değerlerin geçiciliğini ve takip edilmeye değer olmadıklarını anlayanlar oluyor. Maddesel varlık açısından başarılı ya da başarısız olsun, kişi her iki sonuçta bir boşluk ve bu boşluktan doğan bir soru ile karşı karşıya kalıyor. Biri hayatında her türlü başarıyı elde etmiş ve doyumun getirdiği bıkkınlıkla diğeri tüm çabalarına rağmen hiçbir şey elde edememenin bıkkınlığıyla hayatının anlamsızlığı ile gözgöze gelmiştir. Kişi, bundan başka bir şey olmalı diye aramaya başlar içindeki derin tatminsizlik duygusunun baskısıyla. Yaşamın daha anlamlı bir sebebi, mutlu olmanın bir yolu olmalı diyerek yola çıkar hayalkırıklığı içinde kıvranan yolcular. Nasıl başlamalıyım, nereye gitmeliyim, kime sormalıyım derken, arayanlar bir yol değil sayısız yollarla karşılaşırken bu sefer de hangisi doğru yol diye sorarlar. Özgür irademiz ile seçtiğimizi düşünürüz yaşamımızda karşılaştığımız seçimleri. Oysa korkulardan, kısıtlamalardan, kısır ilişkilerden, hastalıklardan özgürleşme isteği, farkına varan kişilerde yoğun bir arayış duygusu oluşturduğundan özgür iradenin sonuna gelmiş olurlar. Artık mesele özgürce hayatında ne istediğini seçmek değildir.

Mesele tüm bu görünürde şıkır şıkır ya da aksine karanlık hayatların arkasında yatan sırrı çözmeye yöneliktir. Sanki sessiz bir çığlığın yankısını duyar gibi kişi içinde karşı koyamadığı bir zorlama yaşar bu durumdayken. İşte o an artık bu dünyanın onu tatmin

edemeyeceğini ve bu dünyadan mutluluk bekleyemeyeceğini sezinler ve dönüşümün yoluna girer.Şunu bilmelisin Yağmur; Kendin düşündüğün, yaşadığın, deneyimlediğin, uyguladığın ve çoğu zaman da yeniden ve yeniden düzelttiğin her şey seni ruhsal özgürlüğüne doğru taşıyacaktır. Başka yol yoktur.

Özgür iraden işte ancak, bu seçimi yapmada özgürdür. Ya sevgi ve ışık ile ya da sevgisiz ve karanlık içinde bu dünyanın çarkında dönersin. İkisi aynı anda olmaz.Şu an buradaysan bu dünyadaysan, zihninde büyük bir yanılgı taşıdığın için burada ve bu bedendesin. Saf Ruh tamamen soyut ve sınırsızdır ve ayrım ve ayrılık için yapılan ve var gibi görünen bedenden habersizdir. Bu dünya somutluğun ve ayrılığın dünyasıdır. Senin zihninin küçük bir parçası bir anlık TANRI'YA aykırı bir düşünce düşündüğüne inanarak korku ve suçluluk duygusuna kapılarak kendine ceza vermek ve TANRI'DAN saklanmak amaçlı bu dünyayı ve bedenleri yaptı, daha doğrusu yaptığını sanıyor dersem hemen karşı çıkma.

Bırak aksın içine bu sözler. TANRI'NIN İRADESİ olmayan hiçbir şey gerçek olamaz ve böylece korku ve suçluluk duygusu TANRI'NIN İRADESİ olamayacağından, bu yaptığın dünya ve içindeki ve dışındaki her şey dahil, asla varolamaz. Bir serap misali hiçliğin içinde bir hiçtir senin realite olarak algıladığın yaşamın. Biliyorum, şimdiki aşamanda anlattıklarımı anlamam pek mümkün değil ama gün gelecek bir deneyim içinde bu gerçeği bileceksin. Anlattıklarımı zihnine verildi ve hasat vakti gelince ekilen biçilecektir. Temennim budur. Şimdilik bu muhâbbetin eşliğinde içsel rehberine teslim olman ve güvenmen yeterli olacaktır. O, sen onu seçtiğin sürece seni yolunda asla yalnız bırakmaz. Ama eğer özgür iradeni kullanarak onu tercih etmezsen, o halde kendi yaptığın rehberinin, korkular kralı küçük benliğinin yönetiminde bildiğin ve yaşam dediğin bu kabusu devam edersin. **Kurtuluş zamanını kendin için sen seçiyorsun.** Bunu unutma. Sana ben burada Mucizeler Kursu'nu ve hayatla ve bizlerle ilgili içerdiği metafiziği anlamanda yardımcı olacağım. Sonrası sana aittir kendi yolunda Yağmur.”

Yağmur: “İçim ürperiyor bazen yazdıklarını okudukca ama anlattıkların o kadar farklı ki çok merak ediyorum devamını. Seni dinlemezsem pişman olacağımı düşünüyorum her ne kadar anlattıklarına inanmak zorlarsa da beni. Hayat denilen bu zaman dilimi o kadar kısacık ki, düşünürken bile avuçlarımızın arasından akıp gidiyor. Belki de sevdiklerimize seni seviyorum bile diyemeden o akıntıya kapılıp kaybolup gideceğiz arkada sadece pişmanlıklar ve yaşanmamışlıkları bırakarak her ne kadar rüyada olsa bu yaşam. Bu anlamda pişman olmak istemiyorum. Hazırım sana.”

Minel: “Bana hazır olman mucizelere hazır olman demektir derin çocuk. Sana Mucizeler Kursu'nun giriş bölümünden mucizelerin ilkelerinden ilk beşini bu gece iletmek istiyorum. Tekrarlayarak oku ve sindirmeye çalış içeriğini ve anlamını...

Mucizelerin İlkeleri

1. Mucizelerin zorluk sıralamasında herhangi bir düzen yoktur. Biri diğerinden daha 'zor' veya daha 'büyük' değildir. Hepsi aynıdır. Sevginin tüm ifadeleri en büyüğüdür.

2. Mucizeler, mucize olarak önem taşıyorlar. Önem taşıyan tek şey, herhangi bir değerlendirmenin çok ötesinde olan kaynağıdır.

3. Mucizeler sevginin ifadesi olarak doğal bir şekilde gerçekleşirler. Gerçek mucize, mucizelerin esin kaynağı olan sevgidir. Bu anlamda sevgiden kaynaklanan her şey bir mucizedir.

4. Tüm mucizeler yaşam demektir ve TANRI yaşam verendir. O'NUN sesi seni özellikle yönetecektir. Bilmen gereken her şey sana söylenecektir.

5. Mucizeler alışkanlıktır ve istemsiz olarak gerçekleşmeliler. Onlar, bilincin kontrolü altında olmamalıdır. Bilinçli seçilmiş mucizeler yanlış olabilir. [. . .]

[Mucizeler Kursu, Metin Kitabı-Bölüm 1, Mucizelerin anlamı - Çeviri: BenSiz]

Al yanına bu gece bu satırları ve taşı rüyalarına. Analiz etmeye çalışma. Bırak kelimeler kendi içerdikleri güçlerini sana aktarsınlar. Beşinci ilkede yazdığı gibi istemsiz ol. Ne hayal kur ne de bir şey iste. Ve yarın anlat bana hissetdiklerini.”Yağmur: “Peki. Dediğini yapacağım. Bende merak ediyorum ne gibi etki yapacaklarını. Teşekkür ederim emeğin için. Yordum seni. İyi geceler aşk perisi. İyi geceler sessizlikte çığlık çığlığa kalanlar...”

Minel: “İyi geceler derin çocuk...”

Gecenin karanlığında tekrar tek başımayım ve Mevlana'nın sözleri takılıyor aklıma Yağmur'dan sonraki sessizliğimde:

Ey âşık...

Hani özlem çekiyorsun ya sevgiliye

Bil ki sevgilidendir özlemin özü.

O'dur asıl sana özlem duyan.

Çünkü O tutuşturmayınca alevi, kimsede olmaz ateş.

Ve aşk ateşi önce sevilene, ondan sonra sevene düşer...

”Ey adı gibi yağmur yüreğim...!

Acılar içinde yoğrulmuş bir insan evladısın kendini bilmeyen, tanımayan. Tıpkı herkes gibi bu dünyada. Halbuki acılar girdabının sadece bir rüya olduğunu anlasan bitecek anında tüm kabuslar ve varacaksın Vahiy Vadisi'nin özgürlük yuvasına, Aşk dergâhına...! Ne kadar zormuş aşk'ın doğumu bu seraplar aleminde...

Ey alem...!

Acı çekene sesleniyorum...! Yumurtanın içinden çıkacak olan civciv, yumurtanın Özü, kabuğu delmeden, parçalamadan çıkamaz içinden. Bizler de süslü kişiliğimizin niteliklerini parçalamadan, ‘birisi’ olmakdan vazgeçmeden kavuşamayız Öz'ümüze. Sufi geleneğinde çok kullanılan ve kadim zamanlardan bizlere aktarılan “Ölmeden öl...!” sözünün tam anlamı budur; bedenın ölmeden egon ölmeli ki, Öz'ün yaşasın, bedenine O hakim olsun. Ama bu dünyada hâlâ bir birey olmanın değerine ve gerekliliğine inanıyorsan, hâlâ kendini diğerlerinden farklı görüyorsan, birleşmek için bir başkasıyla bedenlerin birleşmesi gerektiğini şart koşuyorsan, başkalarını kendine ya da

düşüncelerine düşman olarak görüyorsan ve nihayetinde bu dünyanın sana bir şeyler verebileceğine ya da senden alabileceğine inanıyorsan; istediğin kadar sözde dindar, spiritüel, bilgili, okumuş, alim, arif, meditatif, mistik veya neyse kendini anlatmak için kullandığın terim, ol; hepsi birer illüzyondur ve senin derin uykuda olarak gördüğün rüyanın gerçek olduğuna inandığının kanıtıdır. Ve bu da egonun sana oynadığı spiritüel bir oyundur, tuzaktır. Hakikat basittir ama ego dediğimiz kurgusal benlik kendi kendine karmaşık ve çok boyutlu masallar anlatmaktan vazgeçemez çünkü, masalın bittiği anda o ölür. Tüm kurtuluşa giden yollar egonun ölüm fermanıdır. Ve sen kendini bu kadar küçük ve değersiz bir benlikle özdeşleştiriyorsan, bil ki bu tamamen senin seçimidir ve sorumluluk tamamen sana aittir. Seçim senindir her daim ve her an. Ya Öz'sün ya da hiçsin...!

Ey ateş...!

Ounda yana yana bitemediğim sunağım...

Yine gece oldu ve sessizliğin dünyasına alındı zaman.

Bir nabız ötede insanlar ölürken

Bir başka nefesde yeni yaşamlar doğuyor bu cihana.

Her şey bir gitgel meselesi bu dünyada...

Varlık yokluk arasında bir koşu sanki

Ayaklarımıza salakca dolanan Yaşam denilen bu tükenişlerde...

Bir uçurumdayız doğum ölüm arası...

Tutunamadan düşerken tepetakla ve umarsızca

Kainatın alıp verdiği bir nefesiz zaman ve mekanda...

Düşüşlerimiz kimi zaman 80 sene

Kimi zaman 20, kimi zaman ise 50 yıllık seferlerde...

Kendimizi avutmalara vurmayaalım, nafile.

Öleceğiz nihayetinde bu uçurumun sonunda...

Düşerken oraya buraya tutunamadan

Sadece izlersen düşüşünün gezisini

Belki keyif bile alırsın yere çakılmadan önce

Hayat dediğin bu serapda...

Ey Hayat...!

Kelamlara sığdırmak beyhude bir uğraş olsa da seni, başka aracımız yok bu dünyada ilk aşamada. Sözler zincirine sen sığıdır kendini ben seni yazarken... Ve çerçeveler kırıldığında düşüyor içinden sınırsız olan ve yayıyor tilsimini bu dünyaya. Yaşamlara yansıyor renksizliği rengarenk bir düşte. Yaşamlar katman katmandır. Ve birçok çemberi vardır. Hayat bizleri daima içine doğru merkezine doğru çeker. Bu maddeler dünyasında enerjinin kaynağı merkezdedir. Anlamı merkezdedir. Bu karşıtlar dünyasında, bu ayrılıklar aleminde tekrar birleşmektir en derinimizden bizi etkileyen gizemli çekim. Bu çekime kendini teslim eden, egonun kontrol mekanizmalarından ve sahte özgüveninden vazgeçen adaydır sevginin kucağında uyanmaya. Kendimizi bulmak için ilk adımı bizim atmamız gerekir. 'Ben kimim' sorusuyla başlayan bir serüvenin başında çemberlerin sınavlarından geçerek bir bakacaksın ki, merkezdesin ve yaşamın sırrı açılmış sana. Yaşamımızın her anı mucizelerle bezenmiştir. Hazır olana yol katığıdır onlar. Hiçbir şeye imkansız demeyeceksin bundan böyle...!

Ve suskunluğun deminde dalıyorum yine düşüncelerin ötesindeki derin bir özlemin

sızısında gecenin dinlendirici sessizliğine ve teslim ediyorum tüm benlik sancılarımı KUTSAL RUH'un şefkatli kollarına. Sabah ola hayrola. Özlediğim bir nefes gibi içimdeyken, dönmesin zaman çarkı aşk olmadan; asla sevgisiz kalmasın gökkubbe...

Ve yine bir dem... Gecenin tatlı akışında oluşan bir soluk arasında, satırlar düşüyor bu boş yaprağın beyazlığına ve hatırlatıyor hakikatı başka bir kutsal kitapdan evrenin zihnine:

*"Talep etmeksizin gelen her ne olursa olsun hoşnut olan,
Zıt çiftlerin ötesinde,Kıskançlıktan arınmış,
Başarı ve başarısızlık karşısında
Dengeli olan kişi,Eylemde bulunurken bile bağlanmaz."*

[. . .]

*"Aydınlanmış bir insan doyum içinde bir yaşam sürdürür.
Arzudan özgür olan eylemleri, yalnızca zamanın gereksinimlerine hizmet eder."
[Bhagavad-Gita]*

Ey güzel VARlık... Her dili, her dini, her alemini bilensin SEN... Dol içime !

Ego üzerine...

*Yine şafak söktü putların efendisine
Kan damlıyor ağzından
Düşman bellerken bir yerlerde...
Bir görsen benim gördüklerimi
Susarsın serabına bu alemin...*

*Aşk yolcuları yolculuklarında
Aşk'a vurgun uyanıyorlar
Kervan sessizce yol alırken rüyalarda...
Yavrular ağır ve derin uykuda
Kabuslarında ölümü sayıklıyorlar...*

*Binbir kitap binbir vahiy iniyor düşlere
Kaybolmuşlara pusula olma uğruna...
Mamafi nefsin süzgeci, korkuların efendisi
Basıyor harflere okunmazlığı...*

*Tekdüze yalan lisanlara bağlıyor aynayı
Karışıyor zihinler, aldanyor yürekler yine...
Bir bilsen benim bildiklerimi
Susarsın ah'ına bu alemin...*

Yağmur'un anlattıklarına karşı olumlu ve sevgi dolu yaklaşımı onun hakikate ne kadar susamış ve hazır olduğunu gösteriyordu. Aramızda derin bir iletişim, esrarengiz bir çekim oluşmuştu. Onun bilgiye susadığı kadar ben de onun gibi almaya hazır derin bir zihne ve muhâbbete susamıştım. Tıpkı Rumi'nin Şems'i Tebrizi'ye susadığı gibi. En azından öyle anlatılıyor Mevlana ile ilgili kitaplarda.

Başka kaynaklarda şöyle geçiyor bu karşılaşmanın sebebi: Mevlana Hacı Bektaş'dan bir alevi dedesi yollamasını rica etmiş ve hizmet postunda bir Alevi Dedesi olan Şems-i Tebrizi bu görevi almış ve Mevlana'ya gitmiş ona SIR olan Hakk'ın öğretilerini vermek için. Böylesi bir AŞK dergâhında yanmış Mevlana ve alimliğin küçüklüğünü anlamış.

Yağmur ile ben de böylesi bir ateşin içine düşmüştük. Birbirimize karşı duyduğumuz özlem şiirlerimize yansıyor. Yağmur Mevlana'yı severdi ve okurdu eserlerini. Onun mısralarında yatan sırrı arardı, anlamaya çalışırdı. Hayal dünyası olağanüstü geniş ve gizemliydi. Öylesi tatlı akıyordu mürekkebi bana adadığı şiirlerinde...

*Kapanır mı hiç âşıkların gönül meyhanesi...
Doldur aşk'ın elçisi ruhumuza aşk şerbetini...*

*Doldur da, içelim kana kana
İçelimde kendimizi sarhoş eyleyelim gönül dergâhında...
Arınalım benliğimizin yakıcı ateşinden
Arınalım da, Hakikate giden o yolu küllerimizle kirletmeyelim...
Ey aşk, dokun yüreklerimize...
Dokun da, sevgi için filizlenen gül bahçelerini
Cehennem şeritli katil yollarına çevirmeyelim...*

Aylar haftaları, haftalar günleri kovalarken Yağmur ile olan diyalogumuz iyice koyulaştı, günden güne aramızdaki sevgi pınarı coştı çağladı. Sıradışı esrarengiz asi ama adil bir kişiliği vardı beni kendine çeken. Özlüyordum onu günden güne daha da fazla. Bir gün kendisinin hasta olduğunu öğrendim. Onu da yazışmalarımızda arasıra yaşanan devamsızlıklardan dolayı anlattı. Bazen birkaç gün yoktu sanal buluşma yerimiz olan facebook'da. O dönemlerden sonra bana rahatsızlandığından bahsediyordu. Ama ne olduğunu söylemiyordu. Başka bir durumu saklamak için hasta oluşunu bir bahane olarak mı kullandığını sorduğumda gücüne gitti bu sorum ve açıklama getirdi. Beni kaybetmek istemediğinden o konuyu açtığını belirtti. Hakkında yanlış düşüncelere kapılmama tahammül edemeyeceğini belirterek ciğerlerinden ara sıra kan geldiğini anlattı. Daha doktora dahi gitmemiş ve bu rahatsızlığının sebebinin ne olduğunu bilmiyordu. Annesini ve ailesini üzmemek için herkesden saklıyordu bu durumu. Ve yoğun çalıştığından bedeni sık sık zayıf düşüyor ve işten sonra kendini uykuya veriyordu. Dolayısıyla ailevi buluşmalar ve ziyaretler dışında pek sosyal faaliyetleri yoktu. Yakında öleceğini tahmin ediyordu ve bir an önce daha yapılması ve rayına sokulması gereken işlere veriyordu kendini. O öldüğünde ailesinin onsuz da kimseye muhtaç olmaması için çözümler üretiyordu kendi iş alanında. Ölümünden korkmadığını ve hatta küçükken sanki o ışıklı dünya ile iletişim içinde olduğunu ve sonradan unuttuğunu söylüyordu. Hatırlayamıyordu ışıklı dünyasını ama içinde derin bir sezi, bir inanç vardı onu bu zor günlerde ayakda tutan. Bunu öğrendiğimde içimden yırtıcı bir sızının aktığını ve bütün bedenime yayıldığını hissettim. Onun belki de pek yakında ölebilme ihtimali bir kara bulut gibi geldi girdi güneşli dünyama.

Ey KUTSAL RUH... Ey yoldaşım, ışığım İsa... !

Yine neyin sınavındayım bu günlerde? Hangi dersin acı kırbacından geçiyorum Yağmur'unda hizmet ettiği? Tüm dünyevi acıları tatmışken şimdi cenaze kaldırmanın vakti mi geldi? Sevileni bırakmak, varlık denizinden yokluk denizine mi geçmek yazıyor gönlümün yaşam defterinde? İtiraf ediyorum; bu insan bana öylesi yakın ki, yokluğunda canımdan bir parça eksilmiş olacak bu dünyada. Tüm bilgime rağmen bu illüzyonlar dünyasında neyin ağına düştüm, hangi sınava girdim öğreneceğim ama lûtfun ışığını esirgeme benden...

Yağmur: “Günaydın aşk perisi. Özledim seni... Dün gece yatağım buz gibiydi. Hayal kurmadan yattım bu sefer. Seni gerçeğinle görmek, kurumuş bir çiçeğe su verirken bir umutla onun yeniden doğuşunun mutluluğunu yaşamak gibi bir şey. Sana fena alıştım.”

Minel: “Günaydın Yağmur. Bende seni özledim. Hem de nasıl. Ve uyandıktan sonra çevirdim gözlerimi dünyaya yine bu sabah. Güneşli bir bahar sabahı göz kırpyordu

bana. İçimin durgun olduğunu hissettim. Sevinemiyordum. Bir özlem, başka bir yerde olma arzusu, bu şehirden gitmek istemenin dürtüsü kaplamıştı içimi bir süredir. Seninle ilgili olduğunu biliyorum bu duygunun. İsteklerim var senden yana. Arzularım var beni kendi hayatımdan, şimdiden alıkoyan. Ve isteklerin olduğu yerde mutsuzluklar başlar. Eksiklik duygusu kaplar insanın içini. Halbuki seninle daha da fazlaştım, ruhum daha da büyüdü. Ama bu sabah işte eksik hissettim kendimi. Seni özledim ve seninle beraber olma isteği kapladı tüm benliğimi. Yoktun ve ben de hayata küskündüm o yüzden. Hazırlandım ve çıktım evden öylesi durgun. Ve arabayla işe giderken bir kuş gördüm kırmızı lambada beklerken. Yanılmıyorsam adı Karataş bu güzel ve zıp zıp yürüyen, simsiyah tüyleri ve portakal rengi bir gagası olan sevecen yaratığın. Gagasıyla ya yem ya da yuvası için malzeme arıyordu geniş bir çimenliğin üzerinde. Tasasız, düşüncesiz ve kendinin ne olduğunu 'bilmeden' doğasını yaşıyordu. Onun için başka yerde, başka zamanda, başka şekilde yaşamının düşüncesi, isteği yoktu. Her şey bu an da vardı. Kendisi ve tüm hayatı. Bilir misin, bu kuşlar asla bir sesi iki defa tekrarlamazlar. Tınları hep yenidir, hep bir başkadır. Sesinin bile geçmişi yok bu canlının. İçimi öylesi bir aşk kapladı ki, içimden çağılayanın etkisiyle neredeyse ağlayacaktım direksiyon başında. Makyajım akmasın diye tuttum kendimi. Ağlamış olmak değildi saklamak istediğim. İnsanlara bazen bu ağlamanın sebebini anlatamamaktır gizleyiş sebebim. Her ne kadar kalabalıkların içinde olsam da, aslında hep tek başıyım kendi derinliğimle. Yalnızlık değildir tek başına olmak. Tek başına olmak bağımsızlığın ve özgürlüğün getirdiği bir duruştan doğan yaşam biçimidir. Bu dünyadasın ama bu dünyadan değilsin o durumdayken. Kalabalıklar içindesin ama onlara dahil değilsin. Herkes gibi görünüyorsun ama hem herkes ve her şeyken aynı zamanda hiçkimsesin. İnsan kendisi bilerek seçmiyor bunu. Zihin açıldığında ve bu serabımsı dünyanın ne olduğunu gördüğünde bir insan, tüm illüzyonlarını, yani inançlarını, doğrularını, yanlışlarını, hayat felsefesini, beklentilerini yitirir ve derin, ucsuz bucaksız bir boşluğa düşer. O boşlukta artık eskisi gibi olamazsın. Geçmişin silinir, kişiliğinin kalıbı yırtılır. Dışardan aynı görünsen dahi, kimliğini sadece bir rol gibi taşırsın güncel hayatında.

Bu boşluk ama ego dediğimiz kurgusal benliğin ödünü kopartır, tüm dirençlerini kabartır. Yok olma korkusuyla bedende, hem fiziksel hem de psikolojik olarak panik, derin üzüntü, saldırganlık, hırs, öfke ve tabii olumlu olarak nitelendirdiğimiz sahte sevinç ve mutluluk gibi duygular yaratarak insanı dünyaya ve dünya işlerine odaklamaya, onlara karşı bağımlılık yaratmaya çalışır ve envai çeşit oyalamalar yaratır. Bunlara ayartmalar veya kışkırtmalarda diyebiliriz. Ve özellikle kişi olarak zaafımız neyse o çıkar karşımıza ayartma olarak. Kimimiz deli gibi paranın, şöhretin peşine düşerken kimimizde hayatımızın aşkının peşine düşeriz mutluluğu ve huzuru asla bulamadan. Ego için önemli olan kişinin her daim bir meşgalesi olması ve asla o boşluğa varmamasıdır.

Ben uzun süre bu boşluğun içindeydim ve hâlâ çoğunlukla oradayım. Yaşam biçimim bu sessiz alan tarafından yönlendiriliyor. Bu dünyada Minel'im. Görünürde tüm insanlar gibi, beni diğer insanlardan farklı kılan ufak tefek, iyi kötü özellikleri ve nitelikleri olan bir insanım. Yapılması gerekeni yapıyorum, gidilmesi gereken yere gidiyorum, yerine göre susuyor, yerine göre konuşuyorum. Tüm insanlar gibi çalışıyorum, pratik hayatın sorumluluklarını üstleniyorum ve hayatın bana getirdiklerine de götürdüklerini de eyvallah diyorum. Bazen seviniyorum, bazen üzülüyorum ama asla duygularımla kendimi bağdaştırmıyorum, onlarla özdeşleştirmiyorum. Onlar devamlı güneşin

parladığı bir ülkede ara sıra gelip geçen beyaz ve siyah bulutlar gibilerdir ve gerçeklikleri yoktur. Tıpkı çölde görünen seraplar gibi. O yüzden hayatımda genelde her şey su gibi dirençsiz akar. Ve çoğunlukla hiçbir şeye bağlı olmayan serin bir mutluluk durumunda olurum. Bu serinliği bazen soğuk ve duygusuz olarak tanımlayanlar dahi var bildiğin gibi. Çoğu kişinin vıcık vıcık duygulandığı şeyler karşısında iyi ya da kötü olsunlar, tepkisiz kalmamı yadırgıyor insanlar. Sen bile başlangıçta beni soğuk ve duygusuz olarak algılamıştın, hatırlıyor musun? Vurdumduymaz ya da acımasız olduğumu söyleyenler de var. Halbuki benim gördüklerimi onlar görseler, anladıklarımı onlar anlasalar, anında kurtulurlar kendi karanlıklarından ve o duyguların prangalarından.

Ama bazen bir an geliyor, ben de hâlâ mevcut olan egomun yükselişini, daha ön plana çıkışını yaşıyorum. Bir an geliyor, içimi arzular, istekler, sitemler kaplıyor. O anlarda sanki tepetakla oluyorum ve o alan içinden dar, gerçek olmayan geçici sevinçler, güzellikler ya da hüsranslar dünyasına düşüyorum. Evet, bu bir düşüştür. Her şeyi içinde barındıran tanımlanamaz bir alan iken bir an her şeyden ayrılmış minik ve güçsüz bir benlik olmak kayıplar duygusunun en ağıridir. Fakat bu sendelemelerin ve düşüşlerin farkında olarak ve tanık olan yanımızın dikkati ile tekrar o alana dönebiliriz. Bazen ufak bir ayrıntı bir tokat gibi iner yüreğimize ve hatırlatır unuttuğumuzu. Bir hikaye geldi aklıma bununla ilgili. Kısaca anlatacağım.

Bir Zen Budizmi'nin talebesi zamanında yıllarca ustasının yanında aydınlanmak için uğraşmış, didinmiş ama bir türlü o esrareniz deneyimi yaşayamamış. Bir gün ormanda yürürken ayağı bir taşa takılmış, taş havaya sıçramış ve bir ağaca çarpmış. O taşın ağaca vuran sesinde ne hikmet varsa o an o Zen talebesi aydınlanmış ve biliş haline dönüşmüş.

İşte lûtfun kolayı zoru mantıklısı yoktur. Her an her şey olabilir eğer biz hazırsak karanlıktan çıkmaya ve her şeyden vazgeçmeye.

Bu sabah o minik kuşun bana tekrar neyin ne olduğunu birkaç saniye içinde göstermesi ile yeniden doğrudum ve alanımın içine geri döndüm. Öyle anlarda tatlı bir hüznün, vazgeçmenin getirdiği ufak bir eziklik kaplar içini insanın. Şifa budur. Hissettiğimiz bu şeyler egonun yine öz'ün hükmü altına teslim olduğundan doğar. Doğaldır ve olması da gerekir. Ancak, ne zaman tamamen ego öz'ün içinde erir gider işte o zaman bu tür düşüşlerin yaşanma ihtimali sıfırlanır. Ama o zaman da bu dünya işlerine dönmek ve diğer insanlar gibi yaşamak neredeyse olanaksızdır. O duruma girdiğinde bir kişi - *aslında kişi demek yanlışdır çünkü, kişi diye bir şey yoktur artık o beden içinde, sadece ruhani bir duruş vardır bedenden dünyayı izleyen -*, dünyadan çekilerek sadece anı yaşar ve ne yemeği, içmeyi ne de ölümü düşünür. Onlar için bu dünya ve bedenler bir rüyadır, gerçek değildir ve yapacak bir şey olmadığını bilirler. Saf sevginin elinde bir maşa gibi aşkı, sevgiyi yayarlar bu seraplar alemine.

Bundandır ki, gerçekten ermiş olarak bilinenlerin yanında çoğu zaman onlara sahip çıkan ve bu dünya hayatlarında destek olan, hizmet eden birileri vardır. Karşılığında asla satın alınamayan bir şey alırlar bu yardımcılar: bu ermiş kişilerin artık 'oldukları alanın', aydınlığın huzuru ve gücünden etkilenecek kendileri de gelişirler ve şifa bulurlar ve kimileri hatta gün gelir aydınlanır, uyanırlar. Tıpkı hizmet ettikleri ustaları gibi. Ve şimdi sana yine sukûnetle bakabiliyorum içimin tatlı sızısı. Her ne kadar özlem ve sana

kavuşma arzusu içimi coştursa da, bir yanım sadece aşk ile seni izliyor hiçbir beklentisi olmadan. Diğer yanım elbette hâlâ hülyalarda seninle ve arzular içinde kıvranıyor. Bu yaşadığımızın hakkını vermek ise tamamen yadırgamadan ve yargılamadan her şeyi olduğu gibi kabul etmemizle olur. Önemli olan da budur. Hayata, yaşama evet demek. Böylece kendimize evet deriz. Sevgiye evet deriz. Birliğe evet deriz.”

Yağmur: “Çok iyi geldi bana bu anlattıkların. İçimi ferahlattı. Bir ümit oluştu sanki karanlığımda. Senin bu hâllerin zaten seni farklı kılıyor. Benim nazarımda berrak bir pınar gibisin içinde ışığın oynadığı ve olduğu gibi yansıdığı, bazen üzerine dallar, yapraklar düşse de. Bir çocuk gibisin bazen zıp zıp oynayan. Şımarık bir kız gibi afacansın kimi zaman. Beni hayatımın toplamında gülmediğim kadar güldürdün. Hem de bu mesafeden, bu şartlarda. Ve mistik bir kadınsın hayallerimi dahi aşan, beni büyüleyen. Nefesim gibisin alıp verdiğim. İki ayrı bedende bir ruh nasıl yaşar, seninle anladım, seninle yaşıyorum. Ruhum sevişiyor seninle bedenimin ötesinde. Bir aşk deryası gibi çağlıyorsun içimde. Bu kadar güzel ve derin duyguların sadece bir rüya olduğuna ve egodan kaynaklandığına inanamıyorum, sen bunu birkaç kere ima etmiş olsan da. Sınırsız ve katıksız sevişmek, sevgilinin ruhunda kaybolmak, teslimiyetin doruklarında yaşamak aşk'ı; bu hasret, bu arzu, bu ateş nasıl egodan gelebilir aklım almıyor Minel.

Hız. Mevlana'da fani aşk'dan ve ilahi aşk'dan bahsediyor. Faniye olan aşk'ın ebedi olmadığını söylüyor. Bu sözlerle beden ölüm cül olduğunu ve sevilenin beden olmadığını işaret ediyor. Ama diğer taraftan da henüz hiç bir kula âşık olmadan gelen bir müridi geri çeviriyor ve önce bir kula âşık olmasını buyuruyor. Çok karışık geliyor bunlar bana. Sanki aynı anda hem evet hem hayır deniyor gibi. Aşk bizleri bu denli kendine çekiyorsa ve bilgiler fani Aşk'ı şart koşuyorsa ilahi Aşk'a varmadan önce, o halde bunda bir hayır olmalı. Bir anlamı olmalı bir insana âşık olmanın. Belki de ben anlamak istemiyorum. Belki dediğin gibi güzel olanı ihtiyaçtan dolayı tutmak, beğenmediklerimizi atmak istiyoruz ama bu derin ve güzel duyguların bir anlamı, amacı olmalı bence.

Ve sen Minel... Bu kadar bilmene rağmen, aydınlanmış olmana rağmen nasıl benimle böylesi tensel arzuları da içeren, tutkulu bir aşk yaşıyorsun? Neden kendini hâlâ soyutlamadın böylesi bir fani aşk'dan? Seni biraz sıkıştırıyorum ama izin ver bu çelişkiyi çözmeliyim. Her gün seni bir daha göremeyeceğim korkusuyla yaşamak zoruma gidiyor. Ve biliyorum ki, sende bu çelişkiyi yaşıyorsun. Bukalemun gibisin. Bazen doludizgin karşılıyorsun beni Aşk'ın heyecanında bazen kendini geri çekiyorsun ve korkutuyorsun beni gitmek istediğini ima ederek. Kaç kere senin yüzünden nefesim tılandı. Ateşle suyun Âşk'ı gibi. Ne beraber ne de ayrı. Tıpkı Yağmur'la Minel gibi. Bazen küçük bir kıvılcım büyük bir yangın yaratıyor. Bazen küçük bir damla büyük dalgalar yaratıyor uçsuz bucaksız sonsuz bir mavilikde. Bunları biz yaratıyoruz, biliyorum. Bu aşk çoktan ebediyete yazıldı oysa. Sen ne kadar illüzyon da desen, işte burdayım, gerçeğim ve işte seviyorum. Dahası ne olabilir ki?”

Minel: “Beni ince ince işleyen ve ayartan tatlı bir tuzak gibisin sen, kalbimin odu. Kaybolmamak elde değil senin bu derinliğinde. Hayata yeniden gelsem yine seni seçerdim, yine sende yanmak isterdim ateş parçam. Bu ne güzel bir ölüm bana lutfedilen senin o güzel gözlerinde. Hayırlısı. Her şey olacağına varır tatlı belam. Biz

derslere devam edelim ipin ucunu kaçırmadan. Her şeyden önemli olan, her ne yaşarsak yaşayalım onu büyük bir farkındalıkla yaşamaktır. Anlamaktır arkasında yatan sebebi, bize verilen iletiyi. Her şey mutlak sevgi uğruna oluyor nihayetinde. Hepimiz er ya da geç gerçek evimize geri döneceğiz. Hepimizin verilmiş ve belirlenmiş bir zamanı var bu geri dönüş yolu için. Sen ve ben tam şimdi ve burada beraber yürüyoruz bu yolda. Aşk içinde. Ve aşk bütünleşmektir tam bir teslimiyetin içinde. Aşk kapımızı çaldığında ona hazırız demektir Yağmur. Bırakalım kendimizi onun kucağına ve akalım bizi götürdüğü yere kadar ve ötesine direnmeden.“

Sabah selamımızdan sonra güncel hayatın çarkında işlerimize döndük. Yağmur her zaman gibi yine yoğun ve yorucu bir günü kucaklarken ben de kendi işimin başına geçtim. Akşamı iple çekiyorduk ikimiz de. Geceler bize aitti. Birlikte olduğumuz zamanlar da dünyayı durduruyorduk sanki ve zaman işlemiyordu bize. Öylesi derin ve yoğun bir muhâbbet içindeydik ki, hayatın diğer kısımları bize sığ ve yavan geliyordu artık. Anlamsız ve sahte.

Gün boyu bir şeylerle, birileriyle meşguldür insanoğlu. Sürekli yapılacaklar, söylenecekler bitmez, uğraşlar çabalar tükenmez. Dünya işleri deriz; onun için bunun için deriz; ben yapmazsam olmaz deriz; her şey benim sorumluluğumda deriz; şunu da halledeyim, bunu da yapayım rahatlayacağım deriz, bunu başarırsam nihayet mutlu olacağım deriz.

Bu her gün böyledir ve bir tamamlanmış işin ardından başka bir iş, bir bitmiş olayın ardından yeni bir olay çıkar karşımıza ve bizler yine bu sonu gelmeyen işler ve olaylar zincirinde sürüklenip gideriz. Tüm bu uğraşların, çabaların yanısıra bir de sevdiklerimiz, daha derin ilişkiler içinde olduklarımız vardır hayatımızda. En çok da onları avuturuz, en çok onlardan kendi durumumuz için anlayış bekleriz. “Şu bitsin seninle ilgileneneğim, bu işi halledip sana döneceğim, biraz sabret her şey değişecek, bekle beni, az kaldı” gibi her gün yeniden ve yeniden sevdiklerimize bu sözleri sarfederken aslında her defasında sevgiye hayır dediğimizin farkında olmuyoruz. Ve bir gün geliyor sevdiklerimizi değişmiş olarak buluyoruz, bizden uzaklaştıklarını hissediyoruz ve hatta tamamen hayatımızdan çıktıklarında artık ayrılmış oluyoruz. Sonra başlıyoruz hayıflanmaya; “Beni hiç anlamadı; ben onun için her şeyi yapmıştım; bize bir istikbal sağlamak için bu kadar çalıştım, bekleseydi biraz daha; demek ki onun için yaptıklarına değmezmiş, nankörmüş; ona inanmakla, onu sevmekle hata yapmışım; demek beni sevmemiş...” gibi kendi kendimizi olanlar karşısında haklı konumuna getirmek için yorumlarınız, yargılarınız.

Evet sevgili okur; sen de kendini bu insanlara dahil hissediyorsan çoğunluğa dahilsin demektir. İnsanlar daima gelecek odaklı uğraşların, koşuların, planların, sorumlulukların içinde tek var olan zaman birimini, şimdiyi çiğneyerek içinde bulunan tüm hayatın gerçeklerini de çiğniyor. İhmal, özellikle sevdiklerimize karşı uyguladığımız ihmaller bizleri kayıpların doruklarına götürüyor. Bu özellikle hayatlarımızda bizlere en yakın olan çocuklarımıza, ailemize, eşlerimize ve sevgililerimize uygulanan ihmaller için geçerlidir. Daima meşgul anne babalar çocukları ihmal ederken onların en çok ihtiyacı olan ve hiçbir şekilde satın alınamayan ve asla geri gelmeyen bir zaman içinde olması

gereken ilgi ve sevgiden mahrum ediyorlar. Meşgul eşler birbirleriyle gelişmek için birbirlerine döneceklerine hep sonraya erteledikleri ilgi ve sevgilerini sadece birer kuru söz olarak yaşarken, nasıl birbirlerinden uzaklaştıklarını dahi göremeyecek kadar bencil ve tutuklar.

Bir çifti alalım sahnemize. Ve dinleyelim sohbetlerini. Günün sonunda nihayet yoğun çalışmaların ardından bir akşam karşılıklı otururken ve bakışırken biri:

- “Eeeee, günün nasıl geçti hayatım?” diye sorar.
- “Bildiğin gibi işte. Şunu yaptım, bunu söyledim. Şu geldi, bu gitti. Bu iyiydi, bu kötüydü” diye günlük ya da haftalık hikayesini anlatır eşine. Eşi de dinler, ya da dinler gibi yapar zira duydukları hep aynıdır.
- “Sen anlat. Sen neler yaptın? Nasıl gidiyor işlerin?” diye ona sorulan soruya diğeri tam cevap verecekken belki bir an duraklar ve düşünür:
- “Yahu ben ne yapıyorum burada, bu mu hayat, bu mu sevgi? Hani heyecanlarımız, nerede sevgimiz, aşkımız? Gün 24 saat ve biz sevgimize bir saat dahi ayıramayacak kadar düştük mü bu dünya girdabının içine? Bu şekilde yaşanan hayat hayat mıdır? Mal, mülk, araba, kıyafet, ev eşyası derken ve tüm zamanımızı önce onları elde etmek için ve sonra da korumak, kaybetmemek için çalışarak ve yeni imkanlar kovalayarak geçirirken hayatın gerçek anlamını, sevgiyi öldürmüyor muyuz?”

Bu noktada film kopabilir. Koparsa iyidir. Değişim başlar. Ama eğer kopmazsa ve aynı şekilde sığ muhâbbetler içinde sürerse bu karşılaşma, bir gün bu sığ muhâbbetleri dahi yapabilecek kimseyi bulamazsak karşımızda hiç şaşmayalım.

Değişim için, sevgiye, aşk’a evet demek için hiçbir zaman geç değildir. Her an yeniden seçebiliriz. Her an yeniden başlayabiliriz hayatımıza. Her gün yeni bir güne gözlerimizi açarken aslında ne kadar dünden farklı olduğumuzu düşünmeliyiz. Yaşanan her an bir fırsattır sevgiye ve dolayısıyla kendimize evet demek için. Ve hayatımız bu kararımız doğrultusunda oluşur ve değişir. Hayat bizleri tetikler ve değişime zorlar. Değişmemektir aslında zor olan. Hayatın akıntısına karşı durmak zordur. Oysa kendimizi akıntıya teslim ettiğimizde hayat bizi taşır ve ne kadar az olursa direncimiz o kadar rahat olur yolculuğumuz bu yaşam nehrinde. Değişimlerin bariz ve büyük boyutta olması gerekmez. Bazen sadece bir sözcüktür bir an için içimizde durgun ve tembel benliğin üzerine fırtına gibi esen. Önemli olan o fırtınanın içinde kalıp bizde yarattığı etkileri gözlemlemektir, değişimlere izin vermektir.

Bunu yaparken düşüncelerimizden daha çok duygularımıza bakmalıyız. Ve burada en önemli unsur duygunun şekli ne olursa olsun onu koşulsuz kabullenmektir. Örneğin, olumsuz bir duygu yaşıyorsun. Kendini başarısız ve zayıf hissediyorsun. Genelde kişiler hemen bu tür duyguları örtbas ederler ya da dikkatlerini o duygudan çekerek atmaya çalışırlar içlerinden. İşte buradaki etki, içerdği dersi öğrenmemeye yönlendirir kişiyi ve daha nice acılara zemin hazırlar. Karşı koyduğumuz, ittiğimiz, istemediğimiz tüm duygular bilinçaltımıza yerleşerek bize farkında olmadan etki yaratır ve bizi daha derin bir girdabın içine sürükler. Kendimizle yüzleşmek, her ne olursa olsun gördüğümüz ya da yaşadığımız olay, bizi arınmaya ve sevgiye götürür. Tüm olumsuz duyguların altında temel olarak korku yatar suçluluk duygusuyla elele. Korkularımızın ya da suçluluk duygularımızın sebebini anladığımızda duyguların kendiliğinden yokolduğunu

gözlemleyeceğiz.

Kendine karşı dürüst ve yargısız olmalısın bunu yaparken. Eğer bu yüzleşmeyi yapmaz ve duygularını devamlı bastırırsan bir gün sana onlar patolojik bir hastalık olarak karşına çıkacaktır. Depresyon, kanser, kalp krizi, astım, romatizma gibi çeşitli semptomlarla son durakta seni o güne dek bakmadığın içsel olumsuzluğunla yüzleştirecektir. Tüm hastalıklar sevgisizliğin kanıtıdır. İstedğin kadar sevgiden bahset; hastalığın seni yalanlayacaktır.

Oralara gelmeden önce barışçıl bir şekilde kendi kendinin dostu ol ve kendini sev ve değer ver. Kendini sevmezsen kimseyi sevemezsin. Kendine değer vermezsen, kimseye değer veremezsin. Ancak, burada bahsedilen 'kendin' küçük benliğin değildir. Onun sevicecek bir yanı yoktur. Korkular üzerine inşa edilmiş bir benlik sevgiyi bilemez çünkü, korkunun olduğu yerde sevgi olamaz. Kendini sev derken, gerçek varlığını sev diyorum sana. TANRI'NIN seni yarattığı gibi oluşunu sev. Ruhani, ebedi, sınırsız bir varlık olduğunu kabullenerek sev. Böylece kendini sevdiğinde tüm varoluşu sevmiş olacaksın çünkü, tümü senin ayrılmaz parçalarıdır. Bu anlamda parça sözcüğü sadece topala değnek misali bir anlatım yardımıdır çünkü, bütün bütün olduğundan gerçeklikte parça yoktur. Sadece bu ayrılıklar dünyasında parçalar var gibidir. Bu dünyada ayrılık kuralı geçerlidir. Bundandır ki, tüm büyük duygularla başlayan aşklar, sevdalar hüznün deryasının girdabında kaybolur gider. Söylenmemişlikler, saklanmış bastırılmış duygular, gizlilik oyunları ve birçok kısır davranışlar seni sevgiden, kaynağından uzaklaştırır. Şaşar kalırsın öylece biten iletişimin ardından. İzin verme buna. Sen sevgi uğruna elinden geleni yap ve gözlemlerle sadece. Çünkü sevgi sevgiyi çeker...

*Tutulmuş deli gönlüm aşk'ın şahına
Şarkdan esen bir rüzgar olsan gönlüme...
Buse olup konsan sana hasret dudaklarıma
Mavi mavi damlasan adın gibi yüreğime...*

*Ah Yâr..
Sevişlere gebeyim aşk'ın tahtında
Seni severken resmediyorum aşk'ı bu cihana...*

Yağmur: “Merhaba esrar gözlüm. Bugün kara bir gündü. Çok canım sıkıldı, üzüldüm. Biraz önce eve gelirken bir arabanın bir kediye çarptığına tanık oldum. Neredeyse bilinçli yaptı diyesim var. Hadi diyelim bilmeyerek oldu. İnsan bu kadar mı vicdansız olur yahu? Hiç umursamadan sanki bilerek yapmış gibi o hayvanı öylece çaresizce yolun ortasında bırakıp çekip gitti. Adamın yüzünü gördüm önümden arabasıyla geçerken. Yüz ifadesi o kadar rahattı ki, sanki kediyi ezen o değilmiş gibiydi. O an insanlığımdan utandım. Böyle bir toplumun içinde yaşamak zorunda olduğum için utandım. Hayvan kalkmaya çalışıyordu. Sanırım ayağı kırılmıştı. Gözüm karardı. Onu öyle yalnız bırakamazdım. Trafiki durdurmaya çalıştım ona ulaşabilmek için ama bir araç dahi durmadı. Bir türlü çıkamadım caddeye. Başka bir araba tekrar yetişemediğim o zavallı hayvana vurdu ve kan revan içinde bıraktı. Anladım artık yapacak bir şey kalmamıştı. Hayvanın gövdesi ezilmişti. O an insanlara karşı duyduğum tiksintiden

kusasım geldi. Merhametsiz ve bencil bir toplumun parçası olmaktansa ölmeyi yeğlediğimi düşündüm bir an. Kediye ilk çarpan adam hemen durup alsaydı hayvanı trafiğin içinden, eminim kurtulurdu, yaşardı. Sinirlendim, bağırmaya ve geçen arabalara vurmaya başladım. O zaman nihayet durakladı araçlar ve yaralı kediyi aldım kucağıma. Sarıldım ona. Gözleri faltaşı gibi açılmış derinden bakıyordu bana sanki. Çok acı çekiyordu. Ölemiyordu. Dayanamadım acı çekmesine, ölmesine yardım ettim. Sorma ne yaptığımı. İçim paramparça oldu ve benden de sanki bir parça onunla beraber öldü. Bugün hiç tadım yok. Çok sinirliyim.”

Minel: “Acı bir deneyim. Bu yaşadığının tesellisi yok ki yağmur yüreklim. Ne diyebilirim ki? Acı geldiğinde biz istiyoruz diye gitmez. Demek yaşanması gerekiyor her neyse sebebi. Kedinin son yolculuğuna yardım etmen büyük ve mükemmel bir davranıştı. Senin ben bu emsalsiz yüreğine aşığım. Çok önemli bir ileti vermiş hayat bugün sana. İstersen açıklamasını yapabilirim. Ama yazacaklarım hoşuna gitmeyebilir. İster misin? Her ne kadar sinirli ve üzüntülü de olsan şu an, bazen olaylara tazeyken ışık tutmakta fayda vardır.”

Yağmur: “Zaten bugün kırgınım, buruğum. Daha fazla olumsuzluk ancak, uyuşturur beni bu gece. Söyle ne söyleyeceksen. Senden gelene razıyım. İçir zehrini karanlık ruhuma. Ama öfkeme yenilebileceğimi de bil.”

Minel: “Tamam. Bu yaşadığın olay ne kadar acı da olsa, seni ne kadar öfkelerdirse de, bu dünya yaşamında tüm insanların tek bir işlevi tek öğrenmesi gereken büyük bir ödevi vardır; o da AFFETMEKTİR, daha doğrusu affetmeyi öğrenmektir her ne olursa olsun. Sana bu yaşadığın olaydaki bağlaçları göstermek isterim. Bu yaşadığın çok önemli bir mânâ içeriyor. Sana önceden de bahsettiğim gibi hayatının tümünü sen yaratıyorsun. Tüm insanlarıyla, olaylarıyla birlikte. Bu yaşadığın olayda sen hem olayı izleyensin, hem o kedisin, ona çarpan adam ve bir sonraki çarpanda sensin. Ve izleyen sen, affetmeyi öğrenmeye çok ihtiyacın olduğundan, böylesi dehşet bir olayla karşı karşıya geldin. Daima yargılayıcı ve öfkeli tutumun yüzünden bu duyguları besleyecek olaylar üretiyor zihninin ve dışarıya, dünyaya yansıtıyor. Sen tüm bunları bilinçsiz yaptığından seninle bir bağlantısı olduğunu görmüyorsun elbette. Senin için dışarda hep 'başkaları' var suçlu olan. Zaten egonun en büyük silahı da budur: kişinin tüm hayatını kendi yaptığını bilmemesi ve suçu kendinde değil başkalarında bulmasıdır.

Bu yolun daha hafifi var. Aynı olumsuz olaylar tezahür etse de yaşamında, onları bilmenin ve anlamının getirdiği bir serinlikle karşılaşman mümkündür. Öfkene yenilmeden affedeci bir tutumla tepki verebilir ve etrafına, cehaletin karanlığına ışık olabilirsin. O durumda olaylar ne kadar korkunç görünse de bileceksin ki, her şeyin arkasında önemli bir ileti yatıyor. Ve nihayetinde hepimiz er ya da geç öleceğiz bu dünyada. İster bu bir kaza yolu ile olsun ister hastalıkla.

Ölüme çare yok bu bedenler dünyasında ama korkularımıza var. Bu nedenle hayata ve olaylara karşı içsel tutumunu değiştirmekte yatıyor tüm kurtuluş bir insan için. Her gün yeniden ve yeniden hayat bizlere dersler sunuyor ve zorluyor öğrenmeye. Dünya, manaları, iletileri anlamadıklarından sınavları geçemeyenlerle, sınıfta kalanlarla dolu. Elbette gerçeklik anlamında ne ders var ne de sınav. Bunlar benzetmelerdir burada yaptığım. Bunu daima göz önünde bulundur Yağmur. Pek az kişi zihninin zenginliğini

keşfederek kendini bu saçma sapan dünyanın döngüsünden çekerek sonsuzluğa çevirmiş gözlerini ve kalbini. İnsanlar gelip gidiyor hayatımızdan. Olaylar, iyisi de kötüsü de, etkileşim yaratıp yok oluyorlar. Tıpkı kuantum fizikte anlatılan quantların boşluğun içinde bir an kendiliğinden varolup yokolmaları gibi.

Karşımıza çıkan insanlar ve olaylar bizim istediklerimizdir zihnimizde bunun kararını önceden almış olduğumuz. Ne kadar bunun farkında olursak, o kadar ılımlı karşılayabiliriz çağırdığımız misafirlerimizi. Onlar uyanış yolunda bizlere ayna tutan, ışık olan ve acılar törpüsünde benliğimizi yontanlardır. Devran dönerken bu hayat okulunda, kimseyi ve hiçbir şeyi dışlamadan aynı kabulleniş içinde eyvallah dersek gelene de gidene de, yaşanması gerekenleri değiştiremesek de zaman çarkının içinde, zamanın hızını değiştirebiliriz. Zihinde, bir nefes alıp verirken çağlar atlamak Mucizeler Kursu'nun bahsettiği mucizelerden biridir. Bu tür mucizeleri yaşamak zihnin doğal işlevinin kendisidir. Zaman algılandığı gibi bir çizgi değil, her şeyi her an içinde barındıran sınırsız zamansızlıktır. Teorik olarak bunu anlamaya çalışma. Bu beyhude bir uğraştır. İnsanın aklının sınırları içinde sınırsız olanı anlamayı istemesi imkansız olanı istemektir. Mucizeler Kursu'ndan ufak bir ileti:

13. Mucizeler hem bir başlangıç hem de sondur, ve böylece zamansal düzeni değiştirebilirler. Onlar her zaman geri gidiş gibi görünen, ancak, gerçekten ileriye giden yeniden doğuşun teyitleridir. Onlar geçmişini şimdiki zamanda iptal edip böylece geleceği özgür bırakıyorlar.

[Mucizeler Kursu, Metin Kitabı, Bölüm 1, Mucizelerin İlkeleri]"

Yağmur: “Teoride her şey pek kolaymış gibi geliyor insana. Bu olanların yazarı ben olsam da şu an, bu durum karşısında ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bazen sözlerin hiçbir faydası yok Minel.”

Minel: “Bildiğin düşünce ve algılama yeteneğinin dışında farklı bir kavrama vardır kelimelere sığmayan. Sessizliğin içinden açılan bir sır gibi sarar benliğinin tümünü perde açıldığında. Yine hatırlatıyorum sana Yağmur; Yapman gereken tek şey kendini gözlemlen ve mümkün olduğunca içinde bulunduğun hayat şartlarının tekdüzeliğinin ara sıra dışına çıkmandır. Kendine bir kartal yuvası yap en iyisi. Sessiz ve bakir bir yer olsun. Mümkünse, doğada ve tek başına. Ara sıra gecenin karanlığında kal tek başına orada ve dinle sadece. Dinle o sessizliğin içinden yükselen yabancı sesleri, kendi içinden yükselen korkularının çığlıklarını, özlemlerinin haykırıışlarını. Dinle o geveze benliğin o mükemmel sessizliğin içinden çıkarttığı kuru ve anlamsız gürültüyü ve sor kendine '*bu ben miyim?*' diye. Fazla yeme, içme ve mümkünse, pek uyuma o zamanlarda. Sonra dön yine bu dünyaya ve nasıl bir trajikomedî olduğunu algıla. Kötü bir şaka gibi yaşanan hayatlara bak. Et pazarında sergilenen sevdalara, paranın tozunda yerlerde sürünen, putlara tapan korku yaratıklarına bak. Güzel maskeler takmış soytarıların arayışlarına bak. Yaşarken çürümeye başlamış olan bedenlerin saçma güç gösterilerine bak. Kendini spiritüel diye tanımlayan delirmiş zihinlerin masallarına bak. Dindar kölelerin iyilik maskesi altında yaptıkları ayrımlara, baskılara, yargılara, işkencelere bak. Bak bu gaflet dünyanın içinde oynayan ve dehşet saçan korku filmine ve sor kendine '*ben bunu mu istiyorum? Yaşamamanın başka yolu yok mu?*' diye ve bekle. Cevabını alacaksın.

Sana anlatmış mıydım? Benim de bir kedim vardı. Beyaz Ankara kedisi. Sağırdı ve onu

o sıralar Türkiye'de iken sokakda bulmuştum. O yıl arabayla gelmiştim tatile ve Almanya'ya dönerken kaçak sokmuştum kediyi ülkeye. Onu çok seviyordum. Muhteşem bir yaratıkdı. Sağır olması ona farklı bir duyu kazandırmıştı sanki. Kedi evine bağlı olur derler ama o bizlere, insanlara bağlıydı ve gözümüzün içine bakarak sanki bizleri ne kadar sevdiğini anlatırdı bakışlarıyla. Bir gün gözlerimin önünde posta arabası onu çiğnedi. İstemeyerek tabii. Bizim sağır sultan arabanın altına girmiş ve araba hareket ederken kaçamamıştı. Kafası ezilmişti ve kedimin gözü dışarı fırlamıştı. Kafasından kan dışarıya fışkırıyordu. Ölüyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Öylesi dehşete düşmüştüm ki, felç olmuşum sanki ve kıpırdıyamıyordum yerimden. Nefesim dahi kesilmişti.

O an bir tek acı hissediyordum içimi yakan. Sonsuz bir acı. Hâlâ hayatımın en karanlık anlarıdır o anlar. Öylesi bir dehşet ne öncesinde ne de sonrasında yaşadım. Kedim hemen can verdi. Öylesi bir ağlama krizine girmiştim ki, ağlamamı durduramıyordum. İçimde nasıl bir isyan oluşmuştu anlatması güç. Tüm dünyayı yıkasım vardı. Kedimi komşumun izniyle onun güzel bahçesinde bir ıhlamur ağacının dibine gömdüm. Bir hafta evi terk ettim ve başka şehirde yaşayan arkadaşlarıma gittim. Kedinin öldüğü yerde kalmaya tahammüllüm yoktu. Bir hafta sürekli ağladım. O kadar içim kırılmıştı, yaralanmıştım. Sonra yavaş yavaş hafiflemeye başladı bu acı. O sıralar zaten harıl harıl Mucizeler Kursu'nu okuyordum. Birkaç gün sonra bir ferahlık yaşadım ve içimde ölüme karşı olan sitemim hafifledi. Yavaşça acılarım çözüldü ve öfkem azaldı. İçime bir sevgi seli akmaya başladı. Şimdi biliyorum ki, bu bir mucizeydi, bir lütuftu. Ve bugün kedimi düşündüğümde onun bedensel eksikliğini hissetsem de, artık o üzüntü ve acı ile anmıyorum onu. Onun, kısa da olsa hayatın bana sunduğu güzel bir sevgi armağanı olduğunu biliyorum. Bu deneyimin ardından daha bağışlayıcı oldum hayatımda ve öylesi bir acı bugüne dek bir daha tatmadım. Ve anladım ki, hayat değil acımasız ve dehşet verici olan. Bizleriz onu kendimizce yorumlayan ve kendi nevrotik filtre sistemimizden geçirerek değerlendiren. Ve nihayetinde bir rüya olduğunu anladığında bu yaşamın, işte asıl o zaman tüm yargılardan ve yorumlardan tam bir özgürleşme yaşarsın. O durumun yarattığı hafifliği deneyimlemen temennimdir sevgilim.

Bu dünyanın bir rüya eseri olduğundan TANRI'NIN gerçekliğinde varolmadığını açıklamıştım sana. Bununla ilgili yine bir benzetme vermek istiyorum sana. Dinlemek ister misin?"

Yağmur: “Elbette. Devam et lütfen. İndir tokatlarını yaralı yüreğime.”

Minel: “Aşk olsun sana. Bu tokat değil tatlım. İlaçdır bu sözler, şu an sana acı da gelse. Dinle birtanem... Canlandır anlatcaklarımı göz önünde lütfen. Bir babanın sayısız çocukları var ve hepsi bir odada uyuyorlar. Uyurken rüya görüyorlar. Kimisi güzel bir rüya kimisi ise kabus görüyor. İçlerinden bir tanesi rüyasında bu kediyi eziyor ve diğeri de onu rüyasında izliyor. Kedi ölüyor, izleyen öfkeleniyor ve saldırıya geçiyor, öldüren ise duygusuzca yoluna devam ediyor. Çocuklardan biri ise uyanmış, gözlerini kırıştırarak etrafına bakıyor ve kardeşlerinin rüyalarına uyanık bir durumda şahit oluyor. Şimdi sence bu baba çocuğuna rüyasında böyle bir şey yaptı diye kızabilir mi.. ? Ya da uyanık olan kardeş rüyasında kediyi ezen ya da öfkelenip saldırıya geçen kardeşine kızabilir mi.. ?

İşte budur anlamamız gereken. **Her şey bu rüya aleminde oluyor. Hiçbir şey gerçek değil.** TANRI'YA şükür.. ! Ama bu demek değildir ki üzülmeyeceğiz hiç bu dünyada. Hatta zaman gelecek üzüntüden yıkılacağız. Fakat bu bizim olgunlaşmamız, uyanabilmemiz için gerekli olan bir şeydir. İnsanoğlu sözden anlamıyor derin çocuk. Ancak, canı yandığında bir an durup başka bir yol arıyor kendine. Yoksa kendini bu dünyada iyi hisseden, iyi yaşayan, halinden memnun olan neden bir değişim arasın ki? Mucizeler Kursu ve diğer tüm spiritüel yollar kendini bu dünyada iyi hissedenlere seslenmiyor zaten. Onların uyanış zamanı gelmedi henüz. Onlar, hayatın gitgelleri arasında sıkışıp kalmadılar yeterince. Ama bil ki, herkesin bir gün yola çıkma vaktinin geleceği kesindir.”

Yağmur: “Keşke senin dediğin gibi ve daha kolay olsa her şey. Her ne kadar teorik olarak anlasam da yazdıklarını, içimdeki o isyan ve acı yok olmuyor. İçinde bulunduğum benlik başka türlü hissetmeme izin vermiyor. Zaten sanırım tüm mesele de burada yatıyor. Rüya ile ilgili anlattıkların kulağa mantıklı gelse de, inanmak da zorlanıyorum. Dünya bilgilerle ve bıraktıkları yol ve yöntemlerle dolu ancak, kişi okusa da pratik de hayatına geçiremiyor okuduklarını çoğu zaman. Yoksa tüm dünya aydınlanmış insanlarla dolup taşardı zaman içinde. En iyi örnek günümüzdeki dinleri gözlemlediğimde bariz bir şekilde ortaya çıkıyor. Beş vakit namazında bir adam Allah'a dua ettikten sonra eve gidip karısını ya da çocuklarını dövmesini aklım almıyor; ya da esnaf olarak her fırsatta kazık atmaya çalışmasını. Veya vıcık vıcık cinsel ilişkilerin içinde mutluluk aramasını. Müslüman alemi kendi içinde paramparça olmuş ve kutsal savaşımlardan bahsediyorlar kardeş kardeşi öldürürken. Bu nasıl bir inanç yoludur anlamıyorum çoğu zaman. Hristiyan alemine baktığımızda önde gelen sömürülerin çoğu onlarda var. Eskiden zorla kuşattıkları ülkelere Hristiyan dinini kabul ettirerek ölüm saçıktan sonrasında sömürücülerden oluşan Avrupa ülkeleri ve hepsinin başında Amerika olmak üzere, dünyayı talan ederek kendi ülkelerinde bolluk içinde yaşamlar sağlıyorlar. Bu esnada Afrika'da insanlar açlıktan ölürken, Amerika'da ve Avrupa'da insanların çoğu şişman ve hımbıl. Tüketim amaçlı yaşamlarında her biri birer marka kuklası gibi dolaşıyor piyasada. Canlı mağaza mankenleri gibi, kıyafet taşıyan ruhsuz et parçaları gibiler. Tıpkı bizim ülkemizde olduğu gibi. İçime tiksinti geliyor onları gördükçe. Sen rüya diyorsun bu hayata ve gördüklerimin hepsinin kardeşlerim olduğunu söylüyorsun ama ben onları öyle göremiyorum. Bunu nasıl yapacağımı da bilmiyorum. İçimde bu öfke olduğu sürece aynı tepkileri vereceğimi çok iyi biliyorum. Sen bana anlatıyorsun ama hayatımda uygulamaya geçiremiyorum bunları. Affedici olamıyorum. Bana affetmek adaletsiz olmak gibi geliyor bu durumda. Hem zaten ego sevemez diyorsun. Peki ben ego isem, zaten senin benden istediğini başarmam imkansız o halde. Gerçek varlığını bilmediğime göre, başka bir seçeneğim de yok gibi şu an. O halde nasıl ben hâlâ aynıysam farklı davranabilirim ki? Burada büyük, aşılması imkansız gibi görünen bir çelişki var. Bunu nasıl çözebilirim?”

Minel: “Senin bu idrakına, anlayışına ve sorularına hayranım gerçekten. Seninle bu konuları konuşmanın, paylaşmanın benim için çok özel bir lütuf olduğunu bilmeni isterim. Bir yandan hem öğreten oluyorum diğer yandan senin öğrencin. Tıpkı Mucizeler Kursu'nda belirtildiği gibi. Orada da öğretmen ve öğrencinin ayrı olmadığı anlatılır. Öğretmen hem öğretir hem öğrenir ve hatta öğretirken öğrenir. Beni ne kadar güzel bir şekilde öğrenmeye yönlendirdiğini bir bilsen şaşarsın. Bilgi paylaşılmadığı zaman değersizdir. Bilgi ancak, paylaşıldığında can kazanır, değer kazanır. Sen bana o

anlamda can katıyorsun buğulu gözlüm. Ve bildiğim her şeyi sana vermek için sabırsızlanıyorum nerdeyse. Sualine gelince, önce genelden bir bakalım egoya ve bu dünyaya sonra seninle ilgili sorulara yönelim ne dersin?”

Yağmur: “Olur derim. Senin öğretmenin olmak ayrı bir heyecan verdi içime. Anlat bakalım tuzağım benim. Benim gibi kör düğümü nasıl çözeceksin merak ediyorum.”

Minel: “Düğüm dedin de aklıma geldi. Tarihte Gordion düğümü diye bir söylem vardır, bilir misin? Zamanında büyük İskender Gordion'a geldiğinde kızılılık dallarından yapılmış bir düğümle orada bulunan bir tapınağa bağlı olan bir öküz arabasının düğümünü çözmeye çalışır. Çünkü bir efsaneye göre o düğümü çözmeyi başaranın Asya'nın hakimi olacağı söylenir. Ne kadar uğraşsa da başaramaz İskender düğümü çözmeyi. Sabrı tükendiğinde öfkeyle kılıcını çekip düğümü keser. Daha sonra İskender'in erken ölmesinin sebebini bu düğümü öfkeyle kestiğinin cezası olarak açıklarlar zamanın bilgeleri. Umarım biz de senin o kör düğümünü böyle çözmeyiz. Şaka bir yana, konumuza geri dönelim ne dersin?

İnsanlık diyelim ve girelim karanlığa. Nedir ne değildir bir bakalım bu toplu kargaşanın arkasında yatanlara. Türümüzün gözlemcileri için insanlığın karanlık tarafı kesinlikle bir sır olmamıştır. Birçok eser bu insanoğlunun 'girdabını', içinde bulunduğu karanlık ve karışık labirenti konu yapmıştır ve değişik bakış açıları ile işlemiştir. Batı ülkelerinde antik çağda Homer'in yazılarından, kutsal kitaplarda örneğin, İncil'de ve Eflatun'un felsefesinde, günümüzde Sigmund Freud'un araştırmalarında, Arthur Schopenhauer'in insan zihnini soyarcasına anlattığı felsefesinde ve Nietzsche'nin insan denilen yaratığın zehirinin psikolojik damarlarından akışını yazılarına işleyişinde bu karanlıklar en ince ayrıntısına kadar ortaya çıkmıştır.

Fakat aynı zamanda dünya bu acımasız ve kaynayan 'kötülükler' deryası karşısında kayıtsız kalmaya çalışarak, deve kuşu gibi 'görmediğim şey yoktur' misali kafasını kuma gömerek, sorunu yok saymıştır. Her ne kadar insanoğlu bilinçsizce yarattığı zararları ve tebensümlerin altında gizli ölümcül nefret duygularını gizlemeye çalışsa da, yaşadığımız dünya bizlere bu karanlıklarımızı tüm açıklığı ile sergiliyor. Parçalanmış gibi görünen ruh halimize en iyi tanıktır içinde yaşadığımız dünya tüm halleriyle.

Sigmund Freud'un psikoanaliz yönteminde en büyük devrimsel olgu nedir bilir misin? Dışardan bakıldığında iyileşmek için gelen hastanın aslında içinden iyileşmek istemediğini ortaya çıkartmış olmasıdır. Hasta, hastalığını bir silah gibi hem kendine hem etrafındakilere karşı kullanarak kendine bir dokunulmazlık belgesi çıkarttığına inanır ve hastalığını korumak ister. Veyahut kendine bir nevi ceza verir hastalık ile. Bunu bilinçsizce, şuursuzca yapar. Bilinçaltında gizli bir kod gibidir bu hayatın her alanında, düşüncelerin temelinde ve dolayısıyla duyguların kaynağında işleyen ve yönlendiren.

Mantıken bir kişi korktuğu için, kendini koruyabilmek ve savunabilmek için silaha ihtiyaç duyar. Ve çoğu insan başkaları üzerinde hakimiyet kurabilmek ve saldırıları engelleyebilmek için acıma ve suçluluk duygusunu bu amaçları için kullanır. Örneğin, mutsuz bir evliliğin içinde fertlerden biri kendini dışarı atıp avutmalarda mutluluk ararken diğeri bir hastalık üreterek ötekine hem suçluluk duygusu ile vicdan azabı

çekmesini hem de ilgisini tekrar üzerine odaklamasını sağlar. Bu özellikle çok gelişmiş batı ülkelerinde oldukça yaygın bir yöntemdir ve dolayısıyla ekonominin çarkının en büyük temellerinden biri sağlık sektörü ve ilaç sanayisi oluşturur. Bu egonun, sahte benliğin egemenlik savaşında dışarıya yansıttığı dışlamalardan ve savaş alanında kullandığı takdiklerden sadece bir tanesidir. Ben yaşadığım ülke Almanya'yı kocaman bir sanatoryum gibi görüyorum bazen. Sağlıklı insan bulmak zor. Herkesin genç ya da yaşlı, hafif ya da ağır bir sağlık sorunu var ve bunu en doğal şeymiş gibi yaşıyorlar. Her yer hastanelerle, doktorlarla, terapistlerle dolu. İlaçlar hem pahalı hem de çok tüketiliyor. Günlük yaşam bu hastalık ve tedavi sektörü üzerinden işliyor nerdeyse. Yani, o ülkede insanlar sağlıklı olsalar büyük bir ekonomik krize girer Almanya. Bu şekilde örnekler anlatmakla bitmez. Dolayısıyla hepsinin altında yatan temel prensibi anlamak gerekir ve bu yeterlidir.

Prensip şudur: Hayatın hangi alanı olursa olsun ve hangi insanlık dramında roller gereği çarpışmalar yaşansa da, tüm egosal düşünce ve davranışların altında temel olarak korku yatar ve çoğu bunun farkında değildir. Bilmezler, bilemezler. Çünkü egonun kendi düşünce sisteminde yarattığı karmaşa ve saptırmalar sayesinde kişinin zihni bulanıktır ve algısı tepetaklıdır. Kişi kendi şartlandırmalarının filtresinden geçirerek algısına yansıyan hiçbir şeyi olduğu gibi görmez, ancak, kendi yorumlarına göre algılar. Bu da kendini kandırmanın en sağlam yöntemidir.

Bu nedenle bilgiler, ermişler, aydınlanmış kişiler daima kendini izle, kendini tanı der. Bu nedenle tüm spiritüel yollar kişinin kendini ve sayısız katmanlarını görebilmesi, öğrenebilmesi için dikkatinin dışardan kendi iç dünyasına yönlendirmesini önerir. Dışa odaklı yaşayan biri esirdir; bilinçsiz ve şuursuzdur. Tıpkı bir robot gibi, bilincinde egonun tıkr tıkr işleyen mekanizmalarını sorgusuz sualsiz yerine getirendir. İçer dönerek kendini izleyen ise tüm bu davranışların altında yatan sebeplere ve çelişkelere tanık olur ve değişime doğru yol alır.

Değişime götüren yollardan biri de Mucizeler Kursu'dur. Yöntem demeye dilim varmıyor bu nedenle yol diyorum onun ne olduğunu ifade etmek için. Kelimeleri kullanan berrak bir ayna da diyebiliriz ona. Bu kurs sayesinde kişi kendi ile yüzleşirken aynı zamanda egonun tüm takdiklerini de öğreniyor ve koyu karanlık bir bilinçsizliğin içinden aydınlığa doğru yol alıyor her ne kadar sancılı ve dikenli bir yol olsa da bu. Sana önceden de dediğim gibi, Mucizeler Kursu'nun metafiğizi benim bildiğim en radikal yoldur dönüşüm için çünkü, düalliteye hiçbir şekilde gerçeklik vermiyor. Başka spiritüel yollar bu konuda bu kadar keskin değiller benim izlenimlere göre. Düallite 'ikilik', 'ikileme', 'ikileme', 'ikili denge' gibi çeşitli biçimlerde kullanılır terim olarak. Genelde doğadaki, evrendeki karşıtlık ve birbirini tamamlayıcılık ilkesini ifade eden bir terimdir. Mucizeler Kursu'nun metafiğizinde bu ikilik yoktur. TEKlik anlayışı içinde açıklanır her şey çünkü, TANRI'NIN ve sevginin karşıtı yoktur. Ne varsa O'dur. Mucizeler Kursu şöyle diyor:

Egonun düşünce sistemini zayıflatmak, gerçek olmanın dışında başka her şey olmasına rağmen, sancılı olarak algılanması gerekiyor. Küçük bir çocuğun elinden bir bıçağı veya makası aldığı anda bağırır; yapmadığın takdirde kendine zarar vereceğine rağmen.

Bundan dolayı egonun düşünce sistemini paylaşmayan bir kişi, bu dünyada tehlike

olarak algılanır ego sistemine bağımlı yaşayanlar tarafından. Zamanında örneğin, Şems-i Tebrizi'nin zihni hakikatın ışıyla aydınlanmış bir zihindi. İnsanlara yaranmak, sırt sıvazlamak ve yanlışlara dem vurmak onun varlığı dışındaydı. Dolayısıyla birçok sözüm ona âlim ve bilir kişi tarafından düşman olarak bellendi ve hakikatten taviz vermediğinden kâfir olduğunu ve saldırdığına dair iftiralara maruz kaldı ve nihayetinde öldürüldü.

İsa, TANRI'NİN lûtfu ile aydınlandığında birçok kitaplara, harflere ve kendi ezber bilgilerine sadıklar ve kör cahiller tarafından yadırgandı, küçümsendi ve aşağılandı. Her ne kadar sevgi ile etrafına TANRI'NİN elçisi olarak hakikatın mesajını verdiyse de, nihayetinde çarmıha gerilerek öldürüldü.

Sufilerin başında '*En-el Hak*' (Ben TANRI'yım/Ben TANRI'NİN bir parçasıyım) diyen ve bu sözünden geri dönmediği için zamanının sünni Ortodoks yöneticileri tarafından derisi yüzülerek öldürülen Hallac-ı Mansur'da keza aynı şekilde öldürüldü. Ve daha niceleri, ego dünyası için büyük tehlike olan hakikatın ışığını taşıdıkları için yokedildiler.

Günümüzde olaylar daha da karışık. Eskiden üç beş büyük din vardı ve ruhani konular sadece belli bir kesime açıktı. İnsanlar bilgisizdi, cahildi ve içinde yaşadıkları toplumda hakim olan dine ve inanca itaat etmeye mahkumdular. Günümüzde spiritüel konularla ilgili tam bir cadı kazanı mevcut artık dünyada. Yalan yanlış bilgilerle, yöntemlerle, öğretilerle tam bir deliler koğuşuna layık rehberler ve gurular türedi dünyanın her bir yanında. Her gün bu tür saptırmalara tanık oluyorum. Egonun rehberleri spiritüel maskeler altında kol geziyor günümüzde ve büyük yanılgılara zemin hazırlıyorlar. Yine de onlara dur demek gerekmez. Sadece hakikate hizmet etmek yeterlidir. Çünkü O varolan tek güçtür, gerisi sadece yanılgılar dünyasında kuru bir gürültüden ibarettir. Ve hakikate hazır olan herkes nihayetinde hakikat tarafından bulunduğu yerden alınacak ve aydınlanacaktır. En sonuncumuza kadar bu böyle işleyecektir bu alemde.”

Yağmur: “Pek kesin konuşuyorsun yine. Tasavvufta dört kapı vardır bilir misin? Şeriat Kapısı, Tarikat Kapısı, Marifet Kapısı ve Hakikat Kapısı. Öğreti olarak bu kapılar birer birer geçilerek hakikate ulaşılır. Senin anlatıkların bunun gibi mi? Hakikate nasıl hazırlanır insan? Hakikate hazır olmak için ille acı mı çekmeli insan? Başka yol yok mu?”

Minel: “Genelde hazırlanışımız acılarla oluyor bu dünyada, evet. Herkes acı çeker. Kimi bunun farkında, kimi değil. Kiminin acısı büyük, kiminin küçük. Kimi çok takıyor her şeyi, kimi daha gamsız. Düşmanlıklar içinde geçen hayatlarda sevgiler ve aşklar dahi acılı, kederli oluyor ve hemen hemen herkes bunun böyle olması gerektiğine inanıyor. Oysa ne saçma! Bir nevi acı çekmekten zevk alanlarla dolup taşıyor bu dünya. Eğer severken acıyorsa canın bil ki, o hissettiğin sevgi değildir. O ancak, sevgi sandığın şeyde isteklerinin, arzularının yerine gelmemesinden doğan yoksunluk duygusunun acısıdır. Sevgi acıtmaz. İnsan kendini tanıyarak, kendini yaralamaktan vazgeçebilir. O yüzden 'kendini tanı' öğüdü verilir hayatın anlamını öğrenmek için yola düşmüş arayanlara. Bahsettiğin dört kapı ise insanın dönüşümünde yapması gereken aşamaları anlatabilmek için birer yardımcı kavramlardır. Tasavvufda dört kapıdan bahsedilir, mistik öğretilerde simyadan bahsederler, kadim öğretilerde inisiyasyon olarak geçer bu

süreçler. Mucizeler Kursu dersler verir belli bir süre uygulanması gereken ve sonrasında bir vahiyden bahseder. Hepsi aynı Öz'e götürür nihayetinde. Hepsinin altında yatan tek bir temel amaç vardır: Kendini Tanı!

Kendini tanımak esasen kolay bir şeydir. Bu örneğin, bir aracın nasıl işlediğini öğrenmek gibidir. İşleyişini öğrendiğimizde o araç üzerinde hakimiyet kurabilir ve aracı kontrolümüz altına alabiliriz. Temelde yatan en önemli olgu, insanın içinde iki varlık olduğunu anlaması ve kabul etmesidir. Bu idrak kişinin içinde bulunduğu birçok karışıklığı ve çelişkiyi çözümlemeye götürür. Ermişler, aydınlanmış kişiler insan oluşumuzun temelde kötü olduğunu, sadece saf ruh olan gerçek varlığın iyi olduğunu söylerler. Doğrudur bu. Sahte varlığımız, binbir nitelikle tanımladığımız egomuzun doğası korkunun ve ayırmanın ürünüdür. Ego sadece menfaatlerini kollar ve onlar uğruna her şeyi yapmaya hazırdır. Yapmak istediklerinin çoğunu güncel hayatta gerçekleştirmemesi yine her ne kadar çelişkili de olsa, menfaatlerine dayanır. Toplum içinde dışlanmak, yalnız kalmak, yadırganmak en büyük korkuları arasında olduğundan, daima birbirleriyle çelişki içinde olan isteklerini ölçer ve tartar toplumun içinde kalabilmek için. Böylece hayatı boyunca menfaatlerinin hangisinin daha ağır bastığını ölçerek sığ bir hayat yaşar başka diğer sığ hayatların içinde ve beraberliğinde. Dostluklar, aile ilişkileri ve aşk ilişkileri genelde bu kanun altında işler. Beklentinin olduğu yerde ama sevgi yoktur. Olamaz. İnsanoğlunun yaşamının krizleri bu ego yüzünden oluşur ve sonu gelmez bir karanlığın içinde tutar zihnini kişinin. İyi olma anlayışı ve gayesi dahi egonun gizli küçük hesaplarından beslenir. İyi bir insan olarak takdir görmek, beğenilmek, sevmek, alkışlanmak, övgülerle yüceltilen bir kişi olmak egonun en büyük hazlarından biridir. Ve eleştirilmek, yargılanmak, dışlanmak, sevilmemek, takdir görmemek ise ölüm korkusundan sonra içinde her daim canlı olan ve önde gelen korkularıdır bir insanın. Hayatını terazinin bu iki kefesine göre planlar ve yaşar egonun hükümdarlığında. Kişi ne zamanki bu sahte varlığın egemenliğinden zihnini arındırır, o zaman huzur bulur ve özgürleşir bu kendi yarattığı psikolojik hapisneden ve kişisel dramlardan. Aydınlanmış bir insanda, gerçek varlığının rehberliğinde hayatı yaşayan kişide tüm bu istekler ve beklentiler artık yoktur ya da önemli bir ölçüde azalmıştır. Hayatı yorumlamadan karşılar ve egolar dünyasındaki alışverişlere katılmaz. Etrafında bilinçsizce yaşam kavgası içinde birbirlerini hırpalayan, zarar veren insanları küçük bilgisiz yaramaz çocuklar gibi görür ve ne yaptıklarını bilmediklerini bildiğinden onları yargılamaz. Bu karanlığı nihayetinde görenlere ve çıkış arayanlara fener olur, rehber olur ama hayatlara ve dünyanın gidişatına karışmaz. Onun için tek yapılması gereken gerçek değişim, kişinin, egonun yarattığı hipnoz durumundan dönüşüm ile uyanmasıdır. Bu nedenle örneğin, spiritüel dünya pazarında kişisel gelişim gibi yöntemler ya da bedene ve enerjilere hitap eden çeşitli uygulamalar bu dünyayı ve egoyu gerçekmiş gibi ele aldıklarından temelde bir değişim yaratamazlar. Onlar ancak, gerçeklik verdikleri egoya yeni maskeler ve makyajlar yapmak için işe yararlar ve sadece görüntüler dünyasında geçici rahatlamalar sağlarlar. Dışardan bakıldığında daha olgun, daha güçlü ya da daha iyi bir kişilik oluşsa da insanda, bu tür eğitimlerin sonucunda, temelde yine aynı çirkin korku yarattığıdır üzerine güzel bir kaftan geçirilmiş olan.

Mucizeler Kursu'nun en önemli farklılığı burada yatıyor. Kurs her daim egonun gerçek olmadığını vurgularken onun üzerinde yapılması gereken hiçbir şey olmadığını söylüyor. Ne bedensel şifa yöntemleri ne de enerjilerle yapılan etkileşimler kurtuluşa

götürebilir. Mucizeler Kursu bu tür yöntemlere 'maji' yani büyü diyor. Ama her ne kadar gerçekliği olmasa da bu yöntemlerin, eğer acı çeken kişinin acısını azaltmakta fayda sağlıyorsa, reddedilmemesini de belirtiyor. Ancak, bu tür şifa yollarının geçici olduğunu ve kurtuluşa götürmediğini unutmamak gerektiğini de vurguluyor. Bu yüzden Mucizeler Kursu'nun metafiziği emsalsizdir çünkü, hiçbir şekilde egoya ve onun düşünce sistemine ödün vermiyor. İkilemsizdir tamamen ve dolayısıyla çelişkiler yaratmaz. Kendini tamamen ve istisnasız deşifre etmenin haricinde gidilen tüm avutmalı ve süslü yollar, olumlamlar, sahte sevgi anlayışı ile bezenmiş afirmasyonlar egonun spiritüelleşme yolunda kullandığı takdiklerdir ve kişiyi karanlıkta esir tutar. Buraya kadar anlaşıldı mı aktardıklarım Yağmur?"

Yağmur: “Evet. Ama zaten sorun, anlamak ya da anlamamak değil. Sorun, tüm bunları teorik olarak anlamama rağmen yaşamıma uygulayamamamda yatıyor. Örneğin ben senden bunları alıyorum, öğrendiğimi sanıyorum ve dışarıya çıkınca en ufak bir olay da yine öfkeleniyorum. Bu çıkmazın içinden nasıl çıkabilmeme dair bir çözümün var mı? Öfkemi nasıl aşabilirim? Bunun için bana bir reçete verebilecek misin? Kimbilir, belki de verdin çoktan ama ben almasını bilemedim. Dizlerine yatarak bir dağın zirvesinde yıldızları izlemek istiyorum sen bana bunları anlatırken. O karanlığa bakarken belki sonsuzluğun kapıları açılır ruhuma. Elbette tek başıma da yaparım bunları. Alışkınım ne de olsa. Ama seninle bir başka olur. Bilir misin; Ömer Hayyam Rubailerinde şöyle demiş:

*Aslı yok derdine daldığın şu dünyanın,
Yararı yok, boş yere gam yemesin canın
Geçen geçmiş, elde yok, gelecek gelmemiş
Olmayanla dertlenme, hoş geçsin zamanın.*

Özgürleşmeye ramak kaldı sanki. Her şeyi bırakıp gitsek seninle bu aslı olmayan dünyanın herhangi bir kuytusuna ve hoş bir zaman geçirsek diyorum, sonra vazgeçiyorum. Neyse konuyu yine dağıtmaya başladım. Dönelim çözüme.“

Minel: “Sen benim aklımı başımdan alırsan böyle durup dururken lâl olurum ve tüm bildiklerimi de unuturum. Seninle bir dağın zirvesinde yıldızları izlemek güzel bir hayal. Müthiş bir heyecan kaplıyor içimi gözümün önünde canlandırırken bunu. Elbette sadece izlemekte kalmayacağını biliyoruz ikimizde. Ama şimdi biz sadece ego denilen şey üzerine yoğunlaşalım dünyadan, görüntülerden ve arzularımızdan dikkatimizi çekerek. Egoyu deşifre ettiğimizde soruların çoğu kendiliğinden cevaplanmış olacaktır. Devam edelim değil mi... ?

Ego, temeli suçluluk, utanç duygusu ve korku üzerine kurulmuş her türlü düşünceyi, duyguyu, eylemi içeren bir kişilik olma inancıdır ve sayısız niteliklerden oluşur. Ego, ben ve diğerleri olarak algılamının ve temelde yatan ayrılığın kurucusudur. Ego, beden olmanın ve bedenin sınırlarına bağlı olmanın inancıdır. Ego, doğum ve ölüm arasında maddesel dünyanın içinde yaşanan realitenin yaratıcısıdır. Ego kendi varlığını koruyabilmek için TANRI'YI inkar ederek kendi yarattığı putlarını tanrısallaştırandır. Egonun tanrısı suç ve cezaya, günaha ve yasaklara dayalı olan, insanı gözetleyen, sinayan ve hataları affetmeyerek gerektiğinde kullarını cehenneme yollayan bir hükümdardır. Ego bu şekilde suni bir denge kurarken dünyada ve yarattığı figuran olan

kişiler arasında, tüm yaşamın temelini de sebep-sonuç ilişkisine ve doğum-ölüm realitesine bağlar. Korku ve sakınma temeline bağlar insani eylemlerin amaçlarını. TANRI'NIN mutlak varoluşu oysa, karşıtı olmayan sevgidir. TANRI, suç bilmez çünkü, sevgide suç yoktur. Ve O ancak, KENDİ gibi yaratır. Kendi gibi mutlak sevgi yaratıklarıdır O'NDAN doğanlar. Ebedi sonsuz ve sınırsızdırlar. Dolayısıyla dünyadaki tüm sevgi ifadeleri eğer bu mutlaklığı ve şartsızlığı içermiyorsa sevgi değildir.

Bu dünyaya baktığımızda, içinde bulunan her şeyin ve kuralların sevgi üzerine yaratılmamış olduğunu görürüz ve yaratıcı gücün sahibi her şeyin temelinde TANRI olsa da, egonun bu gücü kendi emelleri doğrultusunda yanlış kullanmakta olduğunu anlamak aslında kaçınılmazdır. Biraz önyargısız ve özgürce düşünen herkes bu kanıya varacaktır. Böylece ego kendi yaptığı ve varlığına inandığı ego dünyasını tıpkı kendisi gibi sadece bir halüsinasyon, bir rüya olmaktan öte var edemez. Ego bir sevgi ürünü olmadığından gerçek değildir dolayısıyla TANRI'NIN gerçekliğinde yoktur ve egonun yarattığı hiçbir şey yoktur. İşte tüm sorular burada başlar. Senin de sorduğun gibi. *Nasıl yani? Biz yok muyuz? Ama ben varım. İşte burdayım. Buranın sadece bir rüya olduğunu nasıl anlayabilirim ki? Herşey çok gerçek geliyor bana. Bunun ötesinde nasıl bir varoluş olabilir ki? Hem olsa bile, onu nasıl keşfedeceğim?* Soru üzerine sorular...

Bir benzetme ile devam edeceğim Yağmur. Gece uyuduğunu ve rüya gördüğünü düşün. Rüya da herhangi bir yerde herhangi bir durumda herhangi insanlarla berabersin ve bir şeyler oluyor ya da sen bir şeyler yapıyorsun. Bu güzel bir rüya da olabilir bir kabus da. Fakat gerçekliğinde yatağında yatıyorsun ve varlığın rüyanda olduğu olay içinde bulunmuyor ve hiçbir şey yapmıyor. O sadece uyuyor ve rüya görüyor. Tüm rüyada yaşadığını sandıkların zihninde içsel bir film gibi oynuyor. Rüya da olduğun süreçte bunun bilincinde değilsin ve herhangi bir şekilde isteyerek rüyaya müdahale edemiyorsun. Ne zaman uyanıyorsun o zaman rüya görmüş olduğunu ve gördüğün o filmin gerçek olmadığını biliyorsun. Uyandığında rüyadan çıkmış oluyorsun ve kendi gerçekliğinde yaşadığını biliyorsun. Gerçeklikte olan yaşam, TANRI'NIN yarattığı yaşam, bizlerin insan aklımızla asla anlayamacağımız kadar soyuttur ve anlatılamaz. Soyut saf ruh olarak varolmayı ve TANRI'NIN içinde yaşamayı hayal edemeyiz. Bu düallite dediğimiz realitede aklın sınırları içinde bunu, TANRI'NIN ve dolayısıyla bizim nondüal yani ikiliksiz varlığımızı kavramamız mümkün değildir. Ancak, mümkün olan, bu ruhani varlık olmayı ve TANRI'NIN varlığını deneyimlemektir. Bu deneyimi örneğin mistik deneyim, aydınlanma, uyanış, nirvana gibi sözcüklerle ifade etmeye çalışırız. Böylesi mutlak bir deneyimde ruh uyanır ve o an bedeni yani rüyayı “*terkeder*” ve her şeyin ötesinde olanı “*görür*”. Ancak, tanrısal kurtuluş planında tüm bu rüyalar alemine yansıtılmış parçaların bütünleşmesi söz konusu olduğundan, aydınlanan zihin bedene sahip çıkarak rüya içinde hakikatın elçisi olarak uyanışa hizmet eder. Bu bir an meselesidir. Fakat o an'ın içinde tüm gerçeklik, tüm sonsuzluk içine, zihnine doğar kişinin. Bunu deneyimleyenlerin zihinlerinde artık o önceden varolan egosal kişilik ya tam ölmüştür ya da pratik açıdan fonksiyonları en aza indirgenmiştir bu dünya çarkında temel gereksinimlerini karşılayabilmek için. Yine benzetmeye dönersek, aydınlanmış kişi rüya içinde rüya gördüğünü bilendir ve rüya dışından gelen bilgileri rüya içine bir iletişim aracı olarak mesaj gibi iletir. O artık rüyada diğer figüranlar gibi şuursuzca rüya gören değildir. O, rüyayı izleyen ve rüyanın içinde uyanış planına hizmet edendir. Onun rüyada bulunması holografik bir biçimde birbirine bağlı olan zihinlerin değişimine sebep olur ve genel olarak rüyadaki bilinç düzeyi yükselir. Derin uykuda olanların

uykusu hafifler, zaten hafif uykuda olanlar ise uyanışın eşiğine gelir ya da uyanırlar. İşte bundan dolayı ermiş dediğimiz uyanmış kişilerin etrafında devamlı arayış içinde olanlar vardır ve yardım ister ve alırlar. Onlar artık hafif uykudan uyanışa geçenlerdir. Diğerleri, derin uykuda olanlar ortak bilinç alanından etkilenerek bilinçsiz bir şekilde uykularının hafiflemesini yaşarlar. Ve bu açılım genelde acılı olur çünkü, bu kişiler çoğunlukla derin kabusların içinde kıvrananlar veyahut derin yanılgılar balçığının içine saplananlardır. Kabusun daha güzel bir rüyaya dönüşüp uykunun hafiflemesi için rüya gören zihin kendi korku yaratıklarıyla yüzleşmeli ve onlara verdiği gücü geri almalıdır. Bu gücü geri almanın yolu, onların varlığına beslediği inançtan vazgeçmektir. Yaşadığımız hayatta pratik olarak bunu şöyle açıklayabiliriz: Kişi örneğin para pul peşinde çünkü, paranın iktidarına inanmaktadır. Ve bu emelini kovalarken büyük hırs besler ve genelde başkalarının sırtından bunu yapar. Bunun bilincinde olduğundan, zarar verdiği kişilerden korktuğu gibi ayrıca elde ettiklerini tekrar kaybetme korkusundan dolayı tamamen huzursuzdur ve tetikte olur. Hatırlıyorsan bunu önceden anlatmıştım sana. Bu devamlı ölüm korkusuyla yaşayan bir hayvanın yaşam biçimi gibidir. Bedende devamlı stres hormonları oluşur ve hastalıklara zemin hazırlar. Kısır ve korkunç bir kısıracın içinde bu kişi her an bir savaş içindedir ve asla sevginin şifa veren huzuruna kavuşamaz. Ne zaman ancak paranın iktidarına inanmaktan vazgeçer o zaman rahatlar ve hayatı derinlik kazanmaya başlar. Başka bir deyimle, rüyası güzelleşir ve uykusu hafifler. Hırs onu artık eskisi gibi etkileyemez, kişi para pul odaklı yaşamaz.

Bir başka örnek ise, ilişkilerde yaşanan kabuslardır. Aşk ilişkileri bilindiği gibi büyük heyecan ve arzularla başlar, başlangıçta verme odaklıdır ve sonra büyük savaşlara ve tehditlere dönüşür. Kırgınlıklar, yanlış anlaşılmalara, kaprisler, rencide etmeler, küçük düşürmelerle bezenen bir ayrılığın uzun ya da kısa yolu nefrete kadar götürür bu olumsuz duyguların yelpazesini. Bu tür ilişkiler aslında sevgiden değil bir ihtiyaçtan doğduğu, bir yoksunluk duygusundan kaynaklandığı için bu sonucu getirir. Kendi içinde kendini yarım hisseden, yoksunluk ve eksiklik duygusu besleyen ve bir başkasında kendi mutluluğunu bulacağını sanan kişilerin hayal kırıklığına uğramaları kaçınılmaz bir sonuçtur. Mistik öğretilerde kişinin önce kendi içinde bütünleştikten sonra, kendi içindeki dişil ve eril parçaların birbirleriyle 'evlenerek' erimesinden sonra ancak, başka bir kişiyle sevgi temelli ilişkiye girmelerinin mümkün olduğundan bahsederler. O durumda, aşk içinde hayatı paylaşan bu iki kişi derin bir sevgi ve güven içinde birbirlerini birbirlerine sunulan lütfekar bir armağan gibi yaşarlar. Bu tür sevgi bu dünyada insanın başka bir insana karşı beslediği aşk içinde ulaşabileceği en yüksek sevgi boyutudur. Bu aşamanın sonrasında tüm özel ilişkiler sonlanır ve kişi hiçbir şekilde hiç kimseye karşı özel bir duygu beslemez. Çünkü o, sevginin kendisi olmuştur artık ve herkese ve her şeye aynı şekilde akar. Bundan dolayı Mevlana kendisine mürit olmak için başvuran kişiye önce başka bir kula âşık olduktan sonra gelmesini buyurmuştur. O fani aşk'ın ateşi içinden geçen kişi ancak, ilahi aşk'a adaydır çünkü, esaslı bir teslimiyet içinde yaşanan aşk, kişiyi kendini tanıma yolunda en iyi imkandır. Soyunuruz aşk içinde kendimize ve en derin girdaplarımızla karşılaşırız öylesi bir aşk yangınında. Tüm bu anlattıklarım rüya içinde oluşan kavram tasarımlarıdır, ancak, bu tasarımlar sayesinde dünyanın ve egonun bu son derece karmaşık sistemini anlıyor ve gerekli değişimlere yönelebiliyoruz. Hakikat çok basittir ve hiçbir tasarım içermez, hiçbir betimlemeyle açıklanamaz. O sadece vardır, tamdır, bütündür. 'TANRI vardır diyoruz ve susuyoruz' diyor Mucizeler Kursu TANRI kavramını tanımlarken. Sana verdiğim bu benzetmeler hakikate işaret eden bir parmak gibidir ve asla hakikatın

kendisi değildir. Onu deneyimlemelisin. Onu anlamanın, bilmenin başka yolu yoktur Yağmur. Hakikat, okumakla, entelektüel yaklaşımlarla, ritüellerle öğrenilmez. Tıpkı sevgi gibi. Yaşanması, deneyimlenmesi gerekir.”

Yağmur: “Desene, bir zırh gibi almış ego bizleri kısılcına. Sanırım neden kurtuluşun bir insanı bu kadar zorladığını anlamaya başlıyorum. Egoyu bilmemek demek egonun zaferi demek. Ve okumakla da olmuyor, haklısın. Ego her şeyi kendi leyhine göre evirip çeviriyorsa o halde, dediğin gibi, sadece deneyimlemek kalıyor geriye. Bahsettiğin bu deneyimleme nasıl olacak? Ne yapmalıyım? Var mı bunun kesin bir yolu? Yoksa önce hak etmek mi gerekiyor.”

Minel: Ruhu deneyimlemek, hak edilmeden ve kendi gayemize bağlı olmadan bize olan, başımıza gelen bir şeydir. Parçalarının toplamından daha büyük olan bir bütünlüğün içinde uyanmaktır. Bu ruh bizi kendi isteğimize karşı - burada egonun isteğini kastediyorum - bizi kendi içimizden çekerek yükseltirken, tüm akıl ve mantıkla bilinen boyutları geride bırakır. Bu en radikal lütfüdür bir insana sunulan. Bu lûtfun deneyimine girmeden önce zihninizde ve hayatınızda önemli bir değişiklik yaşarsız genelde ve alışlagelmiş hayat şartlarının temeli sarsılır. Böylece kısa bir dönem de olsa, egomuz eski zihinsel kilitleri yeni şartlara hemen uygulayamadığından o açılan boşlukta lûtfun mucizesi gerçekleşebilir.

Diğer yol ise, zihnin sıkı bir disiplin sonucu ego düşünce sisteminin zayıflamasıyla birlikte Mucizeler Kursu'nda da son adım olarak belirtilen lûtfun gerçekleşmesidir. Örneğin, Mucizeler Kursu'nun dersler bölümünü uygulayan ve kendi egosuna kanmadan, yenilmeden egosal düşünce sisteminden vazgeçerek zihni boşalan kişinin böyle bir mucizeyi yaşaması kaçınılmazdır. Mucizelerin ilkelerinde şöyle yazıyor:

Mucizeler herkesin hakkıdır... Ama önce eğitim (arınma) gereklidir.

Ancak, Mucizeler Kursu, önceden de belirttiğim gibi, radikal bir dönüşüm yolu olduğundan, başlangıçta kursa karşı büyük dirençler oluşur kişinin zihninde ve kişi kursun içeriğini saptırarak egosuna göre ayarlamaya başlar. Bu şekilde kursu uygulayan ama öğrenmeyen kurs öğrencileri çoğunlukta maalesef. Onların böyle bir deneyim yaşayamaması da bunun sonucudur. Ego her alanda tuzak kurma konusunda bir ustadır ve kişi kendisiyle son derece dikkatli ve sorgulayıcı olmalıdır. Egonun düşünce sistemini zayıflatmak ve nihayetinde yok etmek onu beslememekle oluşur ve bu da her an yüksek bir dikkat gerektirir. Mucizeler Kursu ile ilgili birçok çalışmalar yapılıyor dünyanın her bir yanında. Gruplar kuruluyor, seminerler sunuluyor, açıklayıcı kitaplar yayınlanıyor ama kursun en uygun yöntemi onu tek başına yapmandır ve onu okurken ve uygularken başka yöntemlerle ilgilenmemendir. Genelde hiçbir grup çalışmasında ya da öğretmen olarak bu konuda ders verenlerde kursun saf içeriğini bulamazsın. Onlar kendi kişisel anlayışlarına göre kursu yorumlayarak başkalarına sunanlardır. Mucizeler Kursu'na göre bir TANRI öğretmeni ki, kursun uygulamalarını tamamlamış olan herkes TANRI öğretmenidir, vaaz vermez ve başkalarının gelişimine aktif bir şekilde davet edilmeden karışmaz. TANRI öğretmeni kendi yaşantısıyla örnek olandır ve o öğretmen olarak hazır olduğunda öğrencisi onu bulur. Bu konuda dünyada şu an kursu en iyi bilenlerden ve kitaplarıyla kursun zihinleri zorlayan metafiziğini anlatmaya çalışan Kenneth Wapnick'dir. Yazar Helen'in yakın dostu olan Kenneth'in Mucizeler Kursu'nun

kitap olarak yayınlanmasında büyük katkısı olduğu gibi kursu ve içeriğini de 1975'den beri tanır ve bilir. Ancak, kursu milyonlarca kişinin yapmış olmasına rağmen onun gibileri azdır dünyada. Kursu tam anlamıyla yaşamına entegre etmek, “bilmemek” demektir. Sokrates'in dediği gibi;

Bildiğim tek şey hiçbir şey bilmediğimdir.

Bu nedenle bilgiler kişiye alıştıkları emin limanları terketmelerini ve bilinmeyen deryalara, yollara çıkmalarını önerirler. O yolculuğu kimse kimsenin yerine yapamaz. Herkes kendi yolunu gitmeli nihayetinde. Böylece kişi kendi yarattığı kısır döngünün içinden çıkabilir ve bir örümcek ağında gibi yapışıp kaldığı tüm inançlarından, bilgilerinden kendini arındırarak KUTSAL RUH'un, İsa'nın ya da hepsi aynı kaynakdan olan başka bir tanrısal elçinin rehberliğine teslim edebilir kendini. Son adım ise bir lütüftür çok kez söylediğim gibi. Bizim istememizle olmaz bu. Mucizeler Kursu'ndan sana lütuf ile ilgili olan dersin bir bölümünü sunmak istiyorum:

Lütuf sayesinde yaşıyorum. Lütuf sayesinde özgürleşeceğim.

- 1. Lütuf, tıpkı hakikatın birliğinde olan hakim durum gibi, TANRI'NİN AşK'ININ bir halidir. O bu dünyanın en yüce arzusudur çünkü, tamamıyla dünyanın ötesine öncülük eder. O, öğrenmenin ötesindedir ama yine de öğrenmenin amacıdır, çünkü, lütuf, zihin kendisini gerçek kabullenişe hazırlayana kadar gelmez. Lütuf, lütfun usulca koyulabileceği ve istek ile alınabileceği bir yer, armağan için temiz ve kutsal olan bir sunak hazırlayanlar için kaçınılmaz olur.*
- 2. Lütuf, nefret ve korku içerisinde görünen bir dünyada TANRI'NİN AşK'INI kabullenıştir. Sadece lütuf ile öfke ve korku ortadan kaybolur çünkü, lütuf dünyanın içerdeği her şeye öyle zıt bir durum sunar ki, zihni lütuf armağanı ile aydınlatılmış olanlar korku dünyasının gerçek olduğuna inanamaz.*
- 3. Lütuf öğrenilmez. Son adım tüm öğrenmelerin ötesine gitmek zorundadır. Lütuf bu kursun ulaşmak istediği amaç değildir. Yine de bu öğrenmeyle kendimizi lütfa hazırlarız ki, açık zihin, uyanma çağrısını duyabilsin. O, TANRI'NİN sesine karşı sımsıkı kapalı değildir. O, bilmediği şeyler olduğunun farkına varır ve bildiği ve tanıdığı deneyimlerden tamamen farklı bir durum olduğunu kabul etmeye hazırdır.*
- 4. Muhtemelen TANRI'NİN ve OğLU'NUN bir olduğu vahiyinin çoktan kurulmuş olduğunun bildirisi ile çelişiyor görünebiliriz. Ama ayrıca söylemiştik zihnin bu zamanın ne zaman olacağını belirleyeceğini de ve belirlediğini. Ve biz seni hakikatın deneyimini hızlandırmak ve hakikatın sendeki etkilerini farkedenden her zihne onun varışını hızlandırmak için TANRI'NİN sözüne tanıklık etmene dair teşvik ediyoruz.*
- 5. Birlik, basitçe TANRI VAR düşüncesidir. Ve O KENDİ VARLIğINDA, her şeyi kapsar. Hiçbir zihin ondan başka herhangi bir şey barındırmaz. Bizler 'TANRI VAR...' deriz ve konuşmayı keseriz çünkü, bu bilişde kelimeler anlamsızdır. Onları konuşabilecek dudaklar ve şu an zihnin kendisi olmayacak kadar yeterince farklı olduğunu hissedebilecek hiçbir parçası yoktur. O, kendi kaynağı ile birleşmiştir. Ve O da kendi kaynağı gibi sadece vardır.*

6. Bunların hiçbirini tamamen ne anlatabilir, ne yazabilir ne de düşünebiliriz. O, TANRI'NİN İSTEĞİNİN tamamen verildiği ve alındığının tam kabullenışı ile her zihne gelir. O, zihni geleceğin ve geçmişin düşünülmemeyeceği sonsuz şimdiye çevirir. O, kurtuluşun, zamanla ilgili tüm düşüncelerin, affetmenin ve İsa'nın Kutsal Yüzünün ötesindedir. TANRI OĞLU, BABASININ içinde kaybolmuştur, BABASININ O'NDA kaybolduğu gibi. Dünya hiç var olmamıştır. Ebediyet daimi bir durum olarak kalır.[...] [Mucizeler Kursu – Ders Kitabı, Ders 169, 1-6 – Çeviri: BenSiz]

Mucizeler Kursu'nun kendine has bir lisanı vardır ve alışmak gerekir. Farkındaysan cümleler çok net ve süssüz olmasına karşın zorluyor anlama açısından. Yorum yapmadan sadece oku ve içeriğinin içine yansımaları bekle. Kursu bir müddet okuduktan ve dersleri uygulamaya başladıktan sonra algılarımızda, düşüncelerimizde bir değişim yaşarsınız istemsiz olarak. Kendiliğinden oluşan bir durumdur bu. Tabii kursun içeriğini kendimiz ego filtremizden geçirerek yorumlamazsak oluşur bu durum. Bu konuda daima dikkatli ve uyanık olmak gerekir. Egonun her türlü koşulu kendi leyhine dönüştürmekte bir usta olduğunu söylemişim daha önce. Ego her ne kadar sahte ve sadece bir düşünsel kurgu olsa da, onun temelinde yatan yaratıcı gücün kaynağının tanrısal ve dolayısıyla sınırsız olduğunu unutmamalıyız hiçbir zaman. Ego kendi başına bir hiçtir ama onu yapan bizim tanrısal yanımız her şeydir. Dolayısıyla bilinci açılmamış insanlar müthiş bir gücün yanlış kullanımına yeniliyorlar diyebiliriz. Mucizeler Kursu bu durumu çok iyi ele alıyor ve öğrencisine bir yandan egonun işleyişini açıklarken diğer taraftan gerçek varlığın yükselişini tetikliyor. Bu tetikleme nihayetinde bir deneyime götürüyor kişiyi. Bu deneyimi açan tek anahtar ise affetmektir kişinin tüm bu uygulamaların ve değişimlerin sonucunda varacağı nokta. Hem kendini hem o güne dek kendinden ayrı ve farklı gördüğü diğerlerini.

TANRI mutlak sevgi olduğundan ve her şeyi kapsadığından ve karşısız olduğundan affetmeyi bilmez çünkü, suçu, günahı bilmez. Affetmeye ihtiyacı olan insandır, insanın korku ve suça dayalı zihni ve düşünceleridir. Affetmek, Mucizeler Kursu'nun açıkladığı gibi, dünyaya aittir ve tüm diğer her şey gibi bir illüzyondur bu illüzyonlar dünyasında. Ancak, tek fark diğer illüzyonlara nazaran, affetmek başka illüzyonlara yol açmayan son illüzyondur. O durum gerçekleştiğinde, kişi kendi içinde sevgiyi engelleyen tüm engelleri kaldırmış olarak sevginin lütfuna açılmış ve hazır olur. Affetmenin tamamlandığı bir zihinde ÖZ olan sevginin varlığı ortaya çıkar ve affetmeyi artık gereksiz kılar. Bu öğrenimin arkasında yatan sebep, sevmeyen, sevemeyen insanın affetmeyi öğrenerek, zihnini affetmeyi gerektiren düşüncelerden arındırmasıdır. Egonun düşünce sisteminin yıkımı affetmeye dayalıdır. Affetmeyi en derin şekilde insan kendi karanlığını tamamen kabul ederek ve başka bir insanın ona özgürlük ve şifa vermesine izin vererek deneyimleyebilir. Mucizeler Kursu'nda şöyle yazıyor:

1. Affetmenin sana veremeyeceği neyi isteyebilirsin ki? Huzur mu istiyorsun? Affetmek onu sunuyor. Mutluluk, sakın bir zihin, amaç üzerine bir kesinlik ve dünyayı aşan değer ve güzellik duygusunu ister misin? Daimi koruma ve güvenlik, ve emin bir korumanın rahatlığını ve sıcaklığını ister misin? Rahatsız edilemez bir sessizlik, hiç zarar vermeyecek bir yumuşaklık, derin, sonsuz refah ve asla sarsılmaz mükemmel bir huzur ister misin?

2. Tüm bunları ve fazlasını affetmek sana sunuyor. Uyandığında gözlerinde parlıyor ve sana günü karşılamak için sevinç veriyor. Uyuduğunda alnını yatıştırıyor ve gözkapaklarının üzerine konuyor kötülük ve korku, hilebazlık ve saldırı rüyaları görmemen için. Ve yine uyandığında sana yeniden mutluluğun ve huzurun gününü sunuyor.

[Mucizeler Kursu – Ders Kitabı, Ders 122, 1-2 – Çeviri: BenSiz]

İşte budur Yağmur. Affetmenin sırrına ulaşmada ve yüksek ruhlu cömert bir insan olmada en büyük engel korkulardır. Dolayısıyla affedebilmek için korkularımızla yüzleşmemiz gerekiyor. Çünkü affedemediklerimizden içim içim korkarız bunun farkında olmasak da. İnsan olmak, acılarla dolu olmak demektir. Ve yüzleşme, bilinmeyen derinlerden bilinen yüzeylere çıkışın prosedürü olduğundan acılar yoğunlaşır ve hatta dehşete dahi kapılırız zaman zaman. Fakat özgürlük ve huzur için bu değişime girmenin ödülü sadece başarmaktır. Bu yola giren ve arınma prosedürüne kendini gerçek anlamda şartsız ve cesurca teslim eden insan her daim ilahi güç tarafından taşınır ve ifade edilemeyecek o deneyime girer. O durum insan kılığı ile cennet bahçesine bir göz atmak gibi bir şeydir. O göz kamaştırıcı ve akılla kavranamayan muhteşemliği deneyimleyen kişi, bir daha asla başka bir şeyin peşine düşemez ve sendelese dahi dünya yolunda, onun için menzil artık sabit ve değişmezdir. Sonrası sadece bir entegrasyon dönemidir kişinin içinde pişdiği, olgunlaştığı. Ve nihayetinde vakti geldiğinde sır açılır ve anlarsın ki, affedilecek hiçbir şey yokmuş bu evrende aşk parçam. ”

Yağmur: ”Minel. Başım döndü bu anlattıkların karşısında. Ne kadar yoğun bir açıklama. Ve ne kadar her şey birbiriyle bağlantılı gibi görünüyor. Yazdıklarını tekrar ve tekrar okumalıyım. Henüz anladığımı söyleyemem. Kimbilir belki yavaş yavaş içimdeki buzlar çözülür. En azından artık hayatımda olan biteni o kadar ciddiye almamam gerektiği kanaatindeyim şu an. Her şeyi bir yük gibi sırtımda taşımak istemiyorum artık. İçimde bir şeyler kanat çırpmaya başladı sanki. Hadi evlenelim ve kaçalım buralardan diyesim var sana. Nasıl bu kadar aşk dolu olabiliyorsun her daim? Bugüne dek pek bağışlayıcı olamadım. Ve sevgi konusunda açlığım var, bunu hissediyorum. Ama seninle olan bu akım beni öylesi hoş tutuyor ki, seni usul usul içesim, kendime işleyesim var. Belki de bu yüzden sana ulaşamadığımda, hırşımdan aklımı yitiriyorum. Ama sen sükûnet içindesin beni bir müddet görmesende. Her şeyi düşünerek, kelimeleri sana özel seçerek, bir dantel gibi ince ince dokuyorum seni kendime benden sıkılmayasın diye. Özlemle âşık oluyorum sana en derinimden. Gitmek istesen de gidemeyesin diye. Bu aşk sonsuz olsun diye. Ve her şey bir yana, korkuyorum sen de bir gün diğerleri gibi olursun, düşüncelerimle dalga geçersin, gururumu kırarsın ya da habersiz gidersin, beni bu boşluğa bırakırsın diye. Ne dersin, var mı korkularımın haklı bir yanı?”

Minel: “Sen ve diğerleri dediğin kimler?”

Yağmur: “Değer verdiğim insanlar; dostlar, sırdaşlar, arkadaşlar ve sen Minel.”

Minel: “Biliyorum onları ve beni kastettiğini ve yine soruyorum; o 'sen' diye hitap ettiğin kimdir, kimlerdir?”

Yağmur: “Hitap ettiğim senin haricinde özel biri değil. Bir isim değil. Benim için

gönlümde en değerli yere seçip koymak önemlidir. Farklıyım birçok insandan bu konuda. Değerlerim farklı. Davranışlarım ve seçimlerim farklı. Bunu övünmek ya da senin gözünde yükselmek için söylemiyorum, biliyorsun beni az çok. Böyle olmamın olumlu yönleri de var olumsuz yönleri de. İnsanlar beni yanlış anlıyor genelde ve yalnız kendimle konuşuyorum bu durumda. Bu tutumum da beni topluma karşı soğuk biri yapıyor. Ama sualinle tam ne duymak istediğini anlamadım doğrusu.”

Minel: “Ben, sen, o; hepsi insan denilen iki ayaklı yarattığı tanımlayan sözcüklerdir, değil mi? Herkes, o ben'i sen'i o'nu farklı doldurur ama kullandıkları yapım malzemesi, kaynak aynıdır. Bu sebeb ile, tüm bu kişiler farklı görünseler de, kökte aynıdırlar. Yağmur, bu dünya sensin. Sen bu dünyasın... Gerisini sen tamamla.”

Yağmur: “Anladım neyi kastettiğini sanırım. Kökler aynı olsa da verdikleri meyveler farklıdır. Biri acı olur diğeri ekşi ya da tatlı. Hepsi farklıdır. Ben beni bilseydim beni bende aramazdım.”

Minel: “Yanıt güzel. Akıllıca. Demek ki sende 'ben' ini arıyorsun. Ve o 'ben'in herkes de farklı olduğunu düşünüyorsun. Ama ben sana diyorum ki, aranan o gerçek BEN bir dağa benzer, tekdir ve etrafında insanlar her tarafından tırmanırlar. Kimisi doğudan kimisi batıdan. Kimisi düşer yolda, kimisi geri kalır. Kimisi hızlıdır, kimisi uyurgezer dolaşır ama hepsi, farklı zamanlar da dahi olsa, tek bir noktada buluşur: ZİRVEDE! Acısı, tatlısı önem yitirir. Geriye kalan TEK hepsini içerir. Fark kalkar, BİRLİK kalır. Bu ama yolun sonunda olur. Yolcu yolda yorgun düşer döşek bulamaz, susayan su bulamaz, acıkan aş bulamaz. Ama yolcunun içindeki o ses, o çağrı asla susmaz. Menzile varana dek...”

Şimdi bu yolu bir müddet birlikte yürüyeceğiz. Ne kadarını bilmiyorum. İkimizin de birbirimizden öğrenecekleri var. Biliyorsun. Ve bu aramızda oluşan iletişim felsefe yapmak değildir. Hakikatın yolunda zihnimize açılan sırlar yanında felsefe ve felsefi düşünceler sabun köpüğüdür. Felsefe aklın düşünce oyunudur ve kısırdır. Çünkü içinde oynadığı oyun bahçesi minnacıktır. Felsefe kulübünde karşılaştık ama oradan çıkıyoruz. Bilinmeyenlerin deryasında bir geminin içindeyiz kaptanı bu dünyadan olmayan.”

Yağmur: “Pek mistik bir açıklama. Can damarıma dokundu. Maceraperest yanım uyandı. Ve ikimizde yanacağız sanki Minel. Hissediyorum bunu. Ama olsun. Can feda bu yola. Zaten ne kadar can kaldı ki diye sorabiliriz ama sen değil miydin mucizelere inanan? Hayata, akışına, gelene gidene teslim ol diyen de sensin. Bana yaşamayı öğretsene. Yavaş yavaş. Bildiğim yönden değil ama, senin tarafından. Senin yaşadığın o mistik diyarların tepelerine, göklerine bakmak istiyorum. Anka Kuşlarının Vahiy Vadisinde çınlayan kanat çırpışlarını duymak istiyorum. Hayat bu aşk'ı bize sunuyor her neyse niyeti ve bize de yaşaması kalıyor. İçimdeki şair uyandı yine...”

Feleğin çemberine

Yok oluşun bilmecesine

Ateşin sinesine

Aşk'ın esaretine

Tutsak olasım var bu gece...

Yâr; Gel benimle... !

Bir şey sormak istiyorum. Korkuyor musun bu aşktan Minel?"

Minel: "Hayır, korkmuyorum. Sadece şaşkınım. Aramızda 12 yıl yaş farkı var. Tamam onu da geçtim. Sen Türkiye’de ben Almanya’dayım. Kabul; katledilemeyecek mesafelerde değil bunlar ve aslında bu iletişimin amacında bir önemi de yok. Ama ben de bitmiş sandığım böylesi bir tutku, böylesi ateşli bir aşk nereden ve neden şimdi çıktı karşıma anlamak da zorlanıyorum. Kimbilir, belki gizli son ihtiraslarımla yüzleşiyorum senin sayende. Ve sen..."

Öylesi bir tuzaksın ki, karşı koymam mümkün değil. Tüm tutkularım şaha kalktı sende. Sen benim açımdan ama tasalanma sakın. Bana zarar verebileceğini de düşünme. Aşk ve sevgi zarar veremez bazen öyle görünse bile. Yaşamak ne kadar dirençsiz olursa o kadar duru olur. Sana içindeki dirençleri kaldırmayı, özgürleşmeyi öğreteceğim ve kendimde de sayende yine bir yüzleşmeye varacağım seninle birlikte öğrenirken. Sen istediğin sürece varım, yanıdayım. Bu yolda her şey mümkündür ama hiçbir şey mecbur değildir. Ve bilesin; şimdi olduğumu sandığımız her şey aslında çoktan geçmiş olanı bilmeden izleyişimizdir. Mucizeler Kursu’nun metafiziğinde bu yaşamlar olduğu an son bulmuştur ama bizler onları şimdi yaşıyor gibi algılıyoruz. Anlaması güç biliyorum ama belki ilerde bu konuya değinme fırsatımız olacak yeniden. Önemli olan hayata teslim olmaktır burada olduğumuz sürece ve zihnimizi aydınlatmaktır. Mistik yolun esrarengiz çekimine kapılırken simya ateşinde yanmamak mümkün değildir Yağmur. Ve bu yangın “bizi”, yani benlik kavramımızı yok etmeye yönelirken, sancılı dönüşümün kucağına düşeriz biçare. Ama bu dönüşümlerin sonu serindir, ferahdır, özgürlüktür...

*Tarifsiz bir sevdada kimliksizdim...
Teslim olmuşken adsız Aşk’a,
Yazdı bir zannın ismini aşk'ın yanına...
O maşuka kadar sadece aşk derken,
Aşk ekledi onu varlığıma...
Leyla misali bu diyarda
Yanıyorum hasretin sunağında
Aşk'ı yeniden adsızlığa iliklerken...*

Ve hummalı anların uçurumunda yazılır yine en büyük destanlar görünmeyen mistik alemde. Seninle atlayacağım o uçurumun sonsuzluğuna..."

Yağmur: "Yüreğin elimde kızgın bir lav parçası gibi yakıyor avucumu. Her an düşüncelerimdesin ama seni düşünmek istemiyorum. Bu dünya dönmedolabından uzak seni sadece yaşamak istiyorum."

Minel: "Neden beni düşünmek istemiyorsun?"

Yağmur: "Sorular benimdi cevaplar senin. Kuralları unutma."

Minel: "Hmmm... İstisna kabul etsen?"

Yağmur: "Etmem. Biliyorsun tersimdir biraz. Ayrıca canım ne istiyor şimdi biliyor musun? Geçelim dersleri bir an. Dudaklarım kaşındı tatlı tatlı tam şu an. Isırsana

hafifce. Gececek mi bakalım. Bakalım beni ne kadar hissediyorsun.”

Minel: “İçim çalkalandı. Şu an dudaklarının yerine bir parça çikolataya dişlerimi geçirdim. Hissettin mi?”

Yağmur: “Ancak, sen beni bu kadar güzel karşılayabilirsin. İşte o yüzden sensin bana sevgili. Yuttun mu çikolatayı? Damağımda hissediyorum kıvamını. Tadını çıkartsaydın biraz. Herkese nasip olmaz böylesi. Acı mıydı tatlı mıydı bari?”

Minel: “İçimi çekercesine tatlı ve günah kadar acı. Hayatın gelgitlerini ve karşıtlarını ayırt etmeden yaşarım biliyorsun. Eğer tatlıya el atmışsam acısını üstüne sos yaparım. Şaka bir yana, bu gidişle derslere devam edemeyeceğiz. Dağıtma bizi şimdi durup dururken. Konumuz hâlâ ego. Sen sor ben de cevaplayayım.”

Yağmur: “Peki öyleyse. Mızıkcsın bugün. Hâlâ açıklık getirmediğin bir soru var. Egoyu kim yarattı ve neden? Nereden çıktı bu sahte benlik? Eğer TANRI’NIN gerçekliğinde yoksa bu dünya ve bizler, neden bu realitenin içinde her şeyi gerçekmiş gibi algılıyoruz, yaşıyoruz? Bu nasıl mümkün oluyor?”

Minel: “Sıkı tutun şimdi. İnsanlığın felsefi ve teolojik açıdan asırlardır en çok sorulan sorusuna dayandık. Dünyada gelmiş geçmiş ve günümüzün büyük düşünürleri için de çözülmez bir sır gibi hâlâ yanıtlanmayı bekleyen soru, mükemmel ve bütün olan TANRI’NIN ya da Allah’ın bu mükemmel olmayan ölümlü dünyayı neden yarattığıdır. Mucizeler Kursu’nun metafiziğine dayanarak sana bu sorunun cevabını vermeye çalışacağım. Önce sana Mucizeler Kursu’nun nasıl ve kim tarafından yazıldığını nihayet anlatmalıyım ki, kaynağım hakkında biraz bilgin olsun. Mucizeler Kursu sadece bir kitap değildir. Kaynağı tanrısal bir nefesdir ve ruhani bir yoldur. Mucizeler Kursu, Amerika’da Columbia Üniversitesinde profesör olarak çalışan psikolog Helen Schucman’ın içsel bir dikte olarak duyduğu ve ‘İsa’ olarak tanımladığı sesin kaleme alınmasıdır.

1965 yılının sonbaharında başlayan bu içsel diktenin kaleme alınışı yedi yıl sürmüştür. Öylesi derin ve çok katmanlı ki, örneğin, ingilizceden almancaya çevirisinde hem birkaç çevirmen ekibine ihtiyaç duyulmuş hem de 10 yıl sürmüş tüm kursu çevirmek. Helen’in ve İsa’nın bir tutanak olarak isimlendirdikleri Mucizeler Kursu’nun yazılmasına sebep olan şey ise, içsel dikte oluşmadan kısa bir süre öncesinden Helen’in yaşamış olduğu bir deneyimdi. Bu deneyim, meslekdaşı ve arkadaşı olan William Thetford ile aralarında süren sürtüşmenin bitmesi ve mutlak bir affetmenin ardından Helen’in zihninde oluşan değişimlerdi.

Bir kongre toplantısından önce William Helen’e nutuk tutmuş ve meslekdaşlarla anlaşmanın 'başka bir yolu', daha anlayışlı, sevgi dolu ve barışçıl bir yolun olması gerektiğini söylemiş. Genelde William ile hemfikir olmayan Helen, bu sefer ona katılmış ve hak vermiş. Ve orada Mucizeler Kursu’nda daima belirtilen 'kutsal an’ın’ yaşanması gerçekleşmiş. Kutsal an, bir insanın başka bir insanla sadece bir saniye dahi olsa mutlak bir sevgi içinde birleşmesidir. O an’ın içinde tüm şifa yatar. Mucizeler Kursu’nun temelinde yatan ilke, tüm ilişkilerin affetme yoluyla iyileştirilmesi ve böylece aranan o 'başka bir yol' olarak rehber olmasıdır. O günden sonra Helen değişimler ve zihinsel açılımlar yaşamış ve nihayetinde içinden duyduğu sesi ve oluşan

içsel diyalogu kaleme almıştır. Mucizeler Kursu ilk defa 1975 yılında orijinal lisanı ingilizce olarak yayımlanmış ve bugüne dek birçok lisana çevrilmiştir. Mucizeler Kursu, İsa'nın öğretisi olarak Helen ile O'nun arasında geçen diyaloglardan doğmuştur ve daha sonra yeni derlemeler ve düzenlemeler yapıldıktan sonra kitap olarak okur kitlesine sunulmuştur. Mucizeler Kursu üç kitapdan, daha doğrusu bölümden oluşur; Metin Kitabı, Ders Kitabı ve Öğretmenler için El Kitabı. Bu üçü ruhani bir gelişim ve dönüşüm için tam bir öğrenim programıdır ve tarzında dünyada tekdir. Kursun kendine has lisanı yanı sıra, nondüal yani ikiliksiz metafiziği ve egonun kompleks ve süptil düşünce sistemini açıklaması dünyada mevcut olan tüm diğer spiritüel yollardan ve öğretilerden ayrıcalığını oluşturur. Kursun nondüal (ikiliksiz) metafiziği, bu fiziksel dünyanın sadece bir illüzyon (yanılsama) olduğunu ve böylece gerçeklikte var olmadığını öne sürer.

Kursa göre insanlığın temelinde yatan ana sorun, kendimizi TANRI'DAN ayırdığımıza inanmamızdır. Ve bunu yaptığımıza inanmanın doğurduğu bir suçluluk duygusu içinde kıvrılırken, bu suçu dışarıya projekte ederek, yani yansıtarak, TANRI'NIN bize karşı olduğuna inandığımız intikamından kaçmaya ve saklanmaya çalışıyoruz. Eğer zihnimizi değiştirirsek ve KUTSAL RUH'U ya da İsa'yı ego yerine rehber olarak seçersek, başkalarının aslında 'yapmadıkları' şeyi affedebileceğiz çünkü, diğerlerinde gördüğümüz her şey bizim kendimizin onlara projeksiyon ederek yarattıklarımızdır. Böylece suç unsuru sadece diğerlerinin üzerinden alınmakla kalmaz, aynı zamanda kendi zihnimizden de silinir. Affetmeyi seçerek, kaynağımız ve yaratıcımız olan TANRI'YI asla terketmediğimizi ve ebediyen O'nun bizi yarattığı gibi değişmeden kaldığımızı öğreniriz. Biz O'nunla ve tüm Yaradılışla Bir'iz. Ve her daim BİRDİK asla bölünmeden. Bu esnada belirtmek istiyorum; kursun terimleri Hristiyan dininin yani incilin terimlerine dayanıyor.

Ancak, Mucizeler Kursu ile incil eşleşik değildir. İncilin içinde yer alan birçok ifadeye Mucizeler Kursu'nda İsa ışık tutar ve düzeltir. Ancak, hem İncil'de hem de Mucizeler Kursu'nda KUTSAL RUH İsa'nın çarmığa gerildikten sonra yeniden dirilişinin ardından dünyaya inen güç, TANRI'NIN bu dünyaya verdiği cevaptır ve rehberdir tekrar 'evin/yuvanın yolunu' gösteren. Bu üçlü BİRLİK, TANRI, TANRI OĞLU ve KUTSAL RUH Mucizeler Kursu'nun metafiziğinde Cennet Kraliyeti olarak geçer.

Mucizeler Kursu, düşüncelerin kaynağını asla terketmediğini öğretir. Bunu anlamak çok önemlidir. Bunu anlamakla düşüncelerle yaradılışı ve dış dünyaya yansımaları anlamış oluyorsun. Daha iyi anlamak için sana bir benzetme vermek istiyorum:

Bir sinemada oturduğunu düşün ve beyaz perdede bir film izliyorsun. Bu filmin yansıması için sinemanın arka odasında beyaz perdeye doğru yansıtan bir projektör bulunması şarttır. Beyaz perdeye yansıtılan tüm film o projektör tarafından mekanik bir şekilde deşifre edilerek oynatılan film şeridindedir. Yani ortalıkta ne filmde oynayan insanlar ne mekanlar ne de zaman ve olaylar vardır. O film, geçmişte çekilmiş olan ve şimdi izlenen bir senaryodur ve ancak projektör ve beyaz perde sayesinde algılanabilen bir şeydir. Ve tabii bir de algılayan vardır. İşte o egodur. Daha sonra ona değineceğiz. Dönelim benzetmemize. Filmi beyaz perdeye yansıtmakla film şeridi içinde bulunan film yok olmaz, silinmez. Tekrar ve tekrar aynı filmi gösterebiliriz. İşte bu anlamda kurs, düşünceleri yaratan zihni düşüncelerin terketmediğini söyler. Her ne kadar bu düşünceleri dünya olan bu beyaz perdeye yansıtsak da onu yansıtmakla beraber

düşünceler yok olmuyor, silinmiyor. Ve yaradılış dediğimiz süreç böyle işliyor. TANRI kendisi gibi yaratırken kendini yayarak yaratıyor ve yarattığı her şey O'nun içinde değişmeden var oluyor ve O'nun gibidir. Ego ise projeksiyon yaparak yaratıyor. Bu nedenle kutsal kitaplar, TANRI insanı kendi gibi yaratmıştır derler. Ancak, dikkate alınması gereken önemli bir olgu vardır. TANRI insanı yaratmadı. TANRI kendi gibi TANRI EVLADINI yarattı. İncil'de bu TANRI OĞLU olarak geçer cinsel ayrım gözetmeksizin. Zira TANRI OĞLU'NUN cinsiyeti yoktur. Ve bu TANRI OĞLU tıpkı BABASI gibidir ve onun gibi yaratır ve saf ruhtur. İncil'de ve Mucizeler Kursu'nda yaradılış ile ilgili içerikler ve açıklamalar farklıdır. İncil, yaradılışı insanoğluna uyarlayarak sanki insanın TANRI'NIN yarattığı bir şeymiş gibi öğretir ve bu da temel bir yanılgıdır. Mucizeler Kursu bunu düzeltiyor ve TANRI'NIN ancak, kendi gibi yarattığından, TANRI OĞLU'NUN DA saf ruh olarak yaratılmış olduğunu öğretiyor. Bu dünyayı ve insanı bir an yanılgı düşüncesine düşen TANRI OĞLU'NUN yaptığını açıklıyor. Düşünceler kaynağını terketmediğinden dolayı, bu yanılgı böylece ancak, kaynağında düzeltebilir. Hepimizin birlikte olduğumuz tek bir TANRI OĞLU'NUN zihninde.. !

Mucizeler Kursu, İncil'de geçen yaradılış hikayesinin tamamen bir ego hikayesi olduğunu vurguluyor. TANRI kavramı bizim mantığımızla anlayabileceğimiz bir şey değildir. Ancak, aklımızın yettiği kadar yaklaşabiliriz ona ama asla tanımlayamayız. Yine bir benzetme kullanırsak, TANRI ilk sebeptir, ilk düşüncedir ve TANRI OĞLU o ilk düşünceden doğandır ve her daim ilk düşüncenin içinde varolandır. Tıpkı denizde olan dalganın denizle bir olduğu ya da güneşin ışınlarının güneşten ayrı olamayacağı gibidir. Mucizeler Kursu'nun metafiziğine göre bu ilk düşünceye TANRI diyoruz ve ondan doğan düşünceye TANRI OĞLU diyoruz.

TANRI OĞLU'NUN dünyada tezahür edişine Mesih deniyor. Hem İncil'de hem de Mucizeler Kursu'nda geçen Mesih bilinci kavramı Tanrısal bilinci kasteder. TANRI'NIN ve TANRI OĞLU'NUN bölünmez bu bütünlüğü Mucizeler Kursu'nda Cennet Kraliyeti olarak adlandırılan bir durumdur. İnsanlar cenneti ya da cehennemi genelde bir yer gibi canlandırırılar zihinlerinde ama bu da zaman ve mekana tutsak olan zihnin bir yanılgısıdır. Mucizeler Kursu ne bir dindir ne de spiritüel bir öğretiler. Kurs, zihnin arınmasını tetikleyen ve yanılgıları düzelten bir dönüşüm yoludur. Gerçeğin yeryüzüne tezahür etmesinin yolları sayısız ve sınırsızdır. Mucizeler Kursu bu yollardan biridir ve tüm kavramların ve terimlerin ötesinde olan tek gerçeğe varılmasını sağlayan evrensel bir iletidir.

Umarım seni fazla zorlamadım ama gördüğün gibi zihinsel bir devrimin yolundayız. Seni uyarmıştım Yağmur. Anlatacaklarım senin içinde isyan bayraklarının yükselişine sebep olabilir demiştim. Ve sana tavsiyem, sadece oku bu yazdıklarımı ve yorumlamadan zihnine ulaşmasına izin ver. Hiçbir düşünceyi onaylayan, kabul etmen gerekmez ve hatta inanman dahi gerekmez. Sadece okumaya çalış yeterlidir. Ve görüyorsun, hâlâ 'ego nedir?' sorusunu bitiremedik. Ama bu nondüal yani ikiliksiz metafiziksel temeli bilmeden egoyu deşifre etmeye başlarsak, anlayışında eksiklik ve carpitma oluşur.”

Yağmur: “Haklısın. İçimde acaip tepkiler uyanıyor. Bu saçmadır diye bağırasım var bazen. Ben ecelimle değil, senin elinden öleceğim Minel bu gidişle. Bir taraftan

anlattıkların çok mantıklı geliyor. En ufak bir itiraz için sebep bulamıyorum ama diğer taraftan nerdeyse midem bulanıyor bunları duyunca. Allah bizi yaratmadı diyorsun ve ben sana sırt çevirmek istiyorum. İncilden bahsediyorsun, halbuki benim inandığım İncil'den sonra gelen Kuran-ı Kerim ve dolayısıyla en geçerli kutsal kitaptır. Biliyorum, dini konulara ve fikrî tartışmalara girmeyeceğiz diye anlaştık seninle. Herkesin inancı kendinedir sonuçta. Ve insanların inançları konusunda özgür olmaları gerektiğine inanıyorum. Zorla kabul ettirilen bir inanç inanç değildir. Ama diyelim ki söylediklerin doğru, nasıl o halde bizler insan olarak böyle bir yanılgı içinde yaşıyoruz? Madem böyleyse neden tüm dünya bu kadar basit olan gerçeği kabul etmiyor? Cevabını duyar gibiyim. Eğer bu dünya gerçeklikte yoksa, biz de yokuz demektir ve bunu kabul etmek kendimizi yok etmektir, korkunç bir boşluğa düşmektir. Değil mi?”

Minel: “Evet derin çocuk. Tam bildin. Hayranım idrakına. Biz ya da ben olarak tanımladığımız şeydir bizi bu gerçeği kabul etmekten geri tutan ve son derece karmaşık bir düşünce sistemi kurarak kendini yok olmaktan korumak isteyen. Ona ego diyoruz artık bildiğin gibi. Önce de belirttiğim gibi bu ego dediğimiz şey bir kurgudur, bir düşünce sistemidir. Ve şu an senin içinde oluşan dirençleri ve isyanları anlıyorum ama onlar benim meselem değildir. Onları sen çözümleyeceksin. Ben sana sadece bir yol levhasıyım. Ve sen boş bir fincan değilsin ve elbette senin önceden bildiklerinle benim anlattıklarım çelişki yarattığında zihninde bana karşı cephe alman son derece olağandır. Çünkü ego kıyaslar ve kendi düşünce sistemini korumak için her şeyi yapar. Yıllar önce bir gün kuantum fizikçi bir arkadaşım ile masa başında oturup birlikte kahve içiyorduk. Bana kuantum fiziğin gizemli dünyasını anlatırken adeta çırpınıyordu ve aklı durduracak deneylerden bahsediyordu bir meslekdaşıyla birlikte yaptığı. Ve bana dedi ki:

“Senin dışında hiçbir şey yok. Ve benim dışımda hiçbir şey yok. TANRI hareketsizliğin ve sonsuzluğun içinde bir kere silkelendi ve biz olduk. Ama çok olarak değil, tek olarak ve onun içindeyiz. Bu gördüklerinin hiç biri yok. Hepsi birer yanılsamadır. Birer illüzyon. Varolan sadece TANRI’dir.” dedi.

Görüyorsun birtanem, sadece Mucizeler Kursu’na has bir varsayım değil bu anlattıklarım. Bilim dünyasının günümüzde getirdiği açıklamaları kursun metafiziğini destekliyor. Ve şimdi açıklık getirmemiz gereken soru, bu gerçekliği olmayan kurgunun nasıl oluştuğudur. TANRI’NİN içinde sadece TANRI gibi olan var olabiliyorsa, bu rüyayı biz nasıl yaptık? Bu soruya bugüne dek bilinen spiritüel, ruhani ve dinsel öğretilerde genelde benzer cevaplar bulunur. Kiminde bu dünyanın TANRI’NİN rüyası olduğu söylenir, kiminde TANRI kendi kendini keşfetmek için yaptı denir, kiminde TANRI’NİN yarattığı ruhların öğrenimi için vardır denir, kimi bir sınav olarak anlatır bu dünyayı. Ama hiçbirini beni gerçekten ikna edememiştir. Çünkü kendi içinde bütün olan, tam olan, mükemmel olan ve her şey olan neyin dışına çıkarak neyi deneyimlemek ister ki ve neden? Ve ayrıca bu deneyimlemek isteyen kimdir? Bana bu tür açıklamalar eksik ya da yanlış gelmiştir daima çünkü, mutlak bir biliş olan nondüal yani karşısız tek bir gerçekliğin bu dünyada açıklanabileceğine ve bizim düal yani, daima ikili, karşıtlar içinde olan anlayışımızla bunu kavrayabilmemiz mümkün değildir. Mucizeler Kursu bu konuda pek isabetli ve şaşmaz bir açıklama getiriyor.

Kursa göre TANRI’NİN içinde varolan TANRI OĞLU’NUN bir an kendini TANRI yerine koyma düşüncesinden ama gerçeklikte bu düşünce varolmadan sadece bir

halusinasyon gibi zihninde belirmesinden ve aynı anda yokolmasından doğan serabımsı bir süreç olduğunu anlatıyor. Ve ben bunu bu dünyada mümkün olan en uygun açıklama olarak kabul ediyorum. İçimdeki Anka Kuşuna bıraktığımda sözü, bu duruma o şöyle diyor:

Ben bir an uykuya dalmış Öz'ümün, hiç olmamış bir anında, düşünülmemiş bir düşünceyim...

Bu dünya girdapları bir serap ise gönlümde, ben de ışığın çocuğuyum değişmeyen ebediyette... Işık olmaması karanlık ise, olmayana verilmiş bir isimdir o, bu simgeler dünyasında...

Tasalanmak ne haddime, görülmemiş bir rüya uğruna sonsuzluğun kucağında...

Biraz ara verelim dersimize istersen ve sen önce şimdiye dek yazdıklarımı hazmet Yağmur. Yoksa zorlanırsın.”

Yağmur: “Anka Kuşum benim... Bir gün gidersen eğer kendi dünyana, benden habersiz git lütfen. Önceden bilmek istemem.

Sırlar dolu sevişlerdeyim seninle kana kana

Bu dünyadan olmayan aşk'la

Sessizce ve kimselerin bilmediği diyarlarda

Tenhaların Aşk sarayında...

Kelimelerin bittiği yerdeyim

Varlığındaım ucsuz bucaksız bir diyarda...

Son kez soyunuyorum ışığında

Yanmak için gecenin karanlığında...

Bedenimi bedenine eritirken akıyorsun her zerremden

Simya ateşinden doğan cansuyu gibi...

Seninleyim benimle olmadığım kadar Sonsuzluğunda...

İyi geceler aşk perisi. Seni seviyorum... ”

Minel: “Bir gün senin için gitmek kelimesi anlamını ve gerçekliğini yitirecek yağmur yüreklim. Ve kullandığın cümlelerin arkasında yatan korku yok olacak. Bir Anka Kuşu doğacak içinden seni Vahiy Vadisine uçuran. Tüm özlemlerin, arzuların, korkuların bitecek o zaman. Ben hiçbir yere gidemem derin çocuk.

Sırlıklam bir gecede yükselen fısıltıların eşliğinde

Aşüfte benliğimin çıplak şımarıklığında

Kankırmızı tadında bir dokunuş sokuldu koynuma...

Sereserpe bir teslimiyetin ezgisi kadehimde

Nefesin şarap gibi dudaklarımda

Aşk vuruyor içime ağır kokusuyla yaka yaka...

Bitmelerdeyim kıyısız deryaların derinlerinde

Sırlar aleminden şifrelerin doğumunda

Son kez kıvranıyor benlik sonsuzluğun diyarında...

İyi geceler buğulu gözlüm. Seviyorum seni... ”

Yağmur tutkulu ve aşk dolu benliğiyle beni mest ediyordu ve ben kendimi onun çekim gücünden kurtaramıyordum. İçimde uyuyan bir ateşi alevlendirmişti. Elbette biliyordum bunun egomun bir kozu olduğunu ama o kadar hoşuma gidiyordu ki, her ne kadar bu aşk'ın ve içinde birbirimize beslediğimiz duyguların illüzyon olduğunu bilsem de, bu sefer yenilmek istiyordum. Tevekkeli değil, bilgiler insanın aydınlanma yolunda en beklenmedik an da en derin ve en gizli tarafıyla karşılaşacağını söylerler. Benim para pul gibi tutkularım olmamıştı ama mükemmel aşk'ı bulmak her daim bayrağıma yazılan bir hedef olmuştu hayat çölümde. Ancak, bu hedefin uzun süre önce aştığım bir sınırdan geride kaldığını sanmıştım. Demek henüz tam vazgeçmemişim bu yanılgıdan ki, Yağmur karşıma çıkarak bana ayna tutuyor şimdi. Bu da güzel. Öylesi güzel bir ayna ki, tıpkı Şems'in âşk'ından yanan Mevlana gibi gönlümden, dilimden şiirler döktüren cinsten. Ve varmıyor dilim bu aşkdan söz etmeye kimselere kirlenmesin diye dünya çemberinde.

İki kişi birbirini sever de kavuşurlarsa, mutluluk olur.

Biri kaçır öbürü kovalarsa, aşk olur.

İkisi de sever lâkin birleşemezlerse, işte o zaman efsane olur.

diye Aşık Veysel'e ait satırları yazmıştı Yağmur bana. Öylesi bir sır gibiydi bu aşk, bu tutku.

Ey Sevgili... Bende saklısın aşk bakışım ve kalacaksın ölümsüzlüğe yazılmış bir aşk efsanesi olarak bu dünyanın görünmez kütüphanesinde...

Senin aşkınla içmeden sarhoş olan gönlüm,

Ölümün pençesinde yatan benliğim,

Ve ışık tutan sen yanıbaşında!

Daha ne olsun bu diyarda,

Acıtsa da, yaralasa da, yakartsa da,

Aşk uğruna ölmekten başka...?

Ve sorarım yine. Bu kaçınıcı ölüm ey İsa? Anka Kuşu kaç kere yanar kül olur? Kaç diriliş daha ister benden bu seraplar dünyasının kurgusu? Ve gelir yanıt:

Son zihin, son yürek kurtulana dek küçük kız... Onların hepsi senin içinde. Aşk ikili bir ilişki değildir. Aşk varlıktır; Aşk TANRI'DIR, Aşk sensin. Onu çarpıtan ve sadece bir kişiye yönelten kurgu benliğin kendisidir. Her şeyde gibi özel aşk hikayesinden besler ego özel olma ihtiyacını. Bu nesneler dünyasında ayrıcalık yaratan tüm özel ilişkiler gibi özel aşk ilişkileri de yoksunluk ya da eksiklik duygusundan doğar ve ihtiyaç üzerine kurulur. Senin anladığın gibi aşık olmak bağımlılık yaratmaktır. TANRI'NIN yarattığı gerçeklikte eksiklik, yoksunluk yoktur. Senin yaptığın bu rüya eksiklik ve yoksunluk ilkesi üzerinden işler. Egon bu özel aşk ilişkisinde kendinde olmayı bir başkasında bulacağına inanarak başka bir insanı ister kendine. Ve her iki taraf bunu yaparsa sanki cennette kurulmuş bir ilişki gibi algılarlar aralarında olan bu özel bağı. Ancak, bu ihtiyaçlar ve arzular üzerine kurulmuş gizli anlaşma bir gün gelir de tatmin edilmezse, o zaman bu aşk diye tanımlanan şey nefrete dönüşür. Daha doğrusu zaten nefret üzerine

kurulmuş olan tüm dünyevi ilişkiler gibi esasen ne olduğu ortaya çıkar kısa bir süreliğine sevgi maskesi altında gizlenmeye çalıştıktan sonra. Ve yine mutsuzluğuna sebep olan başka bir suçlu yaratmış olursun zihninde. Tüm mekanizmalar aynı işler bu dünyada. TANRI OĞLU'NUN başlangıçta suçluluk duygusu duyarak ve kaçmak için yaptığı bu dünya ve içinde saklanabileceğini düşündüğü ego tamamen bu temel üzerinden yaratır: Korku ve suç! Biliyorsun bunu ve deneyimledin hakikatı. Ancak, hâlâ bu mekanizma hayatına yansiyorsa bu rüyada, demek ki henüz tüm illüzyonlarını hakikate teslim etmemişsin küçük kız. Ben sana demiştim; eğer tek bir illüzyonu dahi geri tutarsan o halde hepsini geri tutmuş olacaksın. Sen bu rüyanın içinde hoşuna gideni tutup hoşuna gitmeyenleri bırakamazsın. Ya hepsinden vazgeçeceksin ya da hiçbirinden. Bunun arası yoktur. Aşık olman ve böylesi bencil özel duygulara kapılman bunun bir göstergesidir. Kendinle tekrar yüzleşme vaktinin geldiğini biliyorsun. Bu senin için bir gelişimdir. Hem Yağmur için hem de senin için kutsal ilişkinin doğumuna açılan bir kapıdır bu aynı zamanda. KUTSAL RUH'UN rehberliğinde yanılmazsın ve başarın tam olur. Her ikinizde kurtulacaksınız. Bunu böyle bilesin...

İşte yine yankılanmışdı o SES içimde...

"Spiritüel ve psikolojik prensipler tarafından yönetilen bir evrende yaşıyoruz. Bu prensipleri anlamaktan ve onları kabul etmekten başka bir şey yapmamız gerekmiyor" demişti zamanında mistikçi filozof Baruch Spinoza. Bu prensiplerin anlaşılması tüm hayatımızın akışını, yaşadığımız olayları, karşılaştığımız insanları ve her şeyi bir bütün olarak anlamamızı sağlar. Neden bir olayın ya da insanın hayatımıza girerek bize etki yarattığını, etkileşimin içinde yatan sebepleri ve tüm bunların yaratıcısının kendimiz olduğumuzu, anlayışımızın üzerinden bir örtünün çekilişinden doğan farklı bir bilinç ile kavrarız. Bu evrende şaşmaz bir denge unsuru vardır. Benzer benzeri çeker yasası ile dengeler bir devrim içinde bozulur ve tekrar kurulur. Sen kendin ne isen ya da daha doğrusu ne ve kim olduğuna inanıyorsan benzerini hayatına çekersin. Bu işleyiş fiziksel ve şekiller dünyasının realitesinde kaçınılmazdır. Bir aşk ilişkisine bakalım:

Sevme yeteneği ile sevgiyi alabilme yeteneği aynı orandadır birbirlerine. Bir kişi başka bir kişiye gerçek bir sevgi sunabilir ancak, sunulan kişi sevgi yeteneğinin aynı düzeyinde değilse, bu sunulan sevgiyi ne alabilir ne de karşılık verebilir. Çünkü hiçkimse kendi o an varolan bilinç kapasitesini aşan hiçbir şeyi alamaz ve entegre edemez. Bu yarım litrelik bir kabın içine bir litrelik suyu doldurmaya çalışmanın kesin başarısız olacak uğraşı gibidir. Henüz boyu yeterince uzamamış bir kişi dalı yüksek olan bir ağacın meyvesine uzanamaz. Elbette '*o halde merdiven alır çıkarım*' dersin şimdi, öyle dışsal bir merdivenin olmadığını söylerken hafif bir tebessümün yüzüne konmasını engelleyemiyorum. Tipik bir ego yanıtıdır bu. Her şeye hemen bir çözüm üretebileceğini sanır. Halbuki onun esas işlevi her şeyi karıştırmaktır ki, kimse bu karanlığın içinden çıkamaz.

Saplantılarla, arzularla, ihtiyaçlarla dolu bir zihin ile yaşayan kişi bu yoksunluk duygusunu tatmin edebilecek bir verici aradığından, gerçek sevginin sadece verme niteliğine ulaşamadığından ancak, geçici bir duygu alışverişine girebilir ve yaşadığı hayalkırıklığı sonucu kendini aşma, kendi şartlarından arınma imkanına sahip olabilir. Bu imkanı kullanır mı yoksa aynı şekilde kör ve topal devam mı eder, kişinin kendi seçimidir nihayetinde.

Varolmanın sadece sığ sularında yüzenler ve yüzeysel yaşamlarının boşluğunu tatmin etme amaçlı eylemlerde bulunanların hayalkırıklığına uğramaları şaşmaz bir sonuçtur elde edecekleri. Çünkü hiçkimse başka birini gerçek anlamda mutlu edemez. Mutluluk içsel bir durumdur ve dışsal hiçbir etkiye ve şarta bağlı değildir. Ancak, mutluluklar paylaşılarak daha da büyür, yeni boyutlar kazanır. Paylaşan insanlar arasında sevgiyi daha da coşturur.

Örneğin diyelim ki, bir kişiye gönül verdim ve aşk besliyorum ona karşı. Elbette onunla bu durumu paylaşmak güzeldir ve o aşk şarkısını birlikte söylemek ve daha derinlere inerek kendimizi keşfetmek muhteşem bir lütufudur. Herhangi bir sebepten dolayı bu yaşanamazsa ve ben mutsuz olursam, o halde o kişiden mutluluk isteyen ham bir kişiyim demektir. Ama eğer kendi bağımsız mutluluğum her ne olursa olsun devam sürerse, o halde aşk'ın olgun yolcusuyum demektir. Elbette üzüntüler olur, yaşanmamışlığın getirdiği özlemler olur ama onlar birer bulut gibi gelip geçicidir güneşi bir müddet perdeleyen ve farkında olduğumuzda bizleri esir edemez hiçbir şekilde. Böyle bir durumda ben o beraber olmadığım kişiye aşk ve sevgi besleyebilirim mutsuz olmadan. Doğal olan budur. Aşk iki kişi arasında olan bir duygu değildir. O, kişinin içinde bulunduğu bir durumdur ve bu kişinin içinden dışarıya yayılır ve etkiler. Aşk her şeyi kapsar ve kendi kendine yeter. Ve şunu da anlamalıyız: Her yaşadığımız olay bize bir dersdir.

Hayatımıza yansıyan her şeyin arkasında yatan manayı, iletiyi anlamaya çalışmalıyız. Mesele, yaşanmayan bir beraberlik değildir. Mesele, o yaşananın içimizde yarattığı etki ve bu etkinin arkasında yatan temel olgudur sonucunda daima bir yanılgıya işaret eden. Kimbilir; Yağmur'un bende yarattığı bu içsel fırtınanın sebebi belki hâlâ gizli tutkularımla yüzleşmem ya da hâlâ beklentilerle dolu olduğumu anlamam ya da denge unsurunun şaşmazlığını deneyimlemem gerektiğinden kaynaklanıyordu. Veyahut aşk içinde en derin teslimiyetin ruhuma kanat takmasına tanık olacaktım. Her neyse sebebi yaşananın, herkes kendisi ile dürüstce yüzlediğinde ve sorguladığında cevabı bulabilir ve dersin içeriğini entegre ederek aşabilir bu düzeyi.

Bu prensip yaşamın her alanı için geçerlidir. Kendimizle uyanık, yargısız ve dürüstce yaşadığımız sürece bu dünya okulunda, derslerimizi başarıyla tamamlayıp sınıflarımızı geçerek insan olarak olgunlaşabilir ve bilinç düzeyimizi zirvelere taşıyabiliriz. Aksi takdirde, sınıfta kalmalar, dersleri devamlı ve devamlı tekrarlamalarla dolu acı ve tatsız bir hayatın mimarı oluruz. Seçim hayvan-insan ile tanrı-insan arasında olandır bu dünyada. Her ne kadar illüzyon da olsa bu realite, burada olduğumuza inandığımız sürece bu hayat törpüsünden geçeceğiz...

*Sırlar öğretisinden geçtim
Hakk'ı nişan bildim
Ne ayanda ne pihanda
Tüm ikilerin ötesinde
Lütfun Aşk'ıyla eğildim...*

Yağmur: “Merhaba tadım. Yine burnumda tütüyorsun. Dün gece uyuyamadım. Yine

düşüncelerin işkencesindeydim. Başlangıçta maşa olduğundan bahsetmiştin bu dünya denilen rüyada. Ben de seni öyle hissetmişim. Bir melek gibi yeryüzüne inen ve hayatıma giren biri. Sonra bir şey oldu ve değiştin. Neden beni sana bu kadar yakınlaştırdın ve bana müsaade ettin seni fethetmeyi? Bir görev olduğu için mi yoksa?"

Minel: "Hayır. Seni çok yoğun içimde hissettiğim için. Ve sevdiğim için. Ve içimde yaşanması gereken dile varmayan bir şey olduğunu duyumsadığım için. İçimde tutsak arzular kabardığı için. Ve teslim olmam gerektiğini bildiğim için."

Yağmur: "Çok zekisin. Cevaplarınla beni sarhoş edeceksin ve bütün sırlarımı alacaksın bu gidişle. Şarap gibisin."

Minel: "Ve bu şarabın bağı bu dünyadan değil sevgili varlık."

Yağmur: "Hiç yaşını göstermiyorsun. Bunun sırrı nedir?"

Minel: "Aşk zamandan daha güçlüdür. Sev, hep sev, yine sev.. ! Aşktan ve sevmekten vazgeçersem, çökerim ben de birçok insan gibi. Ama içimdeki bu bilinç, bu enerji dolaştığı sürece zamana çentik atmaya devam edeceğim. Ve bahsettiğim sevgi sadece birkaç seçilmiş insana ya da hayvana ya da her hangi bir şeye karşı duyulan bir sevgi duygusu değil, tüm yaradılışa olan saf ve mutlak bir sevginin tezahürüdür. Onun titreşimi bedene yansıdığında adeta bir gençlik iksiri gibi oluyor bu onu taşıyan insanda. Bu mistik açıklamaydı. Fiziksel olarak bakarsak, doğal olarak olması gereken biyolojik denge sağlanıyor. Genelde korku temelli yaşamadığımdan bedenim ölümden kaçan bir hayvan modundan çıktı ve kendini yenilemeye zaman buluyor. Böylece daha yavaş yaşıyorum."

Yağmur: "Kendimi şanslı hissediyorum seni tanıdığım ve yaşadığım için. Ne güzel sana sarılmak. Bilmek istiyorum; herkese aynı mı davranıyorsun?"

Minel: "Hem evet hem hayır. Özümle herkese aynı davranıyorum. Sahte benliğim üstün geldiği zamanlarda ki, bu oluyor, ayrımcı baktığımı görüyorum fakat bunun farkında olmak anında bir düzeltme getiriyor zihnimde ve kendimi o ayrım yaratan düşüncelerden çekiyorum ya da en azından çekmeye gayret gösteriyorum. Ben derken, içimde sarsılmayan ve özüme yönlendiren tanık, gözlemcidir kastettiğim. Seninle olan bağımızda aramıza özel bir duygu girdi ve sana farklı davranıyorum. Farkındasın bunun. Hoşuma gitmiyor değil ama bunun çetin bir yüzleşme olduğunu biliyorum buğulu gözlüm. Ben sana yanarak öleceğim bu sefer anlaşılan. Sadece yaşadığım özlemin acısını dile getirsem dağlar yıkılır gibi geliyor bana. Bu derin bir özlemin kamçısı içimde asırlardır büyüttüğüm sanki eksik bir parçamı özler gibi. Nihayetinde sen bensin ve seni kendime katarak tamamlıyorum bir nevi. Tabii bu sadece bu ayrılıklar dünyası için geçerli. Gerçeklikte hiçbir ayrılık ve dolayısıyla arayış ve özlem de yok."

Yağmur: "Peki genel anlamda korkuların var mı? Hani örneğin karanlıktan gibi."

Minel: "Evet var. Ama onlardan daha büyük olan bir cesaretim var."

Yağmur: "Merak ettim. Nelerden korkuyorsun?"

Minel: “Örneğin yükseklik korkusu var bende. Zuhur edişini anlatayım sana. Bir gün Paris'e gitmiştim arkadaşlarla. Ve tabii Paris'e gidip Eyfel Kulesi'ne çıkmamak olmaz. O güne dek yükseklik korkum yoktu. Aksine ağaçlara tırmanan ve dağlarda uçurumların kenarında dolaşan biriydim. Ne olduysa o kulenin tepesinde oldu. Yukarıya çıkarken asansörle değil merdivenleri alarak çıktık. Önce her şey normaldi ve ben zıplaya zıplaya çıkıyordum yukarıya doğru ve Paris'e yukardan bakmanın keyfindeydim. En yukarıya geldikten sonra tekrar aşağıya inerken aniden bir şey oldu bedenimde ve dizlerimin bağı çözüldü. İnanılmaz bir korku kapladı içimi ve merdivenlerden inemez oldum. Ayağa kalkmam mümkün değildi. Avuçlarımın içi terlemiş ve kalbim hızla atıyordu. Arkadaşlarımın yardımı ile popo üzeri aşağıya kayarcasına asansörün bulunduğu kata kadar indikten sonra asansörle aşağıya indim. Vücudumda takatım kalmamıştı ve aniden bu korkunun ortaya çıkmasına bir anlam veremiyordum. O günden sonra yükseklik korkusu sürdü ben de. Ama ilerleyen zaman içinde kendimi bu korkuya teslim ettim ve zaman zaman hâlâ içimde o tuhaf düşme hissi olmasına rağmen çıkıyorum artık kulelere, yükseklerle. Başka bir korku ise kapalı alan korkusudur beni arasına yoklayan. O da sonradan ortaya çıktı. Bir gün yine gezideydim ve bir damlataş mağarasına gittik bir arkadaşımınla. Yine o güne dek bilmediğim bir korku kapladı içimi mağarada ve kendimi dışarıya zor attım. Yine durup dururken ortaya çıkan bir duyguydu bu. Hiç panikataş yaşamadım hayatımda ama o gün onun eşiğinde olduğumu hissettim. Nefesim daraldı, kalp atışlarım hızlandı ve avuçlarım kanter içinde kaldı. Sanki ölüm korkusu kapladı içimi. O günden beri dar ve kapalı alan konusunda bedenim uyarı veriyor devamlı. Tüm bu korkuların asırlardır benlik denilen zihnin içinde hapsedildiğini biliyorum artık. Ruhani anlamda ben geliştikçe derinlerde gömülü olan tüm asırlık korkular yüzeye çıkıyor ve beni yüzleşmeye zorluyor. Bunlar tabii sadece bedene yansıyanlar. Bunun haricinde nice psikolojik korkular var arınma yolunda yüzleşmemiz gereken. Ama şimdi sorarsan, artık pek bir şey kalmadı geriye onlardan diyebilirim. Aşk ateşinde yandılar kül oldular, sevginin suyunda eridiler.”

Yağmur: “Ne kadar ilginç. Yani sen diyorsun ki, bu korkular geçmiş yaşamlarından bu hayatına yansıyanlar mı? Asırlardır dedin çünkü.”

Minel: “Geçmiş yaşamlar ya da başka bir deyimle reenkarnasyon sadece bir düşünce tasarımıdır, bir kavramdır bu dünyada yaşanan fenomeni açıklamak için. Aslında zaman diye bir şey yok ve her şey aynı anda oluyor zamansızlığın içinde. Ama bunu bizim sınırlı kavrama ve algılama yeteneğimizle anlamamız mümkün değil. Biz zamanı geçmişten geleceğe doğru giden bir süreç olarak algılıyoruz ve dolayısıyla zihnimizde bu hayata ait olmayan düşüncelere, korkulara, hatırlamalara geçmiş hayattan gelen anılar diyoruz. Halbuki biliş halinde olan kişi algıların dışına çıkar ve her şeyin aynı anda var olduğunu bilir. Bu zihinsel bir deneyimle oluyor ve anlatılması, kelimelerle ifade edilmesi çok zordur. Ancak, bir yaklaşma ya da benzetme ile mümkündür bu. Paralel evren teorisi örneğin bu varsayıma dayanır. Aynı zaman birimi içinde aynı mekanda farklı boyutlarda birçok yaşamın aynı anda var olduğunu açıklar bu teori. Budizmde de örneğin yeniden ve yeniden dünyaya gelmek o felsefenin temel taşlarından biridir. Aynı şekilde Hinduizm de bunu varsayar. Alevilerin sır öğretisinde Enel Hak yolunda devriye dedikleri çok kez dünyaya gelme anlayışı vardır.

Mucizeler Kursu tüm bu varsayımların ötesinde kendi metafiziğinden ödün vermeden

her şeyin zaten bir illüzyon olduğunu ve o yüzden insan olarak kimsenin anlayamayacağı bir fenomeni açıklamaya çalışmanın yine egonun kendi sahnelediği bu oyuna yeni bir perde eklemesi gibi olduğunu söyler. Kurs, bu yeniden dünyaya gelme fenomenini bir evin bir odasından çıkıp başka odasına girmek gibi açıklar. Mucizeler Kursu'nun üçüncü bölümü olan Öğretmenler için El Kitabında bu konuyla ilgili bir bölüm vardır. Sana onu iletmek istiyorum şimdi.

Reenkarnasyon var mıdır?

Gerçek anlamda reenkarnasyon mümkün değildir. Geçmiş ve gelecek yoktur ve bir ya da çok kez bir bedenin içine doğma fikrinin bir anlamı yoktur. Böylece reenkarnasyon herhangi bir gerçek anlamda doğru olamaz. Bizim tek sorumuz şu olmalı: Bu kavram yararlı mıdır? Ve bu da tabii ki ne için kullanıldığına bağlıdır. Hayatın ebedi varlığına olan idrakı güçlendirmek içinse elbette yararlıdır. Buna yönelik herhangi başka bir soru gerekli midir yolu aydınlatmak için? Birçok başka inançlar gibi acı bir şekilde suistimal edilebilir. Böylesi bir suistimal ediş en hafifinden geçmişle ilgilenmeyi ve belki de ondan gurur duymayı sunuyor. En kötüsü olarak şimdiki zamanda atalete yol açar. Bunların arasında birçok aptallık mümkündür.

[Mucizeler Kurs'u - Öğretmenler için El Kitabı – Çeviri: BenSiz]

İster bir hayat yaşa ister binlerce; bu dünyaya yansıyan her şey illüzyondur, hiçliktir. Dolayısıyla bu konu üzerine yoğunlaşmak gereksiz bir uğraştır. Bir şeye yok derken, onu varmış gibi analiz etmek ancak, egonun işine yarar. Böylece çünkü, ona gerçeklik vermiş oluruz. Çünkü zaman ve mekan onun dünyasıdır ve varolabileceği tek yerdir. Bu elbette aynı şekilde analiz etmeye çalıştığımız ego için de geçerlidir. Onu varmış gibi açıklarken aslında ona gerçeklik veriyoruz ama bu sadece geçici bir köprü kurmaktır şu an. Mucizeler Kursu'nda örneğin, İsa ilk önce egonun nasıl işlediğini anlattıktan sonra kurs öğrencisini hakikate yönlendiriyor. Bu tüm algıların ve düşüncelerin ötesinde oluyor ve bizleri bu nedenle sessizliğe davet ediyor gerçekliğin zuhur edebilmesi için zihnimizde. Bu dünyada algılarımız yanılgıyı beslemek için vardır ama KUTSAL RUH rehberliğinde işlevi değiştirilerek farklı bir algılamaya götürüyor bizleri. Ve belki bilirsin; sadece ruhani bilimlerde değil bilim dünyası da artık son keşif ve verilere dayanarak hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını öne sürüyor ve nice deneylerle bunu ispatlıyor. Örneğin beynimiz. Değişik bilim alanlarında beynimizin ve bilincimizin işlevini araştıran bilim insanları her şeyin birbirinden ayrılmaz birer parça olduğunu kanısladılar artık. Her şeyin önce bilinçte yani düşüncede oluştuğunu ve daha sonra maddi dünyaya yansıdığını kabul ediyorlar. Bilimsel verilere göre insan beyin gücünü kullanarak isterse kendini felç de edebilir, öldürebilir, kanserini de yenebilir. Yeter ki beynini şartlandırabilsin. Beynimizde yaklaşık 13 milyar civarında sinir hücresi vardır. Bilimsel olarak her bir hücrenin yaklaşık 7.3 kilo voltluk enerji açığa çıkartabileceği açıklanıyor. Pratikte bu mümkün değildir ama teoride beyindeki tüm sinir hücrelerinin aynı anda enerjilerini saldığını varsayarsak, yaklaşık 350 milyon kilo voltluk bir enerji açığa çıkar ki, bu da büyük bir şehrin tüm elektrik ihtiyacını karşılayacak güce sahiptir. Tıp kitaplarında yer alan bir hadiseyi anlatayım sana: Bir gün et taşımaya yarayan soğutuculu bir tren, bir istasyonda duruyor. Vagonları temizlemek için işçiler geliyor ve temizliğe başlıyorlar. İşçinin biri bir vagonu temizlerken diğer işçi o vagonu boş sanıp kapısını dışardan kilitliyor. Az sonra tren hareket ediyor ve bir sonraki durakta et yüklemek üzere bir istasyonda duruyor. İçinde kapalı kalan işçinin vagon kapısı açıldığında işçinin donarak öldüğü görülüyor. Fakat bir bakıyorlar ki, vagonun ısısı

normal derecede, yani dondurucuya geçirilmemiş o vagon. Ama kapalı kalan işçi bunu bilmediğinden, donacağına inandığından, beyin aynen donmanın şartlarını hazırlayarak, donmanın tüm belirtilerini göstererek işçinin vücudunu donmaya uyarlamış. Bunun gibi nice olaylar var ve beyinle ilgili araştırmalar hızlı bir şekilde ilerliyor. Bunlar tabii sadece organik açıklamalar, etkiler üzerinde yapılan sonuçların çizelgesidir. Oysa kaynak olan bilinç hâlâ gizemli ve çözümlenemiyor. Tüm bilim dalları birkaç elle tutulur, gözle görülür doğa yasaları haricinde aslında varsayımlardır ve teoriler üzerine kurulmuştur dikkat edersen. İnsanlık ne kadar teknolojik gelişmiş gibi görünse de, bilincin keşfi ve çözümlenmesi konusunda daha kundaşda sayılır.”

Yağmur: “Vay canına. Ne kadar farklı alanlarda bilgin var. Çok şaşırdım şimdi. Sadece hayal gücüyle insanın kendini öldürebilmesi dehşet verici bir olgu. Ve sıradan insanlar bunların çoğunu bilmiyorlar çünkü, bilgilenmekden ziyade süslenmekle, tüketmekle, kariyer yapmakla meşguller. Bilgi konusunda kendimin de ne kadar yetersiz kaldığımı görüyorum senin yanında. Her gün para kazanmak ve yaşadığımız maddesel hayat standardını koruyabilmek için ölümüne çabalarken, bilgilenmek ve ufkumuzu genişletmek için hiçbir şey yapmıyoruz sıradan insanlar olarak. Tüm zamanımızı yeme içme, seks, eğlence, tüketim, bedensel güzellik gibi boş uğraşlara harcarken, bilincimizi aç ve susuz bırakıyoruz. Sanırım insanın varmış olduğu teknolojik gelişimi bir an devre dışı bıraksak insanların çoğunun bilincinin hâlâ mağara insanı düzeyini aşmadığını görebiliriz. Sen çok okuduğunu söylemiştin. Sanırım benim ömrüm yetmeyecek senin okuduklarını okumaya. Ama şanslıyım ki, sen bana her şeyin özetinden anlatıyorsun. Ve şu dikkatimi çekti; bir insan ne kadar geniş bir alanda bilgiler edinirse o kadar her şeyin birbirine ne kadar bağlı olduğunu görebiliyor sanki. Doğru mu? Örneğin sen bir taraftan Mucizeler Kursu'nun içeriğini anlatırken diğer taraftan Quantumfizik, Budizm ya da Psikoloji dallarında temelde yatan aynılığı görüyorsun. Bu sanırım çok doyurucu bir ele alış olsa gerek.”

Minel: “Öyle tabii ama çok şey bilmek şart değil uyanış yolunda. Bu benim yolum çünkü, benim geldiğim başlangıç noktası bilim idi. Oradan ruhani alana girdim. Kimisi herhangi bir dinden geliyor ve ruhani anlayışını o alanın içinden gerçekleştiriyor. Ama dindar olmak ruhani olmak demek değildir biliyorsun. Din, ilk kademede insanların çoğunda doğuştan ve bulunduğu toplumun şartlarına göre üzerlerine giydirilmiş bir inanç şeklidir ve maalesef çoğunda boş bir inançtır. Ezbere uygulanan kalıplar içinde kişi körükörüne inanç besliyor. Bu hafif bir rüzgarın derin bir denizin üzerinde yarattığı minik dalgalanmalar gibidir. Ama ne zaman ki bu kişi dininin ya da beslediği inanç sisteminin derinliğine dalıyor, onun içerdiği mistik boyutu yaşıyor, işte o zaman inanç denizinin dibi yarıyor ve o yarığın içinden yükselen basıncın sayesinde kişinin içinde adeta bir tsunami oluşuyor. O durumda kişi ruhani alana girmiş oluyor. Bu nedenle sen benim okuduğum kitapları okumasan da olur. Onların çoğu bir topala değnek misali beni kaynağa giden yolda desteklediler. Kendi yürüyen ama değneğe ihtiyaç duymaz sevgilim. O kaynak kendi içimizdedir. Ona erişmek egoyu aşmakla mümkün olur. Ve egoyu aşmanın imkanları, yolları sınırsızdır.”

Yağmur: “Sevindim buna. Yoksa zaten bu bir adaletsizlik olurdu, uyanış sadece çok okuyanlara mahsus bir şey olsaydı. Bir de hep sormak istediğim bir şey var. Genelde az uyuduğunu farkettim. Kaç saat uyuyorsun günde?”

Minel: “4-5 saat gibi.”

Yağmur: “Oldukça az uyuyorsun. Ama duymuştum, zihinleri gelişmiş olanların az uyuduğunu.”

Minel: “Doğrudur. Kimisi hatta hiç uyumaz. Sadece dinlenir ve bilinci daima uyanıktır. Onlar artık bedeninin hükmünden çıkmış olanlardır. Hayatı her daim bir meditasyon gibi yaşarlar. Benimde dikkatimi çeken bir şey var Yağmur. Devamlı adaletten bahsediyorsun. Bu konuya çok kez değindik ama sanırım biraz daha ırdeleyelim bence. Adalet dendiğinde hep bir hak ve haksızlık sözkonusu olur. Ve senin bu konuda ne kadar duyarlı olduğunu biliyorum ancak, gerçeklikte adalet diye bir şey yoktur. Bu karşıtlar dünyasında adalet de yine egonun elinde bir silahtır insanlar arasında uçurumlar yaratmak için kullanılan. Adalet, suç ve ceza üzerine kuruludur ve her daim birinin doğru diğerrinin yanlış olmasını gerektirir. Ama bilmelisin ki, haksızlığa olan inancın ne kadar güçlüyse, merteben ve bilinç düzeyin bir o kadar düşüktür. Dünya sensin ve yaşamında karşılaştığın her şey senin eserindir. Ve böylece karşılaştığın ve tanık olduğun haksızlık, kötülük ve yargı eleğinden geçirerek sıfatlandırdığın tüm nitelikler senin eserlerindir. Dışarıda senin haricinde başka bir suçlu yok! Karşına çıkan her şeyi sen yarattın! Hayatında var olan tüm doğrulardan yanlışlardan; iyiliklerden kötülüklerden sen sorumlusun. Kendinin dışında başkasını suçlamak, kendini diğerrlerinden ayrı görmek, derin bir bilinçsizliğin kanıtıdır. Kin, korku ve öfke dolu düşüncelerini değiştir ki, dünyanın değişsin. Bu hayatta tüm başımıza gelen olayları önce zihnimizde var ederek ardından dünya sahnesine yansıttık. Gördüğün, tanık olduğun adaletsizlik senin yazdığın senaryonun içinde. Yazar sensin, senarist sensin, başoyuncu sensin, yan oyuncularında hepsi sensin. Bunu birkaç kere tekrarlamamıza rağmen farkındaysan devamlı egonun tuzağına düşüyorsun ve dışarda olan biteni kendinden ayrı tutuyorsun. Bu anlamda sana verilmesi gereken ders çoktan verildi ancak, sen onu almakda zorlanıyorsun hâlâ. Özgür irade doğrultusunda bu dersi ne zaman alacağın konusunda özgürsün ama er ya da geç alacaksın. Mutlak olan budur. Gerisi kendine anlattığın binlerce masallardan biridir. Bu arınma ve uyanış yolunu herkes yalnız gider bazen bir kısmını başka bir kişiyle birlikte yürüsek de Yağmur. Uyuyan kişi, kendini rüyalara, hayallere kaptırır ve gerçeklik olarak algılar. Kendine içim içim acıdığı için hayal dünyasına kaçarak avutmaya çalışır karamsarlığın içine gömülmüş zihnini. Bil ki, ne zaman herhangi birini, bir şeyi, bir olayı, bir durumu yargılayıp karşıtlar içinde kendince bildikleriyle kıyaslarsan, o zaman derin bir yanılgının batağına saplandın demektir. Gerçeklikte ne bu dünya var ne bedenler ne de olanlar. Gerçeklikte saf sevginin kucağında, Yaratanın içinde tüm Yaradılış var; neşe ve aşk dolu bir biliş hali içinde. Bunu daima tekrarla kendi kendine.”

Yağmur: “Peki. Yapmaya çalışacağım. Daha dikkatli olacağım. Ama alışmış kudurmuşdan beterdir diye boşuna dememişler. Egom hâlâ direksiyon başında ve yolu o belirliyor. Farkındayım ama artık. Eskisi gibi kapalı değil düşünce alanım. Sanki bir virüs girdi matriksin içine ve içim içim sistemi kemiriyor. Yanlış anlama. Memnunum bu halimden. Ve tüm bunları bana yaptıran aşk olduğunu biliyorum. Sen herhangi biri olsaydın benim için, asla bu kadar etkileyemezdin beni. Ama demek ki benim yolumda bu yazılıymış ki, senin gibi bir öğretmenın kucağına düştüm. Bir de o kucağı bedenimle yaşasam gözüm açık gitmem artık. Farkında mısın, son zamanlarda ne kadar çok ölümden bahsetmeye başladık? Sence Aşk’la ölüme giden cesarete ihtiyaç duyar mı?”

Minel: “Evet. Çünkü Aşk’a inanmayan bir yanımız hâlâ korkar ölümden. O’dur cesarete sarılan. Bizler burada iki parçayız. Biri mutlak varlığın yansıması diğeri bu dünya denilen rüyanın korkulu figuranı. Ve bu rüyada olduğumuz sürece figuran da olacaktır. Sadece hangi tarafımızın ağır bastığı bizim seçimimizdir bunun farkına vardıktan sonra. Dünyada pek az insan tamamen egosundan arınmış ve mutlak bilinç ile birleşmiştir. Onlardan biri İsa’dır. Ve ölüm her an kolumuzda zaten canımın içi. Her nefesimiz son nefesimiz olabilir. Bunun farkında olmak hayatı gerçekten yaşamak demektir çünkü, ölüm bu dünyada sahip olduğumuz en iyi danışmanımızdır. Bu dünyada erdem, önemli olan ile önemsizi ayırt etmek de yatar. Ve bunu en iyi bir şekilde ölüme danışarak yapabiliriz. Ölüm sana şu an yaptığın son şey olsa bu dünyada ve hayatında yine de yapar mısın sorusunu yönelttiğinde, sen daha net bir cevap vereceksin kesin. Bu anlamda ölüm, daha doğrusu ölümün farkında olmak zihnini, duygularını ve algılarını temizlemekde çok iyi bir araçtır.”

Yağmur: “Bu bakış açısından ölümü bir dostmuş gibi anlatıyorsun. Nerdeyse seveceğim onu sayende. Kimbilir, belki toplumumuz ölümü bir yasak gibi değil de hayatın kaçınılmaz bir parçası olarak daha çok hayatın içine alsaydı farklı bir anlayışımız da olurdu hayata karşı. Daha dolu dolu yaşadık her şeyi diye tahmin ediyorum. Bizler gerçekten korku yaratıklarıyız. Bunu şimdi çok daha iyi algılayabiliyorum. Bir şey daha bilmek istiyorum. Bir insana sırrımızı verdiğimizde, özgürlüğümüzü de vermiş olur muyuz Minel?”

Minel: “Egonun bakış açısından evet derim. Sır olarak saklanan bir şeyin neden sır olduğuna bakarsak bu genelde kişinin şantaja açık olduğunu ve dolayısıyla kendine zarar getireceğini düşündüğündendir ya da gizli tuttuğu mesele her neyse kişi için bir korku sebebidir. Ve sana söylemiştim, korkunun olduğu yerde sevgi ve affetmek olmaz, özgürlük olamaz. Aslında burada çelişkili olan şey, sır taşıyan kişinin hiçbir zaman özgür olmadığıdır. Özgürlük tüm bağlardan ve bağımlılıklardan muaf olan bir durumdur. Öyleyse sır taşıyan kişi sahip olmadığı bir şeyi kaybedemez. Özgür olmayan kişi özgürlüğünü kaybedemez. Özgür olan kişiyi ise bağlayabilecek ya da tutsak edebilecek hiçbir şey yoktur bu dünyada artık. Böylece sırrı yoktur. Hatırlıyorsan kaybetme konusunu daha önce de işlemiştik sohbetimizde. Ama bazı ruhani yollarda tanrısal bilgiyi sır olarak isimlendirirler ve bu sırrın herkese açılmaması gerektiğini öğretirler müritlere. Oysa aksine, bu dünyaya herhangi bir kişinin zihninde bu sözüm ona sır olarak tanımlanan tanrısal bilgi tezahür ettiyse, o bilginin bu dünyaya etkisini yayacağı kesindir, sonunda ölüm dahi olsa o kişi için. Ve tanrısal bilince sahip olan kişi ölümden korkmaz çünkü, ölümün olmadığını bilir. Ölen bedendir bu dünyada, ruh ölmez. Neden sordun?”

Yağmur: “Anlıyorum. Sorular benden cevaplar senden demiştik. Merak ettim sadece, bir insana açılmanın, onun karşısında hem ruhani anlamda hem psikolojik anlamda tamamen soyunmanın özgürlüğünü etkiler mi diye. Ben mi sana benziyorum sen mi bana benziyorsun bilmiyorum. İkimizin de daima verecek bir cevabımız var. Yenilmeye tahammül edemiyoruz.”

Minel: “Ben kazanmak için vermiyorum cevapları. Vermiş olmak için veriyorum. Ve eğer tüm sorularına verilmesi gereken cevap varsa, sonu gelene kadar vermeye hazırım.

Senin istemen yeterli. Söylemiştim, hakikat demir kapıları zorlamaz. Ve bu dünyada almak vermekle gerçekleşiyor Mucizeler Kursu'na göre. Dolayısıyla yenilmek gibi bir tasam yok çünkü, üstünlük gibi bir gayem yok.”

Yağmur: “Anlıyorum. İstersen derslere devam edelim aşk baskın çıkmadan ve ders yapacak halim kalmadan. En büyük zaafım ama en güçlü yaşama sebebimsin sen. Seni seviyorum. Şimdi bana bu da ego deme lütfen sakın.”

Minel: “Hemen söylemem. Alıştırma alıştırma söylerim vakti gelince. Latife bir yana, bu ego denilen sahte benliğimizi hafife almayalım. Hayatın her alanında mevcuttur o. Böylesi bir aşk ve sevgi ilişkisi de buna dahildir. Ama sırasıyla yol alalım. Hatırlıyorsan yaşam üzerine olan konumuzda Mucizeler Kursu'nda TANRI OĞLU'NUN TANRI'dan ayrılmış olmanın ufak yanlışlığı düşüncesinin onun zihninde belirlediğini ve bir an TANRI'dan ve cezadan korkarak suçluluk duygusuna kapıldığından bahsetmiştik. Mucizeler Kursu, TANRI OĞLU'NUN zihninin aşamalarla bölündüğünü açıklıyor. Burada ayrıntıya girmeyeceğim ve unutmama ki, tüm bu anlattıklarım sadece metaforik desteklerdir ve düşünce tasarımlarıdır; anlatılamayanı anlatma çabasıdır. Gerçeklikte asla olmamış bir şeyi bizim neden olmuş gibi yaşadığımızı bir nevi anlatabilmek için. Şimdi Mucizeler Kursu'nun bu yanlışlığı anında neler olduğunu nasıl açıkladığına bakalım. Mucizeler Kursu'nda Öğretmenler için El Kitabı bölümünde şöyle yazıyor:

Ayrılık fikrinin TANRI OĞLU'NUN zihnine girdiği an ile aynı an'da TANRI'NIN cevabı verildi. Zaman içinde bu uzun süre önce oldu. Gerçeklikte hiçbir zaman olmadı.

TANRI'nın cevabı olarak KUTSAL RUH geçer Kurs'un terimlerinde önceden de belirttiğim gibi. KUTSAL RUH, bu zihinsel bölünmelerin sonucunda aslımızı unuttuğumuzdan, bize verilen bir rehberdir. Tekrar gerçek varlığımızı hatırlayabilmemiz için ruhani bir yardım.

Bu gerçeklikte hiç düşünülmemiş olan ama TANRI OĞLU'NUN kendisinin düşündüğünü sandığı bu deli ayrılık fikrinin cennetin mükemmel birliğine girdiğini varsayarak TANRI OĞLU, böylece onu yaratan babasından, TANRI'dan farklı olmaya karar vermiştir. Bu bir anlık delirmişlikte TANRI'dan özgür ve bağımsız olan bir benlik ve niyet yapabileceğine inanmıştır. Bu ilk bölünmedir. Bu ayrılık düşüncesini insani aklımızla envai biçimde ifade etmeye çalışıyoruz bu dünyada. Bu TANRI OĞLU'NUN zihninde oluşan ana fikrin dünya düşünce sisteminde bir çok mitolojide de ifade edildiği gibi örneğin şu şekilde olabilir:

‘Hepsi bu mu? Cennetten başka bir şey daha olmalı’ ya da ‘Gerçekliğin karşıtı olabilir mi?’ veya ‘Ben kaynağımdan bağımsız, özgür, kendi irademle özel bir birey olmak istiyorum’ veyahut ‘Ben kendi kendimin yaratıcısı ve kendimin ilk sebebi olmak istiyorum’ gibi açıklamalar bulunur mistik öğretilerde.

Mucizeler Kursu'nun tavizsiz çizgisiyle öğrettiği şey, bu düşüncelerin hepsinin temelde gerçekdışı olduğudur her ne kadar sayısız biçimde ifade edilseler de. Ve bu çizgi Mucizeler Kursu'nu sorumuza aradığımız cevap konusunda benzersiz kılıyor. İyice netlik kazandırmak için tekrarlamak istiyorum. Mucizeler Kursu, TANRI'NIN bir OĞLU vardır ve ayrılık düşüncesi bu tek OĞLUN zihninde oluşmuş gibi görünmektedir

ama gerçeklikte asla var olmadı diyor.

Bu ayrılık düşüncesinin temelinde yatan, TANRI OĞLU'NUN TANRI'dan bağımsız bir TANRI olma ve kendi gerçekliğini kendi yaratma arzusudur. Bu ilk bölünmedir. Buna yönelik Mucizeler Kursu'nun başında şu paragraf bulunur:

TANRI korkunun yazarı değildir. Sensin. Sen O'NUN gibi yaratmamayı seçtin ve böylece korkuyu kendin için yaptın.

TANRI OĞLU'NUN bu ayrılık düşüncesinden sonra içine düştüğü durumu Kurs 'bilmemek' olarak tanımlıyor. Bu da ikinci bölünüş oluyor. Kendini varlığının bilishalinden ayırmaya karar verirken TANRI OĞLU, kendinin gerçeklikte kim olduğunu unutuyor ve artık kendini bilmiyor ve tanımıyor. Bu ikinci bölünmenin sebebi, TANRI'ya karşı yaptığından dolayı kendini suçlu hissetmesidir. Ve TANRI'dan korktuğundan bu yaptığını unutmanın bir çözüm olduğuna inanarak bir bölünme daha yapıyor. İsa, kursun Metin Kitabı bölümünde şöyle söylüyor:

Ne istiyorsun? Işık ya da karanlık, anlamak ya da bilmemek senindir, ancak, her ikisi değil. Karanlık nasıl ışılda yok olursa, bilmemek de silikleşiyor anlamanın şafağı söktüğünde.

TANRI için bilmemek imkansızdır. Ve TANRI OĞLU TANRI'NIN tıpkı kendisi gibi yaratıldığından, onunda bilmemesi gerçeklikte mümkün değildir. Ancak, TANRI OĞLU'NUN zihninin bir anlık yanılgı düşüncesinden doğan inancı yüzünden imkansız olanın sanki olmuş gibi algılamasıdır. Şöyle ki, TANRI OĞLU gerçeklikte hâlâ değişmeden TANRI'nın içinde varolurken, tıpkı okyanusdaki minik bir dalganın kendini okyanusdan ayırmış gibi algılaması gibi, TANRI OĞLU'nun zihninin bir bölümünün kendini bütünden ayırdığına inandığından bir rüyaya dalar. Bu rüyada TANRI ve TANRI OĞLU artık bir değildir. Rüveyı gören TANRI OĞLU'nun yanılgı içinde olan zihni TANRI'NIN tahtına oturduğuna inanarak kendini suçlu hisseder ve TANRI'NIN cezasından korkar. Bu unutmanın ardından bölünmenin üçüncü aşaması başlar.

Üçüncü bölünmede TANRI OĞLU'NUN rüya gören zihni bir kurgu benlik yaratarak kendi varlığını bir kez daha perdeler ve deve kuşu misali kendisi görmediğı için TANRI'nında onu görmeyeceğine inanır. Bu kurgu benlik egodur. Artık ipler bu egonun elindedir. Her ne kadar TANRI OĞLU bir yanılgı içinde olsa da, yaratıcı gücü eksilmediğinden yanılgı doğrultusunda kendi gibi yaratmaya başlar. Ego artık bu zihinde egemendir ve yaratandır. Yarattığı her şey korku ve suç inancının temelinde oluşur rüyada. Ve rüyanın içindeki tüm eserleri ve yaptıkları her şey korkusunun tanıklarındır. Önceden verdiğim sinema ile ilgili olan benzetmeye geri dönüyoruz şimdi bölünmenin dördüncü aşamasını anlamak için. Sinemada oturanın ego olduğunu söylemiştim. Bu yanlış düşünen zihin yani ego, düşüncelerini yansıtarak oluşturduğundan, bölünmenin dördüncü aşaması şu şekilde başlar: Beyaz perde yarattığı kâinattır ve içinde yaptığı yaşam ve figüranlar bizleriz. Hepimiz bir egonun eseriyiz. Ancak bu ego, TANRI'nın öfkesine ve cezasına inandığından, saklanmak ve kendini TANRI'ya karşı korumak için kendini sayısız parçalara bölerek yansıtıyor beyaz perdeye namı diğer dünya. Bu bölünmenin son aşaması olarak tüm bu yansıtılan parçaların her birinin kendini bir birey olarak algılamasıyla gerçeklik ile kendi arasına

aşılmaz gibi görünen bir perde yapıyor. Bu hayatlar işte bu rüya içinde gerçek gibi görünen yanılgı eseridir TANRI OĞLU'NUN kendinin kim olduğunu unutmasından doğan. Ve bu son bölünme bir kereye mahsus değil devamlı yapılan bir prosedürdür her an yeniden ve yeniden bu dünyada tezahür eden. Yaşam dediğimiz şey işte budur.”

Yağmur: “Bu anlattıkların karşısında nefesim kesiliyor ve sadece susmak istiyorum. Sanırım anlamam için birkaç defa okumalıyım yazdıklarını. Bir taraftan eşsiz bir mantıkla karşı karşıya olduğumu hissediyorum diğer taraftan inanılmaz bir masal gibi geliyor bana. İçimdeki isyan bayrağı dalgalanıyor, fırtına oluşuyor sanki. Anlattıklarını idrak etmenin özel bir yolu var mı?”

Minel: “Hayır yok. Ve tepkini çok iyi anlıyorum. Mucizeler Kursu ile ilk karşılaşmada hemen hemen tüm kurs öğrencilerinde dirençler ortaya çıkar ve kişi kursun içeriğini çürütmeye çalışır önceden de belirttiğim gibi. Mucizeler Kursu bunu Ders Kitabının girişinde belirtmiştir:

Sadece şunu düşün: bu düşüncelere inanmana gerek yok, kabullenmene gerek yok, hatta hoş karşılamana bile gerek yok. Aralarında bazılarına belki de aktif olarak direneceksin. Bunların hiçbirisi, ne bir rol oynar ne de etkinliğini azaltır. Egzersizler kitabında bulunan düşüncelerin uygulamasında istisnalar yapmaktan kaçın ve bu düşüncelere tepkilerin ne olursa olsun uygula. Bundan ötesi gerekli değildir.
[Mucizeler Kursu, Ders Kitabı, Giriş – Çeviri: BenSiz]

Yağmur: “Yani bu uygulamaları yapmakla bir değişimin kendiliğinden oluştuğunu mu ifade ediyor kurs?”

Minel:“Evet. Ve tekrar sinema benzetmesini gözünün önüne getir. Beyaz perdeye düşüncelerini, yani yarattıklarını yansıtan ego bunu bizim içinde bulunduğumuz zamandan önce yaptı. Böylece tüm senaryo çoktan yazılmış olduğundan kimin bu kursu yapacağı da belli. Çünkü bu kurs TANRI'NIN yanılgıya verdiği cevaptır TANRI OĞLU'nu uyandırmak için. Dünyada TANRI'YA, namı diğer hakikate giden yollar sayısızdır. Mucizeler Kursu onlardan biridir. Hepimiz bu tek bir zihnin içinden yansıyan figüranlar olduğumuza göre her birimizin akıbeti de belli. Ancak, zaman konusu kendi irademizdedir. Kurs, bu konuda Metin bölümünün girişinde şöyle diyor:

1. Bu bir Mucizeler Kursu'dur. Zorunlu bir derstir. Sadece kursu yapacağın zaman özgür seçimidir. Özgür irade, ders planını kendin seçebilirsin demek değildir. O sadece, neyi verilmiş bir zaman içinde öğrenmek istediğini seçebilmendedir. Bu kursun amacı sana sevginin anlamını öğretmek değildir, çünkü, bu öğretilenlerin ötesindedir. Bu kursun daha ziyade amacı, seni ata mirasın olan sevginin mevcudiyetinin bilincinde olmandan alıkoyan engelleri ortadan kaldırmaktır. Sevginin karşıtı korkudur, ancak, her şeyi kapsayanın karşıtı olamaz.2. Bu kurs bundan dolayı çok basit bir şekilde şöyle özetlenebilir:Gerçek olan hiçbir şey tehdit edilemez.Gerçekdışı hiçbir şey var olamaz.Burada TANRI'NIN huzuru yatar.Mucizeler Kursu böyle başlıyor. Gerçek ve gerçekdışı, biliş ve algılama arasında temel bir ayrım yapıyor. Biliş hakikat demektir. Sevginin veya TANRI'NIN kanunu altında tekdir hakikat. Hakikat ebedi değişmezdir ve kesinlikle belirsiz değildir. O, bilinmeyebilir ama kesinlikle değiştirilemez. TANRI'NIN yarattığı her şey için geçerlidir o ve sadece TANRI'NIN yarattığı şey gerçektir. O,

zaman ve süreç ötesinde olduğundan, öğrenmenin de ötesinde kalıyor. Onun karşısı yoktur, başlangıcı ve sonu yoktur. O sadece vardır!
[Mucizeler Kursu, Metin Kitabı, Giriş – Çeviri: BenSiz]

Şimdi derslere biraz ara verelim. İçinde esen fırtınaların gücü buralara kadar geliyor.”

Yağmur: “Fırtına hafif kalır. Tsunami desek daha uygun olur. Ama senin gibi deli bir fırtınanın yanında o bile sönük kalıyor. Düşüncelerim intiharın eşiğindeler. Sence senin bana bu dersi vermenin özel bir sebebi olabilir mi? Belki de bana işkence etmek için girdin hayatıma. Şaka bir yana, artık bir öpücüğünü hakettim. Dudaktan olsun lütfen. Saatlerdir düz dünya felsefesini ve egoyu parçaladık. Kafam duracak gibi oldu. Ne dersin? Biraz keyfim yerine gelsin. Yaklaştır o güzel dudaklarını ve hisset nefesimi kenarlarında. Hissedebilecek misin bakalım?”

Minel: “Aşk bir dans gibidir. Ahenk içinde birbirlerini hissederek dans etmek var bir de birbirlerinin ayaklarına basa basa. Seninle hayatımın en güzel dansını yaşıyorum, dokunmaya kıyamadığım. Her ne kadar arzular coşsa da içimde, tenin ötesinde bir sevdaya bağladım seni. Mucizeler Kursu bedenler birleşemez sadece zihinler birleşebilir der. Bu sözün doğruluğunu sende yaşıyorum...”

*İçimin yangını bir konuşsa
Bu alem küll olur
Kainat küll olur..
Yaramı görse melekler
Gözleri çağlayan olur
Yükreleri derya olur..
Aşk'ımın dili olsa
Diller hamuş olur
Evren dilsiz olur..
Ben sende bir olmuşum
Aşk'ın ezgisinde bir nota iken
Seninle melodisi olmuşum..
Daha ne olsun Yâr.. ?
Daha ne var ki Yâr.. ?*

Yağmur: “Doğrusunu bilmesem düşüncelerimi benden kopyalıyorsun derim. İki beden bir Ruh... Sen ve ben... Zaman ve mekanın dışındaki sonsuzlukda... Düşme sakın dudaklarımdan, kal nefesimde bu gece...”

*Ölümü bekleyen bir hasta gibi
Kana hasret bir bıçak gibi
Sonsuzluğu özleyen saat misali
Kelimelerin perdeli gizeminde
Cümlelerin hüznünlü bekleyişinde
Sanadır bu sevda anlasanaYalnızlığın durağında...*

Ve bir Anka Kuşu bekler içimde asırlardır süren uykusundan uyanmak için. Ve sevgilisinin gelişini Aşk'ın ateşiyle kutsar yüreğinde... Yak beni!“

Minel: “Sevda denizi derin ve mistikdir. Minnacık havuzlarda hayatlarını geçirenler bilemezler bu deryanın ne coşkusunu ne de heyecanını. Bu gece ve her gece sevgili, nefesinin nefesime karıştığı baygınlıkdayız. Sönmeyen ateşin dergâhında...

*Vuslata tutkulu gelişini hayal ederken
Salıncak kurdu bekleyişim şark rüzgarına...
Siyah inci kor bakışların yakışı esiyor
Sensiz buz kesen tenimin haykırılarına...
Sır düşlere sakladım Aşk'ı seni özlerken
Islak dudaklarımdan düşme diye kayıpda...
Avuçlarıma baygın yıldızlar düşüyor
Sırrımı anlattığımda gecenin araf'ına...
Gözlerden ırak senin her haline meftun yanarken
Yine o tutku zafere bayrak açıyor ne âlâ...
Zirvelere sevdalı bir ezgi kopuyor
Uzandığımızda yasaksız dergâhın yatağına...
Ey Yâr; birbirimize doyamazken sevişirken
Kayıplarımızda ölüşümüz ulaşıyor Tanrı'ya
Yalnızlığımızın durağında...
Ve bir adım ötede ölüm bizi bekliyor.. ”*

Yağmur: “Sevişmek istiyorum seninle.”

Minel: “Tutma o halde kendini. Teslimim.”

Yağmur: “Gel gir koynuma sevgilim ve akıt terini tenime. Seni arzuladığım kadar hiçbir şeyi arzulamadım. Sana sarılıyorum ve kokunu alıyorum. Sanki bedeninde yanımdasın. Kendim bile inanamıyorum. Hayalgücümü somutlaştırabiliyorum. Dokunuyorum sana ve tepki alıyorum, hissediyorum seni.”

Minel: “Dans et benimle çıplak aşk'ın en edepsiz haliyle. Burası yasaksız dergâhın içinde kavrulan sınırsız arzuların yatağıdır. Al beni ve ikimizi de öldür aşk uğruna...”

O nasıl bir geceydi, nasıl bir sevişmeydi... ? Sürreal ve ihdişamlı bir çarpışmaydı içinde tüm sınırların yok olduğu. Yağmur'un sözleri, eril sahiplenışı, dişiliğimin aşkıfteliği ve içimizde coşan yüksek titreşimli ihtirasın fırtınası bizi sanki kayalara vurarak paramparça etti o gece. Tüm çıplaklığımızı kelimelere vururken, tüm utanmazlığımızı sergiledik birbirimize. Dokunmadan sevişmek bu kadar mı güzel olur?

*Ey Yâr...
Yüreğim seni göklere çıkartsa da
Bedenim ateşinde kor olsa da
Sevişmelerimiz bahane
Kutsal menzil şahane... !*

Yağmur: “Bu sabah güneş bir farklı doğdu. Uzun süredir ilk defa yine gülümseyerek karşıladım sabahı. Günaydın meleğim. Nasıl özledim seni, sözlerini, bana verdiğin dikkatini, aşkını, tutkunu, sınırsızlığını. İçimin rahatlığısın, huzurusun sen Minel. Biliyor muydun bunu? Susadım kelimelerine, sana, her şeye. Bir tadımlık versene kendinden bana. İşe gitmeden önce kendime geleyim.”

Minel:

*Ah, aklımı çelen sen yokmu yâr..
Yine yaktın tüm çiraları ruhumda
Yalvarırcasına adın yankılanıyor
Dokunuşuna hasret tenimdeki çığlıklarda...
Kuşattın insafsızca tüm kaleleri aklımda
Volkanik arzuların uyanışı kıvranıyor
Bedenimi sarsan Aşk'ın kırbacında...
Gece çılgın sevişlere gebe kalıyor
Her nefesim en derin ihtiraslara açılıyor
Ölüme terliyorum boydan boya...
Serserice açarken aşk sarayımı sana
Utanmazlığın ötesinde sırılsıklam bir bekleyiş...
Damlıyor aşk tane tane sen tadında...*

Günaydın içimin aşk deryası. Ben artık ıslah olmam bu geceden sonra. Hasret tavan yaptı dayanılmaz sancısıyla.“

Yağmur: “Teşekkür ederim.

*Bir damla hayatıma okyanusu kattın, büyüttün ruhumu...
Aşk'ın kafesini parçaladın ses verdin yüreğime...
Hasretini kazıdın en derinime, silinmeyenlere...
Bir haykırış yankılanıyor içimde dinmeyen,
Kavuşmak isteğinin ötesinde adını yıldızlara yazarak...
Dokun bana, ruhuma...
Dindir acımı, bitir sensizliğimi...
Aşk'a yaz beni senin yanında, ebediyen sonsuzlukda...!*

Geceyi iple çekiyorum hasret kokulum. Sakın ölme bugün. Başka zaman ölürsün.”

Her gün akşama kadar beklemler vardı artık günün gereksinimlerini yerine getirirken. Tüm düşüncelerim tutsak olmuşdu Yağmur'a. Her anımda olandı o. Öylesi derin bir özlemdi ki bu, ne taşınyordu ne de nefes aldırıyordu. Bir insanla yanmanın ne demek olduğunu yaşıyordum. İçimizde başka bir insana duyduğumuz özlem en derinimizden bize seslenen gerçek varlığın TANRI'YA duyduğu özlemin bu dünyaya yansımastır. Öyle ki, sadece bir yabancı olduğumuz bu alemde kaybolmuş çocuklarını eve çağıran bir yaratanın tınısıdır rüyanın içinden bizlere hasret sancısı olarak batan. Ve bizler bu

özlemin ateşini içimizde taşıırken, bilmemenin getirdiği bir çaresizlik içinde başka bir ruhda buluruz kaybolmuş parçamızı. Ayna olur bize aşk içinde bağlandığımız ve hatırlatır içimizdeki sevgi tohumunu. Yenilmezsek eğer benliğin karanlık darbelerine, aydınlanır tüm yolumuz ve ulaştırır bizi zirveye: Gerçek varlığımıza... !

Yağmur: “Aşk perim benim. Bugün hayatımın en uzun günüydü sanki. Ve şimdi önümüzde en kısa gece var. Sonsuzluğun içinde zamanı durdur bizim için. Bir roman okumuştum bir zaman önce. Etkilenmişim. Nikos Kazancakis’in ünlü romanı ‘Zorba’yı. Romandaki kahraman, İngiliz şaire sorar:

‘Genç insanlar niye ölür? Niye ölünür?’

Şair: ‘Bilmiyorum’.

Zorba: ‘O halde okumakta olduğun bu kitaplar ne işe yarıyor? Bu suale cevap veremiyorlarsa, sana ne anlatıyorlar?’

Şair: ‘Senin gibi suallerine cevap bulamayan insanların acılarını anlatıyorlar.’

Sen bunun cevabını biliyor musun Minel? Bu soruyu düşündüm gün boyu. Madem ego bu kadar yaratıcı, neden ölümü yarattı? Senin gelişinle hayatıma, ölümü defettim. Ölmek istemiyorum artık böyle genç. Genç insanlar niye ölür? Niye ölünür?”

Minel: “Yunus Emre bir şiirinin son satırında ne demiş bilir misin?

Ölen hayvan imiş aşıklar ölmez.

Eğer bu dünya ve bedenler birer illüzyon ise, ölüm de bir illüzyondur. Ama ego için ölüm korkularının temelidir. Ego o halde neden ölümü yarattı diye sorarsak, cevabını yine Mucizeler Kursu’nun metafiziğinden aktaracağım. Sana burada anlattıklarım Mucizeler Kursu’nun en basite indirgenmiş haliyle aktardıklarımıdır, unutma bunu. Nasıl bir çocuğa kuantum fizik anlatılır ben de kursu sana öyle anlatıyorum. Mucizeler Kursu çok nettir, süssüzdür ve dolayısıyla basittir çünkü, hakikat basittir ama çok derin ve sessiz bir öğretiler. Olağanüstü mantığı ve nondüal çizgisini ancak, kursu okuyarak yoğunlaştığında anlarsın. Bu nedenle sana mümkün olduğunca benzetmeler yaparak anlatıyorum içeriğini. Başlangıçta bu kadarıyla yetinmelisin. Daha sonra istersen kendin Mucizeler Kursu’nu okuyarak ve ders kitabındaki dersleri uygulayarak keşfedebilirsin.

Egoya gelirsek yine, TANRI OĞLU TANRI’DAN ve O’NUN cezasından korktuğundan bu dünyayı ve egoyu yarattı ve kendini sayısız parçalara böldü demiştik. Egonun, korkudan çıldırmış bir zihin olduğunu asla unutma. Bir taraftan TANRI’DAN saklanırken diğer taraftan işlediğine inandığı suçdan ötürü kendine ceza verme amaçlı ölümü de yaptı. TANRI’NIN cezasına kalacağına kendi kendini cezalandırırsa işin içinden çıkacağını düşünerek tamamen şizofrenik bir çözüm üretti. Ve bizler kendimizi bu sahte benlik olarak algıladığımız sürece hem ölümün varlığına inanacağız hem de ölümden korkacağız. Bu korkudan kurtulmanın tek yolu gerçekliğimize uyanmamızdır. O halde cevabım ne olabilir? Ben sana uyan diyorum. İçindeki Anka Kuşunu dirilt diyorum ki, ölüm yok olsun. Bedenlerimiz ölecektir. O kesin. Ama sen beden değilsin. Sen ruhani bir varlıksın bu rüyanın içinde bir beden olduğuna inanan. Beni örnek

alalım. Bana bir hastalık sonucu muhtemelen öleceğini söyledin ve bir yanım şimdiden yas tutuyor ve sensiz olmayı ne aklıma ne de duygularıma sığdırabiliyorum. Kederin zirvesinde, içimin en derinlerinde hasret acısı ile yanıyorum şimdiden. Belki ölmezsin ama biz yine de kavuşamayız. Hasret acısı yine aynıdır, değişmez. Ancak, acı çekenin kim olduğuna bakarsak, çözümün bu acının içinde olduğunu görmüş olacağız. Egom acı çekiyor. Ve sana ateşli bir aşk içinde tutulan yine egom. Saf ve mutlak sevgi olan gerçek varlığımız için ne ölüm vardır ne de ayrılık ne de böylesi özel bir tutku. Ben seninle bir isem senden nasıl kendimi ayrı olarak bilebilirim ki? Bilmek diyorum çünkü, saf ruh oluşumuzda algılama yoktur. Algılama sadece egoya mahsusdur. Gerçek varlık tıpkı TANRI gibi sadece bilir.

Egom sana olan aşkı yeniden ve yeniden zihnimde tetiklerken bana karşı belki de son kozunu oynuyor. Bana karşı derken içimde ego mu yoksa KUTSAL RUH'MU diye seçen tanık yanıma. Her şeyi kapsayan saf ve mutlak sevgiye karşı özel aşk ilişkisini kendi varlığını koruma ve teyit etme amaçlı kullanıyor ama içimdeki tanık ve bugüne kadar gelişen biliş halim bu oyunu elbette anladı çoktan. Bir yüzleşme evresindeyim seninle beraber. Başta söylemiştim bunu sana. Ve biliyorum henüz anlamadığından gücüne gidiyor ve kızılıyorsun bazen içim içim bana. Ancak, sen de bana tutuklu olduğundan beni bırakıp gidemiyorsun. Böylece bir labirentin içindeyiz beraber, çıkışını bildiğim ama gitmek istemediğim. Bu sefer sana yanarak öleceğim demiştim Yağmur.”

Yağmur: “. . .

Ne kadar bilirsen bil, söylediklerin karşındakinin anlayabildiği kadardır demiş bir bilge.

Hatırlamıyorum kimden olduğunu. Bazen öfkeleniyorum, doğru. Ama haklı olduğunu biliyorum. Sen bende farklı bir yerdesin. Ve korktuğum başıma geldi. Sana aşık olan egom dedin ya, öldürüyorsun beni. Yahu, bu ego ne hilebazmış böyle. Aşkı bile kendine göre eviriyor çeviriyor ve yuva yapıyor kendi karanlık emellerine. Fakat sanırım şimdi Mevlana'nın fani aşk ve ilahi aşk ayrımını daha iyi anlıyorum. Tevekkeli değil, Aslı ile Kerem, Şirin ile Ferhat, Leyla ile Mecnun gibi büyük âşklar kavuşamadıkları için ebediyete yazıldılar çünkü, hiçbir zaman aşklarını tüketme ve nefrete dönüştürme fırsatı bulamadılar. Ne dersin? Belki de aşk kavuşmamaktır. O halde bizim de bir efsane olma şansımız oldukça büyük. Âşkımızı kimse bilmeseydi. Ama bana taşıyamayacağım bir acı verme Minel. Ne olursa olsun kopmayalım birbirimizden. Ölüm hariç. Ona çare yok.

AŞKKK... !

Şizofrenik Duygu

Yürekta Gerilla

Yatakta Geyşa

Şakakda Samyeli

Gönülde izinsiz gösteri yapan Militan

Sevdadan sevdaya kaçan bir Mülteci

Dört Mevsim Aşk

Sende Yoksa Güz;

Sana geldiyse Bahar

Gönlüne düştüyse Yaz

*Seni terkettiysen Zemheri
Ölüm kadar Gerçek
Ateş kadar Sıcak
Yarın kadar Belirsiz
Bugün kadar Doyumsuz
Dün gibi Nankör
Aşk...
Böyle bir oyundur işte...*

Uçmak düşmeyi göze almaktır sevgili. Sen bana uçmayı öğret, gerisine ben razıyım.”

Minel: “Yağmur. Sana sağnak yağış demeliyim aslında üzerime düşüşüne bakılırsa. Boğulacağım sende...

*Yapayalnızdır güneşe doğru uçan kartal...
Yanında yoktur yuvası...
Aşk Perisi senin uğruna ömür tüketiyor..*

Ey sevgili... Bilmek istiyorum; tüm görünürde olan dünyevi sınırlara rağmen benim sınırsızlaşma davetime katılıp katılmayacağını. Örneğin, bugün hayatının son günü olduğunu bilsen ne yaparsın? Yine eskisi gibi, dün gibi aynı şekilde yaşamaya devam eder misin?“

Yağmur: “
*Çölde susamış ölüm adayına su gibi geldi satırların.
Mamafi susuzluğum ebedi bir hükümdür bana giydirilmiş olan bu beden sınırları
içinde.
Ben sana meftun olmuşum her halinle.
İster mahkum ol ister özgür.
Bu gönüle dağlanmış adın sonsuzluğun ateşiyle.
Seni özlerken her nefesimde, nefessizlik kurtuluş olur bana...!*

Yine aynı şekilde devam ederdim hayatıma ama bu sefer gece uyumazdım ve seninle kalırdım laptopum karşımda, senin güzelliğin gözbebeklerimde. Son nefesime kadar çekmezdim gözlerimi gözlerinden. Anlayacağın, pek bir şey değişmezdi benim için çünkü, ben her gün ölmeye hazırım bildiğin gibi. Ama etrafımda baktığımda herkes ebedi yaşayacakmış gibi yaşıyor Minel. Ölüm ile ilgili bir yasak var hayatlarında. Ve elbette kendi yaşanmamışlıklarına bakınca içim burkuluyor, hayatımda çok şey kaçırmış gibi hissediyorum kendimi ama yapacak bir şey yok.”

Minel: “Evet haklısın. Güzel bir konuya değindin. Ölüm kolumuzda her an bizlere eşlik ederken insanlığın çoğu özellikle medeni dediğimiz çok gelişmiş ülkelerde sanki ölümsüzlermiş gibi yaşıyor ve davranıyorlar. Hipnoz durumundalar. Ray sisteminde bir ileri bir geri ilerleyen trenler gibiler. Yaşadıkları sistemin köleleri, sadık savunucuları olarak yaşam biçimlerini dahi sorgulamaktan acizler bir ömür boyu. Halbuki eminim ki, aniden ölümleriyle karşılaşsalar çoğu insan yaşamları açısından büyük pişmanlıklar içinde son nefeslerini vereceklerdir. Yaşanmamışlıkların ve esaretin ağır yükü bastırarak yüreklerine, kesecek nefeslerini. Yabancı, sahte bir hayat yaşamış olduklarının acı

gerçeği vuracak yüzlerine. Ve belki de anlayacaklar ki, koskoca bir rüyanın gerçek olduğu yanılgısıyla yaşamışlar bedenler dünyasında. Bir günde elbette sen de tüm yaşamamışları telafi edemezsin. Ama bir an'da içindeki aşk ateşini yakabilir, sevgi selini akıtabilirsin. Çünkü yaşam sevgidir; sevmektir. Katıksız ve şartsız, beklentisiz ve sınırsız paylaşmaktır sevgiyi. Bunu yaparak hayatın, yaşamının hakkını tamamen vermiş olursun. Sevgi öğrenilemez, satın alınamaz. Sevgi, sen onun önüne koyduğun engelleri kaldırdığında doludizgin akacaktır içine ve bu dünyaya. Engeller ise senin tüm zihinsel kurgularındır. Tüm düşüncelerin, duyguların, inançların, bildiklerin, arzuların, beklentilerin, şartlandırılmışlığın, kendini ve başkalarını yorumlaman ve yargılamandır. Biliyorsun bunları artık. Söylemiştim defalarca. ‘Seni seviyorum’ cümlesi, içindeki coşkunun eşliğinde düştüğünde dudaklarından bu dünyaya, o an'da cennetin lütfu düşer tüm yüreklere ve sıcacık sarar korkuların içinde tükenmiş acılı hayatları. Sen paylaştıkça içindeki bu coşkulu hayat kaynağını, dünya arınır, hayatın pası silinir, gerçekliğin ışığı sızar kör zihinlere. Sen sevdikçe sevgi yayılır her yana. Başka yapılacak bir şey yoktur gerçek için bu dünyada. Sev...! Kimi ve nasıl seversen sev ama SEV...! O zaman ölümün hiçbir anlamı kalmıyor.”

Yağmur: “Ben seni seviyorum. Şartsız ve katıksız. Her şeyinle ve her halinle. Ama başkasını böyle sevemiyorum.”

Minel: “Bir gün başkasını da böyle seveceksin Yağmur. Yaşarsan. Beni artık sevmeyi öğrendin. Başkasını da sevmeyi öğrenmelisin.”

Yağmur: “Sen beni bile bile ellere mi veriyorsun? Gitmiyorum. Gidemem. Sana yazılmış bu yürek her ne kadar aramızda mesafeler ve yıllar olsa da kendimi sende buldum. Senden başka bir şey ve bir yer kalmadı artık gönlümde. Vurulduğum aşk’ın ebedi prangalarına halinden memnun bir tutsak olarak. Vazgeçme benden Minel.”

Minel:

*Yine atılmamış çığlıklar dökülüyor kalemime...
Ucundan akan mürekkeğim sarhoş seni yazarken
Mest olmuş kelimeler darma duman bir Aşk’ın peşinde
Yaşanan esrarengiz yoğunluğu toplamaya çalışıyor
Hasretin kamçısıyla kan revan içinde kalırken...
Kağıdım sırlıklam bekliyor eceline susamış gibi
Açılacak olan sırrın yükü altında biteceğini bile bile...
Bir nefes daha kaldı verilecek bu cihanda...
Sonrası lütfun gizinde saklı bir dokunuş olacak
Âşıklara vahiy yoluyla son darbeyi indirirken usulca...”*

Yağmur: “Bak yine akıtmaya başladı gözlerimin bozuk vanası. Bir hançer gibi indi mısraların kalbime. Ben ağlamayayım da kim ağlasın bal gözlü yâr?

*Kızgın çöllerde zincire de vursan bedenimi,
Deryalarda pınar olur çağlarım ben hep...
Seni yanımdayken bile özliyorum.”*

Minel: “Gördün mü? Nasıl acı çekiyoruz? İsteklerimiz, arzularımız bizi nasıl terbiye

ediyor anlıyor musun şimdi? Biliyor musun, hayatımda devamlı aynı sorularla karşılaşıyorum insanların arayışlarıyla ilgili. Neden mutlu olamıyorum? Neden her şey devamlı hüsrarla bitiyor? Neden beraberlikler can yakıyor? Ben de bu soruların devamını getiriyorum. İnsan neden kendini çoğunlukla kötü hisseder? Neden kısa süren sevinçlerin ardından uzun süren kederler hayatımıza hakim olur? Neden yaşadığımız olumlu olayların ardından yıkımlara ve hayal kırıklıklarına uğrarız? Neden bu dünyada ulaşılması uzun süren ve belki zorlu olan hedeflerimize ulaştığımızda bir an sonra içimizi derin bir boşluk sarar? Neden çoğu aşklar ve sevgiler kuru ve tatminsiz ilişkiler içinde çürüyüp gider ve yerini bomboş alışkanlıklara bırakır? Neden büyük aşklar büyük acılarla biter? Neden dürüst olmakda insanlar zorlanır ve hayatlarının büyük bir kısmını yalanlarla geçirirler? Tüm bu soruların cevabı tekdir.

Çünkü hemen hemen tüm insanlar hayatlarını sahte ve kurgusal bir kimlik üzerinden yürüttüğü içindir! Ve bu sahte kimliğimiz, üzerimize kirli ve zehirli bir kaftan gibi geçirdiğimiz kişiliğimiz için sevgi ve merhamet imkansızdır. Gerçek mutluluk ve huzur imkansızdır. Onun tek amacı vardır: *‘Mutluluğu ara, ama asla bulma’*dır!

Bu idrak edildiğinde gerçekten büyük bir adımın, engin bir değişimin eşiğinde olur kişi. Kendini sayısız niteliklerle tanımlayan insanoğlu bir an kendinden duyabileceği en büyük şüpheyi duyduğunda büyük zihinsel bir krize girebilir. Bu kriz eğer baltalanmaz ve bastırılmazsa temel bir dönüşüme yol açabilir. Bilindiği gibi büyük kazalar ve kayıplar atlatmış kişiler ya da ölümcül hastalıklarla ölümün eşiğinden dönenlerde böylesi temel bir değişim ve dönüşüm izlenebilir. Bu kişiler yaşadıkları olaydan önce her kim iseler, olaydan sonra bir daha o aynı kişi olamıyorlar. Genelde daha fazla sevgi ve merhamet dolu, yumuşak ve hoşgörülü, korkusuz ve ruhaniyete yönelik bir kişi olarak yaşıyorlar.

İsa'nın bir sözü vardır; *‘Yaşamını kazanabilmen için önce onu kaybetmelisin’* demiş. Yaşam kelimesi bu cümlede gerçek yaşam anlamındadır. Bu dünyevi realite değildir yaşam. Gerçek varlığımızdır gerçek yaşam. Gerçek yaşam tamamen ruhanidir ve maddesel boyutla hiçbir bağlantısı yoktur. Zira maddesel olan bu boyut, ayrılık ve korku üzerine kurulmuş, algılarımız yoluyla gerçek sandığımız bir yansımadır, bir halüsinasyondur. Bu anlamda önce ego, yani kurgusal benlik aradan kalkmalı ki, özbenlik öne çıksın.

Artık öğrenmiş olmalısın; bu dünya egonun ürünüdür ve dolayısıyla onun kanunları geçerlidir. Bu dünyaya hizmet edenler, iyilik dahi olsa egoya hizmet ederler. Bilesin; gerçek iyilik mutlakdır, tanrısaldır ve dolayısıyla karşıtı yoktur. Yargılardan ve yorumlardan doğan bir iyilik ya da faydalı olmak gerçek anlamda iyi değildir. İyilik özvarlığın has yaratılışıdır. Bu özvarlığı kavramak, ona uyanmaktan geçer. Teorik olarak sahip olduğumuz mantık ve akıl sınırları içinde onu anlamak mümkün değildir. Özvarlığa uyanmak, tanrısallığımıza uyanmaktır. TANRI olmaktır bedeni bu dünyada sadece bir araç olarak kullanan! Bu nedenle hakikatın tüm öğretileri **"Kendine uyan"** der. Hangi yoldan gelersen gel, başka hedef yoktur. Aksini anlatan ya da başka amaçlardan ya da hedeflerden bahsedenler egoya hizmet eden masallar anlatıyor olurlar. Hangisine inandığın kendini kim olarak gördüğünün kanıtıdır Yağmur.”

Yağmur: “Peki ne yapmalıyım? Bu anlatıklarını nasıl yaşamıma uygulayabilirim? Nasıl

bu değişim sürecine girebilirim?”

Minel: “Girdin bile Yağmur. Benimle karşılaşmakla bu süreç başladı. Bu karşılıklı alışveriş içinde olgunlaşıyoruz ve öğreniyoruz. Ancak, doğruları anlatmak, yazmak, hakikate işaret etmek, egonun yaşam biçimini deşifre etmek ve büyük çoğunluk için geçerli olan zihinsel ve duygusal şartlanmalara ışık tutmak bir tarafa, bilinenleri ve öğretilenleri uygulamadan tüm söylenenler, okunanlar sadece birer harfler zinciri olmaktan öte gidemez. Yola çıkmak, her şeyden önce en önemli ve en temel adımdır. Doğru yolu bir müddet bulamazsak ve yanılısak bile, yola çıkan ilk adımları atmak, değişimin gerçekteşmesini sağlayan isteğin tezahür etmesinin temelidir. Kendini bu dünyada iyi hissedenler, kendilerine yer yurt edinenler, başarı ya da başarısızlık ölçekleriyle günlerini geçirenler, koltuk kavgası içinde savaşanlar, ilişkiler değirmeninde et pazarından mutluluk satın almaya çalışanlar, kişilik olma oyunlarında rollerini besleyenler, bildiklerini sanan cahil ve kör rehberler ve liderler bu değişim yoluna giremezler. Değişim ve dönüşüm yolu, içinde büyük ya da küçük sarsıntı yaşayanları, gördüklerine duyduklarına artık inanamayanları, bıkkınlık ve hayal kırıklığı içinde yorulmuşları ve hatta dünyada her şeye sahip olmayı başarıp da yine de içlerinde korkunç bir boşluğın farkına varanları sınırsız bir çağrıyla davet eder ve ışık olanları fener olarak kullanır yol bilmeyenlere yolu göstermeleri için. Fani dünya dediğimiz bu rüya alemi, bizleri her an yeniden ve yeniden kendine bağlamayı, beklentilerimizi beslemeyi, avutmalarla ayartmayı başarıırken, azımız bu kısır döğünün içinden dikkatini çekerek yaşamanın başka bir yolu olup olmadığını sorarak arayışa çıkarlar. İşte o an’a, o güne dek bir sır gibi görünmeyen yol ve fenerler düşer algısına arayanın önceden hiç dikkatini çekmeyen. O an değişimin çanları çalar ve esrarengiz bir umut, heyecan kaplar acılı bir boşluğın içinde çarpan yürekleri. O yolun kaynağı bu dünyadan değildir ve bu dünya ona ulaşamaz. Ulaşan, o kaynaktan olup da unutulandır içimizde sessizce kurgusal benliğin yorulmasını, yıpranmasını bekleyen. Zihnimizin bölünmüş olmasının getirdiği bir hastalıktır bu dünyanın şizofrenik bir şekilde algılanması: Bir tarafta korkular içinde çıldırmış, kendini devamlı haklı çıkartmaya çalışan suçluluk mekanizmaları içinde yargıç olmayı benimsemiş, kendini her şeyden ve herkesden ayrı gören zavallı bir benlik... Diğer tarafta ölümsüz, billur sevgi kaynağından beslenen ve asla değişmeyen, her şeyi kapsayan bir BEN.

Soruyorsun şimdi; bu fani dünyanın kısılcısından, küçük benliğin dramlarından kurtulmak için ne yapmalıyım diye. Çok basit: Önce tüm şu dünyada bildiklerini, inançlarını, doğruları yanlışları, ve özellikle kendini sorgulayacaksın. Eğer senin seçtiğin bu adıyla namıyla yaptıklarıyla hayatına yön veren rehber seni anlamlı bir varlık olmaya yönlendiremiyorsa, onun sana düşünce ve duygu yoluyla hükmetmesini sorgulayacaksın. Kendini izlemek ve sorgulamak ve aslında hiçbir şeyi bilmediğini kabul etmektir tüm yapacağın. Elbette egon bu duruma isyan edecek ve seni çeşitli sarsmalarla ve avutmalarla vazgeçirmeye çalışacaktır bu kararından. Ve söylemem gerekir ki, bir çoğu gerçekten başaramıyor istikrarlı bir şekilde bu tutumu uygulamaya ve ilerleyemiyor dönüşüm yolunda. Ya da ufak tefek sıradışı mistik deneyimler sonucu sarhoş bir şekilde yol kenarında takılıp duruyorlar devamlı o mistik ama geçici deneyimleri yaşamayı arzulayarak. Ego, zaaflarımızı kullanarak egemenliğini kurar zihnimizde. Bu kimisinde para pul sahibi olmaktır, kimisi aşta arar yaşamın anlamını, kimisi şan, şöhret ve kariyerde kimisi de spiritüel anlamda özel olmayı hedefler. Bu

tutuma birçok şifacı, spiritüel rehber ya da benzer terapistlerde rastlayabilirsin. ‘Benim özel yeteneklerim var’ ya da ‘ben seçildim’ derler ve yetinirler geldikleri yere kadar. Halbuki esas yolculuk tüm bunları aştıktan sonra meyvesini vermeye başlar.

Düşün; tam yola çıkmışsın, ‘tamam, artık dünyadan ve ondan medet ummaktan vazgeçtim’ diyorsun ve aniden önüne inanılmaz bir fırsat çıkıyor. Harika bir iş teklifi ya da imkanı, muhteşem bir aşk’ın başlangıcı gibi hissettiren bir kişi, acaip bir değişim hayatında ya da seni başka zihinsel boyutlara taşıyan inanılmaz mistik bir deneyim. Bu durumda yola devam etmez ve bu ayartmalara yenilirsən kaybettin yine egoya karşı demektir. Sonra kısa ya da uzun bir süre sonra yine bu seçime, yine bu yol sapağına gelirsın ama o zaman daha da yorgun daha da yıpranmış ve daha da acılar içinde yontulmuş bir şekilde. Ha, elbette yapabilirsin bunu. Biraz daha acı çek, biraz daha yanıl, biraz daha boyunun ölçüsünü al, biraz daha aldat ve aldatıl ve sonra yine yolun başına gel. Bıkana kadar bu kısır çemberin içinde nefesin bitene kadar dön dolaş. Seçim senindir her daim aşkım. Yol ve fenerler seni ebediyen beklerler, bilesin!”

Yağmur: “O halde tüm fırsatlara, aşklara ve benzeri durumlara hayır mı demektir asıl olan? Her şeyden vazgeçmek midir doğru olan?”

Minel: “Sorunun cevabı kendi içinde yatıyor sevgilim. Fırsat denilen şeyi neyin fırsatı ve kime hizmet ediyor diye sorgulamalıyız. Fırsat diye adlandırılan şey o güne dek eksikliğini hissettiğimiz ve istediğimiz bir şeyin nihayet kapımızı çalmasıdır. Eksiklik ve yoksunluk duygusu daima egodan gelir ve temelinde onun doyumsuzluğu ve tatminkarsızlığı yatar. Bir fırsat gelir değerlendirilir sonra yine bir açlık ve istek çıkar ortaya. Örneğin, kişi önce iyi bir kariyerim olsun der, sonra araba, ev, şu bu derken sonu gelmez istekler zinciri içinde tükenir gider. Maddesel alanın arzuları yanı sıra, aşk ilişkisinde uygun bir partner aranır ama arkasında yatan yine yoksunluk ve eksiklik duygusudur ve bir başkasından bizi mutlu ve tatmin etmesini bekleriz. Böylece her defasında hayalkırıklığına kapı açtığımızın farkına bile varmayız. Mesele, hayatın çarkı dönerken hiçbir şeyi fırsat, şans, şanssızlık, kazanç, kayıp olarak değerlendirmeden zamanın gereksinimlerini yerine getirmektir bağlanmadan. Özgür bir zihin böyle yaşar. Gelene de gidene de eyvallah der ve hiçbir şeyde ve duyguda tutuklu kalmaz. Onun menzili TANRI’DIR ve hizmeti daima O’NA yöneliktir.”

Yağmur: “O halde biz şimdi yanlış yolda mıyız bu aşk ile?”

Minel: “Elbette hayır. Bu yaşadığımız aşk hayatımızda her şey gibi bizi ileriye taşıma imkanı veren deneyimdir ikimiz için. Bizi hüsrana düşüren şey aşk değildir. Acı veren şey, aşk adına bel bağladığımız arzular, istekler, şartlardır. Tüm bunlar egodan gelir ve dolayısıyla korku temellidir. Ben bir gün senin hoşuna gitmeyen bir şey yapsam, buna bozulursun. İsteddiğini vermezsem darılırsın. Beklediğin saygı ve davranışı sergilemezsem, belki nefret etmeye bile başlarsın. Aynısı benim için geçerli. İşte budur aşk adına yaşanan sahtelik. Aşk kendi kendine yeter ve tamamen şartsızdır. En ufak bir koşul oluştuğunda iki kişi arasında, aşk ve sevgi olmaktan çıkar o yaşanan. Buna beğenmek ya da beğenmemek de dahildir. Hani sen bir kere bana sormuştun, güzel ve çekici oluşumu insanlara karşı kullanıyor muyum diye. Cevabım hayır olmuştu. Ama insanların bana yaklaşımını etkiliyor demiştin. Çünkü insanlar görselliğe çok fazlasıyla önem verirler ve beğenileri de o filtre sistemine göredir. Hoş bir kadın olmam insanlar

tarafından beğeniliyor ve sözlerim daha fazla bir ilgiyle dinleniyor. Dünya hali böyle işte. Ve sen bana benim her yanımın yara bere içinde olduğunda da aşkında hiçbir değişim olmayacağını söylediğinde sanırım o zaman bende ki gönül kapım açıldı tam. Ve öyle söyledin ki, inanmamak mümkün değildi. Bu seni bir o kadar daha özel kıldı bende.”

Yağmur: “O halde doludizgin sevmeye devam derim sevgilim. Bu gece ders yapmayalım. Seni doyasıya seyretmek istiyorum. Biliyorsun, her nefes son nefesimiz olabilir.”

Minel: “Olur. Soyun kendinden ve eri benimle...”

Ey Sevgili...

Yetişemedi aşk bize bu seferki kuşatmasında...

O bizi değil biz onu tutsak ettik bu gelişinde ve bir daha asla bırakmamak üzere vurduk prangalara ebediyen yüreğimizin en derin mapusunda...

Pençesinde aşk'ın takılı kalmış arzularımızı serkeş ruhumuzun mabedinde sunuyoruz gecenin karanlığında utanmazca yıldızlara...

Seviyorum seni, seviyorum kendimi...

Aşk'ın kapısını sana açıyorum...

Sanadır bu çağrı, bu yakarış...

Kaybol benimle sonsuzluğun dergâhında...

Öyle bir ateş yanıyor ki, çemberimizde kan rengine boyuyor kapsadığı her şeyi...

Sana açılıyor tüm yollarım, tüm tutkularım şaha kalkıyor nefesinin yakıcı darbesinde...

Yanmak için dokunuyorum sana...

Sende kaybolmak, bedensizleşmek için veriyorum benden ne varsa hepsini sana...

Dalıyorum beni çeken mavi derinliğinin bilinmezlerine...

Beni karşıladığın efsunlu bakışlarında açılıyor cennet kapısıardında bensizliğimizin duru sevişmelerinde çağlayan aşk'ın kaynağı içimize dolarken...

Büyülü kelimeler düşüyor dilimizden en derin teslimiyetin doruklarında yankısıyla göklerden yıldızlar yağdıran ve sırlıslıkam üzerimizi ıslatan.

Öylesi bir hasret kamçılıyorki içimi, vuruyor sancısı bedenimin her hücrelerine ve çağırıyor vuslat Kaf Dağı'nın doruğuna sevdalıları bu alemden...

Bir çağrı çınlıyor Vahiy Vadisi'nden aşk ateşinde yananların engin yüreğinde deşifre olan...

Ölümün eşiğinde başlayan sonsuzluğun çağrısında düştük yine bilinmeyenlerin mistik patikasına, geri dönüşü olmayan değişimlerin sancılı doğumlarına...

Ben sende silkeliyorum geçmişin tozunu, öldürüyorum yaşanmamışların özlemine ve teslim ediyorum tüm yalanları gerçeğimize...

Zeval olmaz elçilere yâr...

Bu dayanılmaz çekiciliği ile bizi kuşatan sefer, aşk'ın galibiyet seferidir içinde iki yüreğin, iki bedenin birbirinde yandığı...

Küllerinden doğan Anka Kuşlarının zafer çığlıkları evrenin kalıbını deliyor sevgili, derin uykuların labirentini yıkmak için...

Dinle sevdiğim...

Soluksuz sevişmelerimizin sunağından yükselen seslerle yazılan ilahi melodiyi...

Dinle Yâr...

Dinle Aşk'ın sarhoş melodisini...

Seni ve beni dinle, adsızlığımız kâinatın düşsel cetveline işlenirken yarattığımız ruhani çocuklarımızın dünyaya yağmur gibi yağarken söyledikleri şarkıyı...

Dinle...

Senin, benim, aşk'ın şarkısını..."

Hayat örüyordu ağını içinde iki yüreği önce birbirine bağlayan ve sonra yine ayıran. Yağmur öylesi bir aşk tutuşturmuşdu ki içimde, ruhani alem dahi şaşkın izler gibiydi bizi. Siyah inci gözlerinde tüm kâinatın sırrı gizliydi sanki. Onu ilk defa internet üzerinden görüntülü bir bağlantı ile canlı gördüğümde adeta nefesim kesilmişti. Resimlerinden biliyordum görüntüsünü ama o an bana bakanı gördüğümde tüm resimlerin aldatıcı olduğunu anladım. Heyecanımdan kalbim doludizgin atarken dudaklarımın arasından ancak, bir 'çok tatlısın' cümlesi çıkmıştı. Gözlerimi alamıyordum ışığından bu içimi dağlayan varlığın. Heyhat ! Böylesi bir karşılaşma nasip oldu ya, varsın batsın bu dünya artık diye haykırasım vardı. Bir gülüş vardı yüzünde, cennette melekleri kıskandıran cinsdendi. Aşk vardı içinde bu varlığın en yücesinden yüzüne yansıyan. Yağmur'un heyecanı suskunlaştırmıştı onu. Sadece susarak beni izliyordu. Ben ise bir çağlayan gibi konuşmaya başlamışdım ve espriler yapıyordum ikimiz üzerine. Bu da benim tarzımdı heyecanlandığımda içine düşüğüm. Yağmur'un hoşuna gidiyordu benim bu deli ve geveze halim ve başını yana eğerek izliyordu karşısında zıp zıp oynayan kadını hayatımda gördüğüm en güzel tebessümle o güzel ve derin yüzünde. O günden sonra artık sadece facebook üzerinden yazışmıyorduk, görüntülü olarak sohbet ederken geceleri sabahlara taşıyorduk.

Ey canımda can olan

Kanımda kan olan

Nefesimin odu

Gözlerimin nûr 'u olan...

Sen nasıl bir yâr 'sın

Beni benden alan

Zamana çentik attıran

Mekana sonsuzluğu açan...

Deli divane yanmışım

Yüzündeki güle

Gözlerindeki güneşe

Sevişlerindeki ateşe...

Sen gözümden nazar

Kalbimde mazhar

Dilimde har olan yâr...

Aşk'ın şahında! Çime yangın olan yâr...

Kutsallığımsın yolumda

Işıksın sevdamda

Cansın varlığımda

Bana saf yâr olan yâr...!

Ancak, son zamanlarda sık sık rahatsızlanmaya başlamıştı. İçimi derin bir hüzn

kaplamasına rağmen hastalığını konu etmiyorduk. Ve devam ediyorduk perde arkası gerçeğin sırrını deşifre etmeye birlikte. Hastalığa sofrayı kurmuyorduk böylece ki, zihinde yatan kaynağı beslenmesin. Mucizeler Kursu'nun metafiziği zorluyordu onun temelden varolan inanç sistemini ama bilmek ve hakikati anlama isteği ağır basıyordu. Bu nedenle anlattıklarımın kaynağını göstermek için Yağmur'a henüz türkçe mevcut olmayan Mucizeler Kursu kitabından bazı bölümleri çeviriyordum. Kursun lisanını gizemli buluyordu ve başlangıçta beyin yıkama gibi bir şey olduğunu söylemişti. Ve haklıydı. Mucizeler Kursu, kişinin içinde bulunduğu düşünce sistemini eşi benzeri olmayan bir mantık ve metafizik ile çürütürken diğer taraftan yeni düşünceler eker öğrencisinin zihnine. Ancak, bu ekinler yeni illüzyonlara beşik olmaksızın hakikate giden yolu oluştururlar. Yağmur, Mucizeler Kursu'nun metafiziğini oluşturan ana düşünceyi anlamakta zorlanıyordu: **Tüm maddesel evrende reel gibi görünen her şeyin istisnasız ve temelden gerçek dışı olduğunu!**

Genelde kurs talebelerinin düşüdüğü iki hatayı dolayısıyla tekrarlıyordu devamlı. Birincisi bu yanılgı olan realiteye gerçeklik vermek ve ikincisi egonun düşünce sistemine yaptığımız yatırımları küçümsemek.

Birinci hatada dünyaya ve bedenlere olumlu ya da olumsuz bir anlam yükleyerek gerçeklik verilir. Maddeyi spiritüelleştirerek, buna envai çeşit enerji işlemleri de dahildir, madde üzerinden şifa yolları, ahlak modelleri, fikir ve tutumlar, enerji akımları gibi eylemlerin ruh üzerinde etkin olabileceklerine inanılır.

İkinci hata ise kursun ifadesini saptırarak her şeyi KUTSAL RUH'A havale ederek ve onun çözümüne bırakarak spiritüel yolun kolay ve çabasız olduğuna inanmaktır. Ego, illüzyonların gerçek olduğuna dair inancımızı sürdürmemizi sağlamak amacıyla kursun içeriğini kendi düşünce sistemine göre ayarlar ve bu konuda oldukça başarılıdır. Kurs öğrencisi kursda İsa'nın bu dünyayı TANRI'NIN yaratmadığı açıklamasının tam kapsamını anlamadığından kabullenmekte de zorlanır. Bu açıklamayı kabullenmek demek, fiziksel ve/veya psikolojik dünyanın ki, - her ikisi de aynıdır, çünkü, dış dünya iç dünyanın dışı yansıyan gölgesidir - hiçbir yönüne gerçeklik tanımamaktır. Buna acı ve kayıp, hastalık ve keder, fakirlik, açlık, ve ölüm gibi şeyleri algılamak da dahildir. İsa'nın açıklamasını kabullenmek demek çünkü, dünyanın gösterdiği hiçbir iyileşme yolunu ya da ağır kesici yöntemlerini, hem geleneksel hem de sıradışı olanlar dahildir, etkin olarak kabul etmemektir.

Bir çok New-Age ya da ezoterik akımların teknikleri, yöntemleriyle bu temel yanılgıyı onaylayarak ona gerçeklik veriyorlar. Örneğin, şifayı vizualize etmek, ya da hastalara veya dünyanın krizli ve savaş bölgelerine ışık veya enerji yollamak gibi. Kendi dışında gerçek bir karanlığın olduğu inancı olmasaydı neden oraya ışık ya da şifa yollamak istesin ki insan? Başka bir şekilde açıklamak için şöyle diyebiliriz: Olmayan bir şeyi olmuş olarak kabullenerek, olmuş gibi görüleni değiştirmek amaçlı enerji yollamak mantıklı bir eylem değildir. Örneğin, rüyada gördüğümüz bir hasta gerçeklikte olmadığından şifaya da ihtiyacı yoktur. Kendimizin uyanması tüm rüyayı yok edeceğinden yapılması gereken bir şey yoktur. Uyanmanın haricinde. Ve uyanmak, tekrar kim olduğumuzu hatırlamaktır gerçeklikte.

Ah be Yağmur... Tüm bunları bilmekle tek celsede uyanılmıyormuş bu rüyadan. Yolu

sonuna kadar gideceğiz sevgilim. Uyanışımız bir sürece bağlıymış. Biz yazdık bu senaryoyu ezelden önce ve şimdi içindeyiz bitmeden kalkamayacağımız kendi filmimizde. Ne bu beden içindeki ben gerçeğim ne de sen. Sadece saf ruhuz; soyut ve tanımlanamaz. Yedi milyar değil, tek bir ruhuz. Bu ayrılıklar aleminde ne kadar eksikiz, ne kadar yalnızız. Ne kadar sevgisizsiniz. Ağaçtan kopmuş kuru bir dal misali yaşıyoruz hepimiz bu yeryüzünde. Yaşadığımızı sanıyoruz. Oysa bugüne dek nerede görülmüş bir rüya kahramanının uyandığımızda bizimle beraber yanımızda varolduğunu? Bu illüzyonlar dünyasında her ne kadar saklanmaya çalışsak da gerçek bizi buluyor. Her anımız, zamanın ve mekanın her zerresi işaret ediyor bize çıkışın nerede olduğunu. Tüm hayatımız metaforik benzetmelerle dolu bizlere gerçeği ima eden. Görebilen kapılıyor bu sırrın çekimine ve dalıyor geri dönüşü olmayan değişimlerin içine. Yolun ne kadar süreceği önemli değil. Zaman da bir illüzyon sonuçta. Yok. Biz zihnimizde yarattığımız bu zaman birimini algılarımıza yansıtmasıyla duyumsuyoruz. Algının olduğu yerde bilmek yoktur, biliş hali yoktur. Algı ve bilmek tamamen diametraldir, yani uzlaşmaş zıttır birbirlerine ve köprü yoktur aralarında. Ancak, Mucizeler Kursu'nda algıları artık egonun hükmüne değil KUTSAL RUH'UN hizmetine teslim ederek farklı bir zihinsel boyuta geçebiliriz bu serap dünyada. Ve şimdi bu aşk ateşi algılarımıza düştü buğulu gözlüm. Tutsak arzularımız kabardı ve düşsel sevişmelerimizde yasaksızca yaşıyoruz hasretten kıvranırken. Her şey bir aşama, bir fırsattır sevgi için bu realitede. Her şey.. ! Ve en zorlu olanı aşk yoludur. Ve en derinidir. Tepetakla eder egomuzu bir anlık korkusuzlukda, çünkü, ölebilir gölgeler kralı ve geldiği yere gider: Hiçliğe! Geriye kalan ise her şeydir. Tamdır, bütündür, algısızdır. Biliş halidir. AŞK'tır... İşte sevgili; biz seninle böylesi bir yoldayız. Kızgın lavlarda yanarak kül olmaya adayız. Acıların en âlâsından geçerek kurtulabiliriz onlardan. Dayan sevda bakışlım. Biraz daha dayan... *Aşk'ın hikayesini, durmaksızın feryad eden bülbüle değil; sessiz sedasız can veren pervanelere sor* demiş Mevlana aşk sızısından kıvranırken. Ve bizde kıvranıyoruz iki beden içinde aşk sarhoşu raks eden bir ruhun ezgisinde. Raksın ahenginde hikaye oluyor bu kozmik dansın notaları ve dökülüyor beyaz yapraklara. Anlatıyor sırrını mistik simyanın hâr'ıyla yazılmışları...

Sevdaya tutsak yürekler aşk'ın ateşinde yanıp kül olurken, bir buse konar usulca ölüm döşeginde yıkıntının içindendoğan yeni çocuğun taze kalbine...

Nefes olur dolar narin ciğerlerine...

O'dur gerçek olan, kırılmadan büyüyen, ağlamadan seven, sevdikçe çoğalan...

O'dur sen'ler ben'ler ötesinde var olan...

Gönül pervane kesilir biçare olgunluğun yolunda sevgiliye tutulurken...

Mamafi bilesin;

'Ben' ölürken sevgili gittiğinde, AŞK'a zeval gelmez sonsuzluğun kucagında...

Aynalar kırılır görevi bitince, sevgililer ayrılır değişim tamamlanınca...

Bir başka 'BEN' oluşur ateşin simyasında tilsimini bu dünyaya yayan...

İşte O'dur tanrısal olan; işte O'dur AŞK olan...

O yüzden hamuş ol acılar denizinde, teslim ol kavuran ateşe...

Kurtuluş yakındır seni yedi cihan öteye çağırın...

Yakındır seni SEN yapan yaradan...

Gerçeklik üzerine...

*Ben kim miyim?
Ben sende ki alınmamış nefes
Damarında akmamış kanım...
Adım sonsuzluğa yazılmış
Ebediyette şanlanmış Varlığım...
Ben kalbindeki kıvılcınım
İlahinin ateşinden gelen...
Aşk kokar nefesim
Işıktır beden giysim...
Ben bir destanım dilinde
Bilinmezlerden gelen...
Bana dokunursan yanarsın
Dokunmazsan ağlarsın...
Ben sende ki tutkuyum
Benliğini tutsak eden...
Öz'ünün ateşiyim efkarında
Su gibiyim birliğin dergâhında...
Ben senin yaşam pınarınım
İçimde seni yaşatan...
Ben AŞK'ım her şeyi kapsayan.. !*

Yağmur: “Dün gece rüyamda seni gördüm. Bir okyanusun kıyısındaydım ve dolunay ısıltı ısıltı geceyi aydınlatıyordu. Kulağıma tuhaf sesler geliyordu ama ne kaynağını algılayabiliyor ne de tanımlayabiliyordum. İçim ürperiyordu ve tuhaf bir korku sarmıştı bedenimi. Ayaklarımın bastığı sahildeki kumlar gece olmasına rağmen sıcaktı. Suda yeşilimsi bir ışık vardı ve su sahile doğru değil sağa sola doğru oynuyordu. Bildiğimiz realitenin dışında bir atmosfer vardı. Bir ara bir baktım sahilde başka kişilerde toplanmış ve suya bakıyorlar. Aniden suda bir hareket oldu ve senin sudan çıktığını gördüm. Etrafında o tuhaf yeşilimsi ışık vardı. Ve şeffafdı bedenin. Sen çıkarken yanımda bir erkeğin bir kadına 'Kimdir bu?' diye sorduğunu işittim. Kadın 'O bize yardım etmek için geldi' dedi. Dönüp onlara bakayım derken bir anda bir patlama sesi duydum. Öylesi irkildim ki, uyanmışım. Tekrar rüyaya dönmek istedim ama başaramadım. Sence nedir bunun anlamı? Ya da var mıdır rüyaların bir anlamı?,,

Minel: “İster gündüz uyanıkken, ister gece rüyada iken, algıladığın her şey egonun ürünüdür. Onların hepsi zihninin yarattığı illüzyondur ve daima senin onlara yüklediğin anlamı taşıyacaklardır. Egonun korku temeli üzerine kurulmuş zihinsel bir kurgu olduğunu tekrarlıyorum daima ona gerçeklik vermemen için. Kurs öğrencilerinin sık sık düşüdüğü bir tuzaktır bu çünkü. Uyanıkken egonun ne kadar şizofren olduğunu iyi saklayabilirsin ya da farketmeyebilirsin çünkü, kontrol mekanizmaların iyi işler. Ama uyurken kontrol mekanizmaları daha gevşek olduğundan, ne kadar kendi düşünce ağında yarattığın korku yaratıkları varsa, hepsi zaman zaman misafir olurlar rüyalarında. Bu güzel gibi görünen rüyalar içinde geçerlidir içeriği ne olursa olsun. Yolun sonuna gelenler, aydınlanan kişiler artık rüya görmezler. Bunu biliyor muydun? Bu nedenle her ne kadar korkunç ya da güzel olsalarda ki, hepsi aynı zihinsel temel

üzerinde oluşur, rüyalar gerçeklikte hiçbir anlam içermezler. Düğmeye bas ve zihinsel sinemanı kapat. İşte budur aydınlanma yolculuğunun amacı: illüzyonları zihninde bitirmek. Bu dünyada başka bir anlam aramak egonun tuzağına düşmek demektir. Dolayısıyla, rüya tabirleri, sembolizm, bilinçaltı, bilinçüstü diye namı geçen şeyler, hepsi egonun ağında ve düşünce sisteminde bulunan kilitlerdir. Bir yere kadar onları bilmek anlamak gereklidir ve faydalıdır ama onların kendileri çözüm getirmezler. Onları anlayarak ancak, egonun ve bu dünyanın nasıl işlediğini anlarsın. Bu tıpkı bir hastalığın semptomlarını yani belirtilerini bilmekle hasta kişinin iyileşmediği gibidir. Şifa için ya ilaç gerekir ya da iyileştirici bir yöntem. Nihayetinde tüm bunları tanımlayıp, onların da her şey gibi birer hiç olduklarını anlayıp, hepsini geride bırakıp TANRI'NIN kucağında uyanmaktır amaç. Her ne kadar Mucizeler Kursu'nda belirtildiği gibi İsa ya da KUTSAL RUH egonun mekanizmalarına yeni anlam yükleseler de, sonuçta yine illüzyondur hepsi. Aradaki tek fark; ego daha fazla illüzyon yaratmak için kullanırken algılara bağlı olan mekanizmaları, İsa ya da KUTSAL RUH illüzyonları bitirmek için kullanıyorlar.

Bu kadar basit mi yol diye sorabilirsin. Evet, bu kadar basit, çünkü, devamlı vurguladığım gibi hakikat basittir. Zor olan, dolaylı olan şey, egonun kendini sözüm ona korumak için yaptığı savunma ve saklanma oyunlarını anlamaktır başlangıçta. Son derece karmaşıktır ki, arayan asla aradığını bulamasın. Sadece bunu bilmek dahi, bunu anlamak rüyalarının etkisini azaltacaktır. Beslenmeyen bir inanca bağlı olan bir şey, örneğin bir rüya, eğer sen onu kendin için gerçek yapmazsan, hiçliğin içinde yok olup gidecektir. Seçimini her an yeniden yapabilirsin. Beyhude inançlarından, putlara tapmalarından vazgeçebilirsin, bu hipnozdan uyanabilirsin. Yarın değil, ŞİMDİ... !

Beni rüyanda görmeyen ve böyle mistik bir şekilde yaşamayan zihninde benimle ilgili oluşan düşüncelerin dışı yansımasıdır. Beni esrarengiz bir varlık gibi görmek, gizemli ve mistik bir anlam yüklemek hoşuna gidiyor. Sıradan şeyler canını sıktığından beni böylesi bir sahnede yaşamayan ve farklı kılman senin fantezinden oluşan bir kurgudur. Yeşil ışık olması dahi bunun bir kanıtıdır. Bu dünyanın kolektif bilinç ağında şifanın ışığının yeşil olduğu söylenir. Biliyorsun; tanrısal ışığı bile renklere ayırıp anlam yükler insanoğlu ve kendine yine bir kandırma oyunu çıkartmış olur böylece. Ancak, benim için bunlar gerçek değildir ama ego kendini spirüelleştirme yolunda binbir çeşit açıklama uydurduğundan ve tuzak kurduğundan sen de bu kolektif bilinçten nasibini almışsın dün gece. Hakikatın rengi yoktur. Onu tanımlamak mümkün değildir.,,

Yağmur: “Peki, tarihte ve kutsal kitaplarda nice ermişler, yükselmişler ve peygamberler var rüyaları açıklayan. Onların hepsi yalan mı?,,

Minel: “Hayır, yalan değil. Ancak, o dönemlerin anlayışı ile bugünün anlayışı farklı. İnsanlık daha fazla bilgiye ve anlayışa sahip artık ve dolayısıyla açıklamalar daha net oluyor. Eskiden insanların çoğunun okuması yazması dahi yoktu ve bilim ve bilgi az ve elit bir tabakaya aitti. Her ne kadar hakikat aynı olsa da zamana, kültüre, lisana ve anlayışa göre iletilmesi gerekiyor ki, anlaşılсын rüyada derin uykuların ağında uyuyanlar tarafından. Onların anlayacağı lisanla konuşmalı hakikatın elçisi. Bu nedenle, rüya yoluyla ortaya çıkan gizli korkuları ve beklentileri ya da sezileri bir vahiy gibi açıklayarak zaten olacak bir şeyin tercümanlığını yapmışlar zamanında ve adını da rüya tabirleri koymuşlar.

'*Korktuğun başına gelir*' deyimini ele alırsak ve bir ermişin, zihni aydınlanmış bir kişinin algılama ve yorumlama kapasitesini de göz önünde bulundurursak, rüyaları yorumlamanın zor olmadığını anlarız. Ayrıca aydınlanmış bir kişi TANRI'NIN yani hakikatın maşasıdır ve O konuşur kişinin dilini ve sesisini kullanarak. Günümüzde iletişime yönelik artık daha farklı imkanlar var TANRI'NIN HAKİKATINI aktarmak için. Bugünün malzemesi ve platformu farklı ve biz de onu kullanıyoruz. Bu bilim olur, spiritüel deneyimler olur ve tabii binlerce yanılgının içinden geçerek ki, buna rüyalarda dahildir, doğru olana varmak olur.,,

Yağmur: “Senin cevapsız bırakabileceğin bir soru yok mu Minel yahu? Her şeye hazır bir cevabın var. Bunları nereden biliyorsun? Söylediklerine kendin inandığın kesin ama onların hepsinin doğru olduğunu, gerçek olduğunu nereden biliyorsun? Örneğin son cevabın. Hiçbir bilgenin yanında bulunmadın, hiçbir peygamberden bu cevabı almadın. Ve ben de bunun her hangi bir kutsal kitapda yazdığını sanmıyorum. O durumda en azından kulağıma kısmen tanıdık gelirdi anlattığın. Bu senin kendi kendine yapmış olduğun bir yorum olmadığını nereden biliyorsun?,,

Minel: “Elbette cevapsız kaldığım çok şey var. Ama demek ki senin sorularına cevaplar hazırmış. Bir deneyim yaşadığımı söylemiştim sana. O deneyimden sonra gerekli olan tüm bilgiler zaman içinde açıldı ve hâlâ kendiliğinden açılmaya devam ediyor zihnimde. Ben bir lügat gibi yaşamıyorum bilgiyi. Ezber bilgilerim hemen hemen yok artık diyebilirim. Hani bir tuşa basıp kayıt edilmiş şeyleri tekrar ve tekrar dinlemek gibi olmuyor artık bilgileri çağırmak. Elbette çok okudum, çok öğrendim ama o deneyimden sonra sorsan bana, bir şey bilmiyorum derim ve hatta bazen zihnimin sıfırlandığını dahi yaşıyorum. Kimi zaman bilmem gereken bilgilere bazı durumlarda ulaşamıyorum bile. Her şeyi unutmuş gibi yaşıyorum. Sanki hafızam silinmiş gibi. O durumları özellikle tartışmalara sahne olabilecek ortamlarda ve geçmişle ilgili yaşanmışlıklarda yaşıyorum ve diyaloglara katılmıyorum, katılamıyorum. Anlamsız buluyorum fikir alışverişlerini ve taraf tutmaları. Ne saçma diyerek susuyorum. Bazen kendi irademle olsa da, çoğu zaman gizli bir elin sanki bir şalteri kapatmasıyla ortaya çıkan hafıza kaybı yüzünden susmaya zorlanıyorum. Alıştım artık bu durumlara. Hatta iş alanımda bile öğrendiklerimi hatırlamakda zorlanıyorum bazen. Tuhaf bir durum bu gerçekten. Sana verdiğim cevapların kaynağını içimden yükselen başka bir zekanın bana konuşması gibi algılıyorum. Anlatması çok güç bunu. İçsel bir vahiy gibi soruların cevapları bir boşluğun içinde beliriyor ve o an bir biliş hali oluşuyor. Yükselen bilginin mutlak doğru olduğunu bilme de bu biliş halinin içinde oluyor. Şüphe ve belirsizlik diye bir duyguya yer yok bu algılayışın, deneyimlemenin içinde. Her şey son derece net ve kesin biliniyor. Fakat bu durum istemsiz oluşuyor. Benim istememle olmuyor. Benim, yani ben diye tanımladığım egomun kontrolü altında değil bu güç. İyi ki. Fakat sana önceden de söylediğim gibi, duyduğun okuduğun hiçbir şeye körü körüne inanma. Gerçeği kendin keşfet. Bilgeler, ermişler gerçeği bulundukları topluma, dine, ırka, lisana göre anlatmışlar her daim ama yine de gerçek okunarak öğrenilecek bir şey değildir. Deneyimlenmesi şarttır. Evrensel bir din yoktur. Lâkin evrensel bir deneyim vardır hakikatı namı diğer AŞK'I, TANRI'YI insanoğluna lütfeden ve ademoğluna O'NU bilmesini sağlayan. İster inan ister inanma; tüm şu an bildiklerinin ötesinde öyle bir şey var ki, kelâmlar yetmez söylemeye. Dile varmayı sığdırmak sözlere ÖZ'ünden saptırmaktır TEKOLANI. Tek bir ikiliğin, tek bir çelişkinin bile varolduğu bir zihinde

aydınlık tezahür etmez çünkü, o tek diye bilinen ayırım tüm ayrımları içerir. Ayrımların olduğu zihinde HAKİKAT, AŞK varolamaz. Sırrı güzel aynalardan yansır kendisi olduğu gibi bu rüyaya ancak, sırrı bulanık olan ayna yalanlar kendi bulanıklığı ile AŞK'I. Kim ne derse desin, sen SUS, terk et tüm ikilemleri ve dünya sarkaçlarını. Ve dinle dünyanın karmaşalı gürültüsünün ötesinden esen AŞK'ın serin melodisini ve huzur eyle kendi içinde.,,

Yağmur: “Yine büyülüyor sözlerin geceyi ve susturuyor içimdeki isyanları. Bu bahsettiğin deneyimi nasıl yaşadın? Nasıl oldu bu sana? Özel bir şey mi yaptın?.,

Minel: “Hayır.

*Bu ben bir tuzaktır hem sana hem kendime
Gönüle mânâ düşmüş, kelâmım ise bahane
Peçeler kalkınca AŞK'a düşer zatım
Cevheri köz olanın pençesinde Yanar yanar yanarım...!*

Tüm arayanlar gibi ben de yıllarca spiritüel öğretiler, dinler, felsefeler peşindeydim gerçeği, hayatın anlamını bulma çabasıyla. Fakat nerede tam buldum sandıysam, daima bir sınıra geldim ve oradan ötesini aşamadım. İçimde hep bir ateş vardı beni devam aramaya zorlayan. Bu ateş aynı zamanda mükemmel aşk özlemini devamlı körükledi ve ilişkilerimde hep o içimde hissettiğim, arzuladığım sevgiyi bulmaya çalıştım ama başaramadım. Egoların egemen olduğu sahnede aşk'ın ve sevginin imkansız olduğunu bilmiyordum o dönemlerde. Dolayısıyla tüm ilişkilerim sürtüşmeler içinde geçti ve hüsrarla bitti. Bir gün bir arkadaş bana Mucizeler Kursu kitabını hediye etti. İlk başta okumaya başladığımda büyük tepkiler oluştu içimde ve kitabın içeriğine karşı şiddetle direnç besledim ve reddettim uzun süre. Biliyorsun, Mucizeler Kursu'nda yazar Helen Schucman İsa'yla oluşan içsel bir diyalogu kaleme almış ve içeriği tamamen Hristiyanlığın dini terimleriyle dolu. İlk bakışta sanki İncil'in daha entel ve psikolojiden alınan bilimsel kavramlarla donatılmış başka bir versiyonu gibi geliyor insana ama öyle olmadığını sonra anladım elbette. Benim dinsel konulardan ve uygulamalardan ziyade mistik öğretisi ve yollara açık olmamdan dolayı beyin yıkama metodu olarak yorumladığım bu kitabı tabii kabullenemedim başlangıçta. Ama yine de okudum. Çünkü kitap bana geldi ve mistik yolda geleni asla reddetmemek gerekir her ne kadar ters gelse de o an içeriği. Mucizeler Kursu okunması güç bir kitaptır. Roman okuyor gibi okunmuyor. Zihin çabuk yoruluyor ve kısa bir süre sonra bırakmak zorunda kalıyor okur. Uzun süre kitabın metin bölümünü okudum ve bunu tekrar ve tekrar yaptım. Yani okuduklarımı yeniden ve yeniden okudum. Ve her okuyuşumda ne kadar derin ve çok boyutlu olduğunu anladım kursun. Bir gün o güne dek anlamadıklarımı farklı bir anlayışla okuduğumu fark ettim. Sanki beynimin kapasitesi artmıştı. Kendimi çok daha derin olarak duyumsadım o dönemde. Farklı bir mantık, farklı bir zeka işliyordu sanki zihnimde. Bu esnada tepkilerim ve dirençlerim hemen hemen yok olmuştu. Kursun içeriğine daha metaforik anlamda bakıyor ve sanki sırrının açılmasına tanık oluyordum. Bu dünyada her şey bir semboldür Yağmur. Ve bizler de beden olarak buna dahiliz ve Mucizeler Kursu da insanın sınırlı aklıyla anlayamacağı bir gerçekliği sembollerin yardımıyla aktarıyor okurlarına. Kelimeleri sembollerin sembolü olarak tanımlıyor ve rüyanın gerçekliğine inananlar için kelimeleri kullanmanın şart olduğunu açıklıyor. Kursu okurken derin bir idrakın açılması zaten içinde bahsedilen ve vaad edilen

mucizelerden biriydi bende oluşan. Sonrasını anlatsam kimse inanmaz. Kelimeler bulmakta zorlanıyorum içsel oluşumu anlatırken. Metin kitabını 6 ay gibi sürekli okudum ve nihayetinde kursun dersler bölümünü uygulamaya başladım. 365 dersden oluşan bu bölümde her gün için bir ders uygulanması gerekiyordu. Asla birden fazla yapılmamalıydı ama bir dersi peşpeşe birkaç gün yapmak mümkündü. Ve hatta bazen gerekliydi eğer uygulamada sorun yaşanırsa. Disiplinli bir tutum içinde hayatımın her anı Mucizeler Kursu ile dolmaya başladı ve daha henüz tüm bir yıllık ders programını tamamlamadan bir vahiy deneyimi yaşadım. Mucizeler Kursu vaad ettiği vahiy konusunda şöyle diyor:

Vahiy, tam ama geçici olarak şüphelerin ve korkuların iptal olmasını sağlar. Bazen bedensel ilişkilerde aranan, son derece kişisel olan yaratma hissini içeren TANRI'NIN O'NUN yarattıkları ile arasındaki temel iletişimi yansıtır. Bedensel yakınlık bunu elde etmeyi başaramaz. Buna karşın mucizeler reel anlamda insanlar arasındadır ve başkalarıyla gerçek yakınlığa götürürler. Vahiy seni doğrudan TANRI ile birleştirir. Mucizeler seni doğrudan kardeşinle birleştirir. Ne biri ne de diğeri bilinçten kaynaklanıyor ama her ikisi de orada deneyimleniyor. Bilinç, ilham vermemesine rağmen davranışlara sebep veren bir durumdur. Neye inanmak konusunda özgürsün ve yaptığın şey neye inandığına dair tanıklık eder.

[Mucizeler Kursu, Metin Kitabı, I.Bölüm – Çeviri: BenSiz]

İşte ben de böylesi bir lûtfun kucağına düştüm ve bir ay gibi bir süreyle içine girdiğim vecid halinden çıkamadım. Zaten çıkmak gibi bir düşünce yoktu zihnimde. Tamamen bensizleşmişim. O dönemde pek bir şey yemedim. Uyku diye bir şey yoktu artık. Daima uyanıktım. Sadece gözlerimi kapatıyordum dinlendirmek için ama bilincim hep uyanıktı. Yorgunluk hissetmiyordum. Derin bir aşk, sevgi ve huzur vardı sadece. O aşk, sevgi, huzur bendim. TANRI'NIN içinde varoluşumu yaşıyordum. Her şeyi kapsayan ve bir araç gibi olan bedenim içinden bu rüyayı izleyen bir alan gibi olmuşum. Kelimeler yetmiyor bu herkesin kendine göre çok özel ve kişisel yaşadığı durumu anlatmaya. Anlattığım zaman o hal olmaktan çıkıyor sanki. Her neyse o kimliksizlik, güncel hayatın gereksinimlerini karşılayamıyordum artık. Vecid halindeyken tabii bunları düşünmüyordum. Bunları sonradan düşündüm. Hiçbir şeyin gerekçesi kalmamıştı artık. Sadece vardım. O dönem birlikte yaşadığım hayat arkadaşım bu durumlara tanık olmuştu ve güncel hayatın gereksinimlerini o hallediyordu. O durumdayken içimde açılan bir sonsuzluğu ve ebediyeti deneyimledim. Saf ruh oluşumu ve bedeni üzerimde bir kıyafet gibi taşıdığımı kavradım. Hayatımda o güne dek olan tüm ayrıcalıklar yok olmuştu. Her şey aynıydı ve her şey bendim. Korkularımın gölgesi dahi yoktu. Tamamen mutlak bir sevgi ve kabulleniş içindeydim. Ne yargı vardı ne de infaz. Suç ve günah yoktu. Bir yanılgının içinde olan zihnimin aslına döndüğünü yaşadım. O sıralar bedensel değişimler de oluştu. Zaten aydınlanma olarak da tanımlanan bu olay tamamen bedensel olarak deneyimlenir bu dünyada. O durumda farklı bir dinginlik gelir vücuda. Gözlerim açık olduğunda hemen hemen hiç kırıştırmadığıma rağmen örneğin, yine de kurumuyordu gözlerim. Bakışlarıma yansıyan algılarım değişmişti. Her şeyi ışıklı ve daha canlı görüyordum. Arkadaşıma baktığımda onun yüzünde yüzlerce başka yüzler görüyordum bir devinim içindeymiş gibi gelip giden. Ve biliyordum onun zihninin parçasının tüm bu yüzleri asırlar boyunca rol olarak giydiğini. Hepsi o'ydu. Ve o da bana baktığında aynı algılamayı deneyimliyordu. Ve bazen hatta tüm mekan ve madde yok oluyor ve tanımlanamaz bir

ışık, bir aydınlığa bürünüyordu etrafım. O dönemde tüm bedenimin bir iyileşme içinde olduğunu duyumsadım. Yenileniyordum. O deneyime kadar sigara içiyordum ve artık içmiyordum. Hiçbir ihtiyacım, arzum kalmamıştı. Bedenimden ve zihnimden etrafıma saçılan titreşimleri arkadaşım da duyumsuyordu. Sanki bir çember oluşmuştu yaşadığım yerde. Büyük bir çember. İçimde konuşan varlık bu dünyadan değildi...

Sana konuşuyorum, bunu şu an duyana.

Sana konuşuyorum, uzun yıllardır birçok kitap ve öğretilerde, felsefe ve dinde arayana.

Sana konuşuyorum, arayıp da ne aradığını bilmeyene.

Neyi arıyorsun?

Gerçeği mi? Mutluluğu mu? Özgürlüğü mü, TANRI'YI mı.. ?

Sana konuşuyorum, zihni yorgun, gönlü umutsuz olana.

Ve sana geliyorum, 'Yaşam ekmeğini' dağıtmaya.

BEN geliyorum.. !

Katılmaya hazır mısın bu kervana.. ?

BEN kim miyim.. ?

Bu kadar açık bilge ve yetkili konuşan BEN.. ?

Dinle o halde:

BEN SEN'im;

Senin bilen parçanım;

İçindeki Vahiyim...

Her zaman Varolan ve Bilenim...

İlk ve son BEN'im.

Diri OLAN BEN'im...

BEN OLAN BEN'im BEN olan SEN'de...!

Mucizeler Kursu'nda başka bir paragrafta vahiy ile ilgili şöyle yazıyor:

Dünyada hiçkimsenin anlayamayacağı bir şeyi tarif etmeye gerek yoktur. Birliğin vahiyi geldiği zaman, tamamen bilinmiş ve anlaşılmış olacaktır. Şimdi yapacak işimiz var çünkü, zamanın içinde olanlar zamanın ötesindeki şeylerden konuşabilirler ve gelmek üzere olanın çoktan geçtiğini açıklayan kelimeleri dinlerler. Yine de hâlâ saatleri sayanlara, onlarla kalkanlara ve çalışanlara ve onlarla işe gidenlere kelimeler hangi anlamı ifade edebilirler ki?

[Mucizeler Kursu, Metin Kitabı – Çeviri: BenSiz]

Ve böylece bu deneyimden sonra Minel diye tanımlanan kişiliğin büyük bir kısmı yok olmuştu sanki. Geriye kalan, şimdi karşında gördüğün aşk içinde tutkulara kapılmış bir kadın; Minel'in vazgeçemediklerinden henüz arınmamış parçası.”

Yağmur: “Muhteşem. Sen anlatırken sanki gözümün önünde canlandı o atmosfer. Bu tarifi mistik deneyim denilen şey gibi mi? Hani derler ya, örneğin doğaya gittiğinde ve kendini tamamen bıraktığında bazen bir an gelir, her şeyle bir olduğunu kavrarsın ve derin bir huzur kaplar içini, kendini unuttur ve tüm dünyaya sevgiyle bakarsın. Öyle bir şey mi?,,

Minel: “Vahiy geçici bir zaman birimi süresince tamamen korkusuz olmaktır. Tamamen TANRI gibi olmaktır. Tamamen tüm Yaradılışla bir olmaktır. Bunu yaşamayan kimse

anlayamaz Yağmur. Teorik olarak her ne kadar anlaşılmaya çalışılsa da, bu mümkün değildir. Ve anlatılması da zavallı bir kekeleme gibidir yaşananın yanında. Mistik deneyim bir vahiy değildir. Onun bir habercisi gibidir. Geçici bir aydınlanma anı gibidir. O an kişi bir vizyon görmüş olur zihnini hafifce ve kısaca sıyıran. O tür deneyimler insanları yola çıkmaya zorlar çünkü, yaşadıkları o kadar olağanüstü ve güzeldir ki, tekrar yaşamak isterler. Bu da gerçekliği yani kendini aramanın ilk adımıdır. Tüm arayışların sebebi olan '**Ben kimim**' sorusunun başlangıcıdır. O anlamda mistik bir deneyim bu dünyada başımıza gelebilecek en güzel şeyler arasındadır. Birliğin, bütünlüğün hissini yaşatır bizlere bir an. Bu örneğin, sevgiyle yaşanan cinsel birleşimlerdeki orgazmda da benzer bir birlik duygusu yaratır. Kontrolü kaybetmek, başka bir ruhla aynı duyguları paylaşarak erimek, kendini kaybetmek gibi anlık bir vecid hali oluşur. O yüzden insanoğlu bu kadar düşkündür cinselliğe. Her ne kadar günümüzde sığılmışda olsa yaşanan cinsellik, arkasında her daim büyük tek bir özlem yatıyor: BÜTÜNLEŞME ARZUSU!”

Yağmur: “Anlıyorum sanırım. Çok ilginç. Bu açıdan görmemiştim doğrusu cinselliği hiçbir zaman. Örneğin, Hindistan’da Tantra dedikleri yöntemi uyguluyor sevgililer cinsel birleşimde daha ilahi boyuta yükselebilmek için. Sanırım şimdi daha iyi anladım bağlantıyı. Ne kadar heyecan verici olsa gerek. Ve o deneyimden sonra ne oldu Minel?”

Minel: “Söylediğim gibi, dört hafta gibi bir zaman birimde vecid halindeydim. Sonra o durumdan yavaş yavaş çıkmaya başladım. Tekrar algılarımla dünyaya döndüm. Vecid halindeyken zaman kavramı yok olmuştu. Zamanla ilgili hislerim yoktu. Sadece gündüz ve geceyi izliyordum sanki. Sonra tekrar zamanı duyumsamaya başladım ve benliğimi, yani kendimi tekrar bir kişi olarak algıladım. Minel tekrar vardı ama eskisi gibi değildi. Hafiflemişti, azalmıştı. Değişmişti diyemeceğim çünkü, kişilik değişemez. Sadece o güne kadar sayısız katmanlar içeren benlik artık şeffaflaşmıştı çünkü, büyük bir kısmı yok olmuştu. Gerisi şimdi konuştuğun ve sana özelden âşık olan Minel. Ama Minel artık bu dünya sahnesini tek başına doldurmuyor. O sadece küçük bir yan oyuncu oldu. Esas yıldız gerçek varlıktır. Özbenliktir bu bedenin içinden rüyada çoğunlukla etkin olan. Özbenlik bu dünyadan değildir ve bu dünyada da değildir. Tek bir ruh oluşumuzu ve tamamen soyut oluşumuzu kelimelerle anlatmak mümkün değildir. O bu dünyada tanımlanamaz. Çünkü onu tanımlamak için hiçbir referans noktası yoktur bu realitede. Tek ruh oluşumuz TANRI gibi oluşumuzdur. Nasıl TANRI vardır diyoruz ve susuyoruz, aynı şekilde ruhuz diyoruz ve susuyoruz. Şöyle düşün; bu dünyadaki zihnimizi üç parça gibi görebiliriz. Biri her daim egoyu seçen kısım, diğeri her daim KUTSAL RUH'U seçen parça ve bir de hangi parçanın üstün olacağını seçen tanık ya da seçici diyebiliriz. O tanığın farkına vardığımızda ego ile bir sürtüşme başlar. Eğer vaktimiz geldiyse dönüşüm için, uzun sürebilen bir dönemin sonunda tanık seçimini KUTSAL RUH'A yönelik yapar ve Minel olarak bilinen bedeni yönlendirmeye başlar. Tanığın görevi daima gerçek ile gerçek olmayan arasında seçim yapmaktır. Mucizeler Kursu’nda bu seçim metaforik anlamda Cennet mi Cehennem mi? sorusu olarak geçer, çünkü, cehennem egodur ve gerçek cennettir.”

Yağmur: “Ben de istiyorum diye haykırasım var. Bu benliğimin girdabından kurtulmak istiyorum. İçimde öylesi bir hareket var ki, dizginleyemiyorum. Seni tanıyana dek herkese ve her şeye sessiz kalırdım en büyük cesaretim ve sabrım ile ama sende yapamıyorum bunu, sessizliğe gömülemiyorum artık. Serinlet şu yüreğimi gayrı, tutuшту

yine alev alev. İçimde ölüm çanları çalıyor ve kendimi çaresiz hissediyorum, öfkem kabarıyor yine. Her yere saldırasım var. Ayrıca sensizlik canımı fazlasıyla yakıyor bugün aşk perisi. Mucizelere ihtiyacım var artık. Söyle saçlarında öldüğüm; beni nerene sakladın ki kendimi artık aramaz oldum? Bitecek mi bu hasret nihayetinde? Madem mucizeler var, bize neden olmuyor? Neden bu aşk ödüllendirilmiyor? Neden hayatlarımız birleşmiyor? Neden aşka rağmen bu cehennem ıstırabını çekiyoruz, hasret kalplerimizi dağlarken?”

Minel: “Sen aşkın elindesin ve yakılıyorsun. Ne kadar direnirsen o kadar acır canın. Kayıp ruhunun uzun yolculuğundan sonra tek işlevine hazırlanıyorsun. Şu an paramparça olduğunu anlamaya başladın. Ve Öz’ün büyürken, sahte benliğin azalıyor ve ölüm kalım savaşı veriyor. Bu aşamada ürkütücüdür duyumsadıkların. En karanlık kuytu köşelerine bir seyahattir bu ve bu durumlarda olanlarının kiminin yardıma, bir el fenerine ihtiyacı olur. Ben senin için buradayım. Bırak direnmeyi ve teslim ol bu dönüşüme her ne olursa başına gelen. Daha derin bir nefes ciğerlerini dolduracak tam boğulduğunu sandığın an. Ben bu yolu senden önce gittim ve bak buradayım, seninleyim. Elimizden KUTSAL RUH tutuyor. İsa yanımızda. Eskiye nazaran daha diri daha canlıyım. Sen benim ruhumda, özümde, aşkımdasın. Bendesin her daim. Yok bunun ötesi. Hatta bedenler araya girdiği zaman yaşadığımız masumiyete gölge düşebilir bazen. Aşk bizde ikamet ederken ruhani varlığımızı taşıyor bu aleme. Onu güçlendiriyor, büyütüyor.”

Yağmur: “Yetmiyor bana bu ama. Bu aşkın adresi dursun sende. Değişmesin. Kelepçeli kuşlar yuva kurmadan gözlerimize, döneriz belki ve geri veririz birbirimize yitirilmiş ne varsa bu hayatta. Bir gün sessizlik beni çağırırsa ne yaparsın diye merak ediyorum ama sormak istemiyorum. Ne yapmalıyım bilmiyorum. Bir boşlukta gibiyim. Sana söylemiştim tanıştığımızda bir boşluğa düşmeye korkuyorum diye. Ve sanırım başıma geldi korktuğum. Bir yanım hazır seninle uçmaya ama bir yanım hâlâ bu dünyaya bağlı. Sorumluluklarım bağlıyor beni. Mıhlardım hayatımın ve şartlarımın içine, çıkamıyorum dışına. Özgürleşemiyorum bir türlü istediğim gibi. Kimseyi bırakıp gidemem. Ama senden de vazgeçemiyorum. Şems-i Tebriz’inin bir sözü aklıma geldi. Bir yerde okumuştum. Kaderin, yolun tamamını değil, sadece yol sapaklarını verdiğini ve güzergahın belli olduğunu ama tüm dönemeç ve sapakların seçiminin yolcuya ait olduğunu söylemiş Şems. Ben de her gün yeniden ve yeniden bir sapağın önünde olduğumu hissediyorum. Ve her gün yeniden bir karar veriyorum. Her şeyi aynı anda istiyorum. Ne senden vazgeçebiliyorum ne de hayatımı değiştirmeyi göze alabiliyorum. Ama biliyorum; bir gün gelecek, farklı bir karar alacağım. Henüz vakit gelmedi o karar için. Ama öyle bir karar vermem gerektiğini hissediyorum.

Beni muhâbbetinde demlendir bu gece yâr..

Seni dinleyesim var..

Zira, çarkında zamanın bedenimin kandili azalıyor..

Birleşince Ruhlar vuslat gerçekleşiyor..

Hal böyle olunca işlev tamamdır bu alemde...

Bedene yine yol görünür devasız susuz çölde... ”

Minel: “...

Buğulu gözlüm benim...

*Seni özlemek hem batıyor sol yanıma
Hem de büyüyor ruhumun yüzölçümü bu sevdada...
Elçiye zeval olmaz derler, lâkin elçiliği bıraktım
Aşıklığa soyundum gözlerine düştükten sonra...
Çocuk musun adam mısın yoksa aşıkların şah'ımısın, zaman gösterecek bana...
Bu sırrın peşinde helak oluyor gönlüm aşk' ateşinde...
Ay ışığında tütsüleniyor akan kanımın pıhtıları...
Mamaî, seçtim bir kere yolumu sana; Mecburum gitmeye sonu sensizlik bile olsa...
Aşk pınarını esirgeme benden yâr...*

Ne sensizlik ne de sessizlik var derin çocuk içimizde. Sen hep bendesin, bu bedenler olmadığında bile. Unutma, bizler ruhani varlıklarız bedensel değil. Çekilelim gecenin karanlığına şimdi. Gel benimle. Saçlarımı, sıcaklığımı ve aşkıyı sar kendine ve eşlik et bana bu gece uzak diyarların seferine.”

Yağmur: “Yorgun düştü beden bu gece ruhum. Al onu koynuna, sarıl bana bu hayata inat ve ver nefesini kurumuş dudaklarıma. Bu gece karanlık içimi kanatıyor; elini koy kanayan yarama.”

Minel: “İyi geceler derin çocuk. Acılarını katık yapacağım bu gece düşlerimde. Kanatlarım sende kalsın yaran da bende.”

Yağmur’un zırlı kırılmaya başlamıştı. Acı çekiyordu. Bugüne dek bildikleri, inandığı temeller sallanmaya başlamıştı içinde. Tıpkı benim de zamanında yaşadığım gibi. Bu iltihaplanmış bir dişin çekilmesi gibidir. Acıtır ama gereklidir ki, zarar veren irin kökünden sökülsün. Bir yanım seviniyordu bu değişim karşısında diğer yanım ise kan revan içindeydi üzüntüden. Ona sarılasım vardı tüm varlığımla ama yaklaşamıyorduk birbirimize bir türlü. Şartlarımız bizi her şekilde engelliyordu. Ama dayanmalıydık. Her şey olacağına varıyor bu hayatta. Bu akıl ve mantık dünyasında onun gibi duyguları derin ve gizemli olan bir varlığın muhâbbetinde olmak ne kadar güzel bir lütufdu bana sunulan her ne kadar acılı da olsa. Bir başkaydı ondaki saf ve duru sevdâ, kendine yekparesini arayan. Sıradan olmayan, tanrıları bile kıskandıran bir sevdâydı ondan bana armağan edilen, beni saran ve yeni dirilişlere gebe bırakan. Bir başkaydı haykırışı. Benzemezdi o kimseninkine, girmezdi kimsenin yamalanmış kesesine, uğramazdı kimliksizlerin semtlerine, yaşamazdı gösterişlerin yapmacık dünyasında. Ne bileyim, bir başkaydı işte Yağmur bu diyarda. Tüm ruhuyla, bedeniyle, aşkıyla bana, özüme odaklanmıştı şartsız ve katıksız. Hayatında sahteliklere, sığ muhâbbetlere, geçici heveslere yer vermiyordu. Yaşı genç olmasına rağmen olağanüstü bir olgunluğa sahipdi beni bile şaşırtan. Her geçen gün daha da bağlanıyordum ona. Deli divane olmuşdu gönlüm. Kendimden her türlü deliliği bekliyordum artık. Ortılığı yıkarcasına çıkabilirdim karşısına kimbilir. Lâkin, ertesi gece kaderin ağı gizemli nakışını işlemeye devam etti.

Yağmur: “Bu gece efkarlıyım pusu gözlüm. Yüreğimi aldın eline, kımıldayamıyorum bir yere. Aklımı durdurdun, çalışmıyor artık. Ne şiir yazabiliyorum ne de eskisi gibi düşünebiliyorum. Ne taktiklerim kaldı ne akıl oyunlarım. Resmine bakıp hayal kuruyorum. Geçmişimi bile seninle dolduruyorum. Bir de Mucizeler Kursu’yla ilgili anlattıkların aklımı kurcalıyor ve içime sıkıntı veriyor. Ayaklarımın altından kayıyor sanki her şey. Bunu taşıyabilecek miyim? Kendimi bir tuzakdaymış, kapana sıkışmış bir av hayvanı gibi hissediyorum. Nasıl tepki vereceğim konusunda ilk kez kararsızım. Her şeyin bir zihin oyunu olduğunu söyledin ve artık kendi aklıma güvenemiyorum. Ben ve egom ayrıldık mı artık yoksa hâlâ egonun tam kendisimiyim bilmiyorum. Kendisi isem neden bırakayım? Gözlemleneni de gözleyeni de aynı zihin yarattı diyorsun ama bu kafamı karıştırıyor. Bunu nasıl anlayabilirim? Nasıl kendi dışıma çıkarak bakabilirim?”

Minel: “Sana yine bir benzetmeyle açıklamaya çalışacağım bunu birtanem. Düşün; bir bilgisayar oyunu oynuyorsun ve bilgisayarının karşısında oturuyorsun. Oynadığın oyunu istediğin gibi sen yaratıyor ve yönlendiriyorsun. Tüm figürleri ve nesneleri, tüm olayları ve ilişkileri. Ve oyunu oynayan da sensin. Tek başına. Başka oyuncu yok. Tüm figüranlar ve olaylar senin isteğine göre oluyor. Böylece sensin her birine ve her şeye bir rol veren ve oyunun realitesine yansıtan. Böylece gözlemlenen de gözleyen de aynı kişi oluyor sahnede bu sayısız parçalara yansısı da. Oyunun hiçbir parçası senden ayrı değil çünkü, tüm oyun senin zihninin eseri. Oyunun içindeyken oyun olduğunu anlayamaz hiçbir yansıtılan zihin parçası. Anlayabilmek için bir an oyunun dışına çıkması gerekir ya da oynayan ile birebir bağlantı kurması gerekir. İşte o bir an bazen hayatımızda olur olmaz mistik deneyimler, vizyonlar, tuhaf içsel algılamalar, bir an içimizi kaplayan sebepsiz huzur, âşık olduğumuz biri yokken âşık olma hissi gibi şeylerdir bize oyunun dışını gösteren, hissettiren. Bu tür açılımlar istemsiz olur bizlere, adeta başımıza gelir. Böyle bir deneyimi istemek dahi engeldir oluşumuna. Çünkü tüm istekler egoya dayanır, ondan kaynaklanır. Geriye kalan tek şey böylece, tevazu içinde bir teslimiyettir her şeyin kaynağına. Egonun ne kadar kurnaz olduğunu söylemiştim sana. Bu dünya o bilgisayar oyunu işte. Her şey mümkün orada. Bir tek sevgi ve huzur mümkün değil. Sevginin kaynağı bu dünyadan değildir ve bize ulaşması için vazgeçmeliyiz tüm oyunlardan ve dünyadan. Ve gerçeğe yanılgıyı ayırt etmeyi öğrenmeliyiz. Oyunu kurallara göre oynarken ama devam etmek için değil bitirmek için oynuyoruz bu sefer. Şimdi dalalım oyunun içine ve bakalım halimize.

Biliyorsun, nice oyunlara sahne oluyor bu dünya, nice yalanlara, tuzaklara yollar açıyor, nice yanılgılara zemin hazırlıyor kurgu benliklerin efendisi. Hakikatın yolu diye binbir çeşit saptırılmış, putları tanrılaştıran dinler, binbir çeşit örgütler, binbir çeşit sahte ilahi elçiler batırıyorlar zehirli iğnelerini saf hasretin çılgınlıklarıyla kanayan yüreklere. Aşk diyorlar, Sevgi diyorlar; TANRI uğruna, Allah uğruna, özgürlük uğruna kanlı savaşımlara boğuyorlar putlara taptıklarını farketmeyen arayanları. Daha ne kadar bu hilelere kanacak gönlün Yağmur? Daha ne kadar putların efendisi kukla oyuncusunun elinde sahte sevgi kurallarına 'kucak aç kapa' oynayan kurgu sahte benliğine evet diyeceksin? Seni kimse tutsaklığından kurtaramaz. Bunu anlamalısın. Ancak, kendi farkındalığının içinde gerçeğin derinliği ve sırları sana açılacaktır. Hiçbir lider, bir öğretmen, bir şeyh ya da herhangi bir önder seni sana kavuşturamaz. Aşk yolunun hedefine varmış bir kişi sana ancak, yol işareti olur, nişan olur yüreğine, karanlığında fener olur. Seni kendine, herhangi bir öğretiyeye, yönteme, dine bağımlı kılmaz, sana vaazler vermez. Kalabalık ağızlardan çıkan kargaşa ve nefret dolu seslerin içinde bulamazsın o ışığı. Bu ışık

Aşk'dır, en yüksek derecedeki zekadır. Bu mertebeye ulaşmak için kendinden ve dünyadan vazgeçmelisin. Saf bir idrakın rehberliğinde şartsız teslimiyetin güveninde henüz gidilmemiş yollara, girilmemiş denizlere bırakmalısın yaşamını. O yolların, denizlerin tatlı fısıltılarında, esen rüzgarlarında, esrarengiz tadlarında bulacaksın aradığın inciyi, gerçekliğini. Ve her ne olursa olsun karışmama sanatını öğrenmeli ve uygulamalısın. Her şeye karışıp, kendince adil ve adaletli olduğunu düşündüklerinden de vazgeçmelisin. Her türlü ayırım bir yargıdır çünkü. Her tercih bir seçimdir nefsinin sana yaptırdığı. Birini koruma amaçlı yaptığın bir davranışta ki, sen bunu bir de öfkeli bir tutumla yapıyorsun, bir başkasını suçlamak ve yargılamak demektir. Bunu anlamak çok zor biliyorum ve oldukça ilerlemiş kurs öğrencileri dahi bu hataya sık sık düşüyorlar. Ama affetmeyi öğrenebilmen için devamlı onu gerekli kılan durumlarla karşılaşıyorsun önceden de ifade ettiğim gibi. Yoksa affetmeyi nasıl öğrenebilirsin ki?

Mucizeler Kursu'nda İsa, Helen ile olan diyalogunda şöyle diyor:

Eğer senin düşüncelerinin ve onların etkileri arasına girseydim tüm yasaların en temeli olan sebep-sonuç yasasına karışmış olurum. Senin düşünme yetkinin gücünü azaltmakla sana pek yardımcı olamam. Bu, kursun amacına tamamen aykırı olur.
[Mucizeler Kursu, Metin Kitabı – Çeviri: BenSiz]

Her şey senin iradendedir. Sen zaten kendin için tüm zamanları belirledin ve Mucizeler Kursu'nun terimiyle TANRI OĞLU'NUN bir parçası olduğundan bütünlük de sendedir. Ancak, ne zaman bu bütüne geri döneceğin konusunda sen karar vereceksin. Ve dolayısıyla ego her ne kadar sahte ve korkular üreten bir kurgu ve yanılgı içinde olsa da, kaynağı hâlâ TANRI OĞLU'NUN zihnidir, daha doğrusu onun ürünüdür. Dolayısıyla gerçeklikte ne ve kim olduğundan dolayı her ne kadar desteklenmese de düşündükleri ve yaptıkları saygıyla karşılanması gerekir. Mucizeler Kursu'nda İsa bunu yine Helen ile olan diyalogunda şu şekilde ifade etmiş:

Seni seveceğim ve sayacağım ve yaptığına karşı tam bir saygı besleyeceğim, ama doğru olmasının haricinde onu desteklemeyeceğim.
[Mucizeler Kursu, Metin Kitabı – Çeviri: BenSiz]

Ve şunu idrak etmelisin; hayatımızda karşımıza çıkan insanlar bizim istediklerimizdir zihnimizde bunun kararını önceden almış olduğumuz. Ne kadar bunun farkında olursak, o kadar ılımlı karşılayabiliriz çağırdığımız misafirlerimizi. Onlar uyanış yolunda bizlere ayna tutan, ışık olan ve acılar törpüsünde benliğimizi yontanlardır. Devran dönerken bu hayat okulunda, kimseyi ve hiçbir şeyi dışlamadan aynı kabulleniş içinde eyvallah dersek gelene de gidene de, yaşanması gerekenleri değiştiremesek de zamanı değiştirebiliriz. Zihinde, bir nefes alıp verirken çağlar atlamak ne bir mucizedir ne de sıradışı bir şey. Bu tamamen zihnin doğal işlevinin kendisidir. Zaman algılandığı gibi geçmişten geleceğe giden yatay bir çizgi değil, her şeyi her an içinde barındıran sınırsız zamansızlıktır. Teorik olarak bunu anlamaya çalışma. Bu beyhude bir uğraştır. İnsan aklının sınırları içinde anlaşılması imkansız olanı istemiş olursun.

Mucizeler Kursu devamlı iç ve dış dünyanın aynı olduğunu vurgular. İçinde var ettiğin dünya dışarıya yansır ve algılarına düşer. Bundan dolayı gözlemleyen de gözlemlenen de aynıdır. Ve hal böyle olunca değişmesi gereken tek şey kaynağın içinde oluşan

düşüncelerdir. Sen düşündüğün gibi bu dünyanın kurbanı değilsin Yağmur. Bir örnek olarak sana Mucizeler Kursu'ndan ders 32'yi iletmek istiyorum:

[...]

Bu gördüğüm dünyayı ben icat ettim.

1. Bugün sebep ve sonuç konusunu geliştirmek için devam ediyoruz. Sen gördüğün dünyanın kurbanı değilsin çünkü, onu sen icat ettin. Onu icat ettiğin gibi ondan kolayca vazgeçebilirsin de. Nasıl istersen; onu ya göreceksin ya da görmeyeceksin. İstedığın sürece onu göreceksin, istemediğin takdirde senin için artık görülmez olacaktır.

2. Bugünün düşüncesi öncekiler gibi aynı olduklarından iç ve dış dünya için geçerlidir. Ama sen onları farklı gördüğünden, bugünkü uygulama dönemleri yine iki bölümden oluşacak; biri kendinin dışında gördüğün dünyayı içerecek diğeri de zihninde gördüğün dünyayı. Bugünün uygulamalarında her ikisinin de senin hayalin oldukları düşüncesini ortaya koymaya çalış.

3. Bugünkü sabah ve akşamki uygulama dönemlerini bugünün düşüncesini kendi dışında gördüğün dünyaya bakarken yine iki ya da üç kez tekrarlamakla başlayalım. Ardından gözlerini kapat ve iç dünyandakine bak. Her ikisine mümkün olduğunca eşit davranmaya çalış. Bugünkü düşüncüyü hayal gücünün sana sunduğu görüntüleri izlerken telaşlanmadan istediğin kadar tekrarla.

4. İki uzun uygulama dönemleri için üç ila beş dakikalık süre tavsiye edilir; üç dakikadan az olmasın. Eğer uygulamayı dinlendirici bulursan, beş dakikadan fazlası yapılabilir. Bunu kolaylaştırmak için dikkatinin dağılmayacağı ve kendini hazır hissettiğin bir zamanı seç.

5. Bu uygulamalar mümkün olduğunca gün boyunca sık sık devam ettirilmelidir. Kısa uygulamalar, iç ya da dış dünyayı dikkatlice incelerken düşüncüyü yavaş yavaş tekrarlamayı içerir. Hangisini seçtiğin önemli değildir.

6. Bugünkü düşünce sana sıkıntı veren herhangi bir durumda derhal uygulanmalıdır. Bu düşüncüyü kendine şunu söylererek uygula: Bu gördüğüm durumu ben kendim icat ettim. [Mucizeler Kursu, Ders Kitabı, Ders 32 – Çeviri: BenSiz]

Bu ders farkındaysan oldukça başlarda sunuluyor kurs öğrencisine. Ama öğrenciler yine de dışardaki hayatı kendilerinden ayrı görmeye devam ediyorlar genelde uzun süre. Çünkü gerçeği kabullenmek istemiyorlar bilinçaltılarında.”

Yağmur: “Gerçek nedir ki Minel? Sadece var olmak mı? Yoksa varlığın özünde kendini bulmak mı? Ve bu kendini bulan kimdir, nedir? Öyle görünüyor ki, bütün cevaplar soruların temelinde yatıyor. Sanırım önemli olan o soruyu indirgeyip onun özüne ulaşmaktır. Çözümün geldiği yerde sorular biter peri. Deneyimler ise çözümlenmiş bir bilinçten doğuyor anladığım kadarıyla. Aslında bazen farklı açılardan bakarak aynı şeyi ifade ettiğimizi düşünüyorum her ne kadar benden ileride de olsun. Gerçeği kabullenmek neden bu kadar zor?”

Minel: “Çünkü gerçeği kabullenmek kendimize ölmektir Yağmur. Ve evet, haklısın. Bazen farklı ifade ettiğimiz şeylerin özünde aynı bilinç yatıyor. Çünkü tek gerçek BEN gerçeğidir. Bu tek olan özbenliktir sıfatsız, niteliksiz, sınırsız ve zamansız olan ve dolayısıyla her şeyi kapsayan. Bu bataklık dünyanın girdabından kurtulmak için insanlar arayışa çıkarlar ve çeşitli yollar yöntemler denerler ama çoğu bir yerde tıkanıp kalır. Ruhani yollar kişiyi kendi ile yüzleşmeye ve ne olduğunu tanımaya zorlar ve dolayısıyla acıdır ve geçici korkuların yükselmesine sebep olur ve çoğu zaman dehşete yol açar. Bu nedenle zordur gerçeği kabullenmek. Nefsini aşmakla varılan ruhani aleme çoğu ulaşamıyor çünkü, her ne kadar entelektüel açıdan uygulamaları ve yöntemleri öğrenmiş olsalar da, içsel bir deneyim ve derin bir idrak yaşamadıklarından maddi alemin bağlarını aşamıyorlar. Kaldıkları yerde daha büyük bir hüsrana duygusuyla kitleniyorlar. Halbuki tek bir şeyi idrak etmek tüm yolları gereksiz kılar: BEN'in tek varlık olduğunu! Ama bunu sözcüklerle değil deneyimleyerek öğrenmek şarttır devamlı belirttiğim gibi. Hiçbir sözcük, hiçbir öğreti, hiçbir yöntem salt okunarak ya da dinlenerek bir yere götürmez. Kendi içimizde kısırlı bilincimizin zincirlerini çözdüğümüzde ancak, bu BEN zaten içimizde potansiyel varolduğundan, kendiliğinden yükselecektir. Ve o an idrak edeceğiz kim ve ne olduğumuzu. Bu idrak uyanıştır ve bu uyanış gerçekleştiğinde bedene ne olursa olsun kabul edilir, çünkü, olayların farklı olmasını isteyen “kimse” yoktur artık. 'İyi veya kötü' hissetmek eşit derecede kabul edilir. Duygular gelip gidebilirler; düşünceler gelip gidebilirler; durumlar gelip gidebilirler ve hatta hastalık gelip gidebilir. Lâkin bu durumların hiçbirine ne düşünsel ne de duygusal bir yatırımımız ya da tepkimiz yoksa, uyanmışsızdır. Her durumda zihnin ve kalbin dinginliği, açıklığı uyanmış haldir. Ve budur gerçek olan.”

Yağmur: “Peki uyanmanın belirtileri, işaretleri var mıdır Minel? Uyanmış olanı uyuyandan ayıran nedir bu dünyada?”

Minel: “Vardır elbette. Bu dünya için geçerli olan belirtiler vardır uyanmış olanlarda ortaya çıkan. İlk olarak o güne dek uygulanan ya da ilgi duyulan tüm spiritüel deneyimlere ve bilgilere karşı olan arzusu yok olur. Ben örneğin, kursu vahiyssel deneyimimden sonra, uzun süre elime almadım. Herhangi başka bir spiritüel kitap okumadım ya da bir öğretiye karşı ilgi duymadım. İçimde hiçbir arzu yoktu spiritüel konulara karşı. Şimdiki ilgilenişim paylaşım amaçlı olduğundan, Mucizeler Kursu'nu Türkçe'ye çeviriyorum ve içeriğini ilgililerle paylaşıyorum. Ve paylaşırken bu güne dek öğrendiklerimi ya da içsel sesle algıladıklarımı aklıma ve mantığıma entegre ediyorum. Özel ya da farklı olma isteği yok olur kişide. Tüm bağlardan özellikle ailevi ve ilişkili bağlarından kopar ama içinde her şeye karşı sınırsız bir şefkat duygusu ve sevgi vardır. Her ne olursa olsun zihni huzurlu ve bedeni dengelidir. Zamanla ilgili geçmiş ve gelecek konusunda ne bir kaygısı ne de bir özlemi vardır. Kişi daima şimdide ve buradadır. Kendi yaşamında özel hikayesi silinir. Tüm özdeşleşmeler sona erer. Zihinde gelen giden düşünceleri gökyüzünde gelip giden bulutlar gibi yaşar ve izler ve onlarla özdeşleşmez. Hiçbir şey ile ilgili bir yargısı yoktur ama her şeyle ilgili derin bir farkındalığı vardır. Yargılamaz ama gerektiğinde tespit eder. Hayatın her türlü iyiliği ya da kötülüğü karşılığında mutlu olma hissi sabittir çünkü, o mutluluğun kaynağı bu dünyadan değildir. Kimseye acımaz ama merhamet hisseder. Anlayışı derindir ve yaşam konusunda saftır artık. Bencil hesapları yoktur.”

Yağmur: “Senin içinde bulunduğun duruma beziyor bazen inatçılık ve terslik yapsanda.

Ama o halde kendini birçok spiritüel rehber olarak tanıtanlar uyanmış olamazlar senin tanımlamana göre. Ya da ruhani konularda derin bilgilere sahip olanlar. Bana tersi ile ilgili bilgi verebilir misin? Yani uyanmış olmanın neler olmadığı ile ilgili.”

Minel: “Elbette. Eğer bir kişi devamlı spiritüel bir deneyim istiyorsa ve arıyorsa uyanmış olamaz. Çünkü uyanmış bir kişi o deneyimin kendisi olmuştur artık ve onun haricinde istenecek bir şey yoktur. Eğer bir kişi devamlı coşku ve keyif halinde ise uyanmış olamaz çünkü, uyanmış olmak sessiz ve derin bir durumdur. Duygusuzdur. Coşku ve keyif dünyevi hallerdir. Eğer bir kişi özel yeteneklere ya da tanrısal verilere sahip olduğunu öne sürüyorsa örneğin, telepati, durugörü, şifa yetenekleri gibi, henüz uyanmamıştır çünkü, bu dünyada tanrısal veriye sahip kişiler bunu kendileri dışa vuramazlar çünkü, bu yeteneğin kaynağı kendileri olmadıklarını bilirler. Onlar sadece bir maşadır hakikatın elinde. Birçok Yoga ve enerji metodlarından bahsedilir ve örneğin Kundalini enerjisinin deneyimini yaşadıklarını öne sürerler. Ama o deneyim uyanmak değildir. O sadece bedenin maddesel boyutuna ait olan enerji boyutunu algılamaktır bilinç yükseldikçe. Uyanmış kişilerin mükemmel sağlığa sahip oldukları öne sürülür ama bu da doğru değildir. Her mükemmel sağlığa sahip olan uyanmışdır demek değildir. Ve her uyanmış kişi mükemmel sağlığa sahip olur diye de bir kaide yoktur. Ve bazıları sezgilerinin ve hisselerinin güçlü olmasını uyanmışlığın bir niteliği olarak gösterirler ama bu da doğru değildir. Algılar uyanış halinde değişir ama her algının değişimi uyanışın belirtisi değildir. Sanırım bu oldukça kabarık bir açıklama oldu. Umarım kafan karışmadı Yağmur.”

Yağmur: “Aksine, şimdi sanki daha iyi anlıyorum bazı şeyleri. Uyanmışlık oldukça sessiz ve aslında uyuyan kişiler tarafından pek farkedilemeyen bir durummuş gibi geliyor bana. Hani derler ya; karda yürü ama iz bırakma; öyle gibi geldi bana bu uyanmışların yolculuğu. Güzelmiş. En azından hiçkimse olma yolunda hiçkimse olmanın gerçekten son derece süssüz ve sessiz bir şey olduğunun kanıtı bu anlattıkların.”

Minel: “Evet. Gösterişsiz, benliksiz olanın parlaklığında bir sır yatar ki, sığmaz ne sözlere ne akıllara. Dünya bakışıyla çelimsiz, hırpalanmış, durgun, başarısız, kimsesiz, fakir gibi görünür o yolcu ama içinde bir güneş vardır şuuruları aydınlatır tıpkı güneşin dünyayı aydınlattığı gibi. Bir bakışında yatar tüm cennetin ışığı, savunmasızlığında saklıdır tanrısal gücü. Bir güldü mü susuz topraklarda filizler biter, kurumuş dere yataklarında sular akar yeniden. Suskunluğu içinde anlatır ilahi sırrı, alır alanına taşır sonsuzluğa hazır olanı. Ona gönül gözüyle bakan, kendini görür ilk defa. Diller lâl, yürekler çarpar olur. Mucizelerin ev sahibidir o. Şifanın merkezidir. Bilmemenin ötesinde yatan bilıştır algıların düzenini yeniden yazan. O, gerçeğin kendisidir bedenin içinden bize seslenen. Bir sözüyle evren doğar, bir bakışıyla biter. Zamanın içinde zamansızlıktır o. Tüm düşüncelerden duygulardan ırak billur bir pınardır kaynağı bu dünyadan olmayan. O, hepimizi barındıran, içinde birleştirendir. O, bizi kurtaran, aydınlatandır bu rüyanın içinde. O, tekdir ve her şeydir ve birdir. Öyle bir görüntü ile karşılaşırsan kutsallığın sana dokunduğu an’dır o karşılaşma. Tevazu içinde kal ve al armağanını ki, sen de aldığını dünyaya veresin. Zira sana verilmemiş hiçbir şeyi sen kimseye veremezsin.

Bazen kitlenir hayatın çarkı sanki

*Ne bir şey getirir ne de götürür
Zamana çentik atarcasına sıfırlar dünyanın döngüsünü...
İşte o anlardır durdurup dünyayı
İnsan oluşumuzu Tanrıçocuğuna feda ettiğimiz...
O anlardır kurguların bittiği,
Gerçekliğin içimize yansıdığı...
Kapsar o an içinde benliğin
Kainatın içinde sadece bir çekirdek olduğu kutsal varoluşu...
Ve bir an da uyanırsın dünyadan... Rüyandan...!
Bir an da sen O olursun...!"*

O geceki konuşmadan sonra 3 hafta kayboldu Yağmur. Facebook sayfasında en ufak bir hareket yoktu gelip gittiğine dair işaret eden. Sesi soluğu çıkmıyordu. Üzüntüden, endişeden kahrolmuştum. Ona ulaşma imkanım yoktu. Sadece cep telefonunun numarası vardı ve o da devamlı kapalıydı. Öldüğünü düşündüm önce ama öyle olmadığını hissediyordum. Yaşadığını sezebiliyordum. Sabırla bekledim. Güvenerek bekledim. Teslim olarak bu duruma bekledim. Hayatın gereksinimlerini zor da olsa yerine getirdim. Bu zaman içinde çok az konuştum ve sadece kendime, içime döndüm. Kalbimde kanayan yaraya odaklandım ve yas tuttum Yağmur'un yokluğuna. Her gün ağlıyordum elimde olmayarak. Gözlerimden süzülen yaşlar akması gereken yaşlardı. Akıttım. Açık ve gizli her yerde ağladım içimden geldiği gibi. Ve böylece her geçen gün biraz daha ferahladım, serinledim.

*Cezamı kabul ediyorum...
Hatta müebbet olsun hakim bey...
Sakın altına düşmeyin...
Suçum büyük; sığmaz bu dünyaya...
En azılısından, en derininden, en yakıcısından aşk zanlısıyım...
İlahinin kanatları altından çaldım bu Aşk'ı...
Tenime çizdim, ruhuma işledim, kalbime kazıdım aşk'ın bu kusursuz yaratığını...
Cennette melekler bile kıskanıyor sevişimizi görünce...
Cehennem ise iflasda; kapanıyor kapıları bir daha açılmamak üzere...
Bu aşk kurtaracak ebediyen ruhumuzu çünkü, kurtuluş planında şöyle yazıyor:
Kusursuz ve mükemmel olan tek bir AŞK tüm dünyayı kurtarabilir tek celsede...
İşte o AŞK biziz hakim bey...
Vurun beni zincirlere onun ayakları altına...
Vurun ki, zamanın prangaları çözülsün AŞK' simyasında...*

Zaman geçiyordu bir şekilde ve ilk günlerdeki gibi nefessiz kalmıyordum artık acıdan. Hatta alışmaya başlamıştım yokluğuna. Özlüyordum onu, sohbetini, bakışlarını, o tarifsiz gülüşünü ama minnettarlık duygusu içinde onunla o zaman birimini yaşamış olmanın sessiz bir mutluluğu da sarıyordu içimi aynı zamanda. O benim ruhumun bir parçasıydı. Hiçbir yere gidemezdi. O daima benimle ve bendeydi artık...

Bıçak keskinliğinde kelimelerim var dilimi kanatan,

*Yazılmışların ötesinde kalemime yanaşmayan
İmkansızların özlemidir yüreğimde çağlayan...
Hayallerimin fırtınası var düşlerimi basan
Sende kalan sevimlerim var bensiz ağlayan...
Bir de sen...
Varlığınla değil, yokluğunla beni yakan...!*

Ve nihayetinde 3 hafta sonra ilk mesajı geldi uğruna ölüp ölüp dirildiğimden...

Yağmur: “Beni unuttun mu?

*Ey sevgili.. !
Bir damla nefes
Ebedi ve sonsuz.. !
Kapında ben İçimde sen.. !
Ruhumun mabetinde aşk'ın sunağında
Aç gözlerini ve teslim ol aşk'ın rehberine...*
Nefes bile alamadım sensiz. Yaşamadım yokluğunda. Minel... Ah bir bilsen seni nasıl ölesiye özlediğimi!”

Minel: “Sen...!? Biliyordum geleceğini diyemeyeceğim. Bilmiyordum. Sadece büyük bir umutla, özlemle bekledim seni. Şimdi arta kalan tüm tutsak yaşlarım çözüldü gittiğinden beri bitiremediğim. Nerdeydin adamım? Nasıl böyle kayboldun? Habersiz ve sessizce... Öldün sandım. İntihar, kaza ve ölüm vakkalarını takip ettim sen kaybolduğundan beri. Yazamıyorum heyecandan. Yaşadığına, tekrar seninle görüşebildiğime ne kadar sevindim bilemezsin. Ama bir yanımda öfkeleniyor. Bana haber vermedin diye, bu şekilde bilerek bıraktın diye. Bu nasıl sevmek diye haykırışım var sana!”

Yağmur: “Haklısın ama lütfen sorma bana bir şey. Anlatamam ne olduğunu, neler yaşadığımı. Sadece bana güven sevgilim. Sormadan, bilmeden güven.”

Minel: “Sevmiyorum bana karşı böyle kapalı bir kutu gibi olmanı. Aşk böyle yapmaz.”

Yağmur: “Haklısın.”

Minel: “Biliyorum.”

Yağmur: “Seni nasıl özlediğimi de bil o halde. Canımın içi; öyle yorulmuşum ki, neredeyse 24 saat uyudum dünden bugüne yaşadığım bitmeyecek sandığım hadisenin ardından. Yalnız değildim. Sana sarılıp uyudum daima. Bir ara seni sayıklamışım. Annem 'aşk perisi de kim, sayıkladın durdun' dedi. Sensizliğim de bile ayrılmayan kum taneleri gibiyiz. Senin varlığın beni hayatta tuttu. Sana dönebilmek için dayandım beni benden koparmaya çalışana.”

Minel: “Peki, sormuyorum hiçbir şey. Bilmek istemiyorum bu dünyanın olaylarını. Söylemek istemediklerin sende kalsın ve bu aşka dokunmayalım acılarla Yağmur. Tüketmeyelim. Taze turalım. Günlük hayatın tuzağına düşmeden yaşayalım her an’ı. Bir dans gibi. Ahenkli kozmik bir dans gibi. Aşk’ın en derin vecid haline soyunalım benliklerimizi terkederek. Teslimiyeti doruklarda yaşayalım şartsız ve katıksız. Farkında olalım her an’ın. Her nefesimizi aşk’a adayalım. Başka hiçbir şeyin önemi yok bundan gayrı. TANRI’NIN kucağında uyanırken senin gözlerine bakmak istiyorum. Sensiz olmanın acısını istemiyorum. İstemiyorum bu acılı özlemleri. İstemiyorum sensizliğin içinde bu dünyada kalmayı. Her ne kadar illüzyonlarımı beslediğimi bilsem de şu an, vazgeçemiyorum onlardan, itiraf etmeliyim ki.”

Yağmur: “Pusu gözlüm... Düşler aleminin gece bekçisiyim ben. Ne rüyalar var göz kapaklarımda bir bilsen. Açmak istemezsin gözlerini hiç, ayırmak istemezsin bakışlarını o rüyalarından. Boğulmak, kaybolmak istersin o sonsuzlukta. Bir gün çıkıp gideceğim bu şehirlerden biliyorsun. Kapıyı çarpmadan, ortalığı dağıtmadan, camları kırmadan, gönülleri yaralamadan gideceğim bu hayattan. O vakit geldiğinde sarhoş olmadan ayık, yalın ayak dikenlerin üstünde kanatarak tenimi, bedenimi; öfkemi dişlerimin arasına alıp, acımı yenerek uyanacağım sonsuzluğun sabahında. Ve o zaman sen olacağım tüm varlığımla. Ve seni içeceğim doludizgin son kıvranımda sevda pınarım benim. Ve bir isteğim olacak o an. Öldüğümde gamzelerine gömsünler beni...”

Minel: Sırrına yanayım senin. Kalbin mezarım olsun.

*Öyle bir yerdeyiz ki,
halvete giren gönül mest olmuş
Sevgi şarabından akıllar durmuş,
diller lâl olmuş...!
Ben sende varmışım sohbetin ehline en tatlısından
Aşk’ın sızlatan nağmelerinde dünyanın döngüsü durmuş...!
Hazırla soframızı, geliyorum dizginsiz bir rüzgar gibi...!
Ruhun aleminde sen bir fırtına ben bir tanyeli...!
Ve yazılıyor yasaksız dergâhın sonsuzluğunda yine
Gökkubbenin ötesine varan yüreğimin şiirleri...*

Yağmur... Ne varsa yazılmış olan bu aşka, hepsine eyvallah. Seninle olan her an’ıma sonsuzluğu katıyorum bundan böyle. Her an’ımız bu dünyada son an’ımız olabilir. Bunu Mucizeler Kursu’nu keşfetmeden önce Carlos Castaneda’nın kitaplarından öğrenmiştim ve onun mistik yolundaki savaşçı kimliğinden bahsetmek istiyorum sana bu gece sohbetimize yansımışken. Hayatı karşılamamanın gizemli kavrayışı sarsın zihnini. Ve beni de tutsun sarsılmaz çemberin merkezinde acılardan irak.

Savaşçı olmak, kendi nefesine karşı savaşmak demektir. Egomuzdan arınmanın savaşdır bu. Ama savaş derken bir direnç ve karşı çıkıştan daha ziyade bir gözlemlenmek ve teslim olmaktır bu savaşın türü. Çünkü gerçeklikte var olmayan bir şeye karşı savaşmaya ne gerek var ki? Bir şeye karşı savaşmak karşı geldiğimiz her neyse bu eylemimizle ancak, güçlenebilir. Dünyadaki anlaşıldığı biçimde savaşmak bir tepkidir ve tepkiler inanç içerir. Bu inanç, var olmayan bir şeye inanmamızla birlikte zihnimizde bir yanılgı olarak yansıtılmaya devam eder. Ve bu sapık ve çılgın yansımanın, zihinden

hiçliğin perdesine yansıyan bir halüsinasyondan başka bir şey olmadığını biliyorsun artık bu yaşam dediğimiz süreçte. Ama tüm yanılgılara rağmen içimizde gerçeğimize beslediğimiz hasretin ateşi yanıyor. Ve işte bu ateştir savaşçının yol katığı ve pusulası. *'Bir Başka Gerçeklik'* kitabında bahsi geçen savaşçının nitelikleri ve tutumunda gerekenlerden bahsetmek istiyorum sana. Böylesi uzun süreli bir ayrılıktan sonra teskin eder bizi. Pusulamız olsun yolumuzda. Savaşçının ilkelerinden ilki ölümü asla aklından çıkarmamasıdır. Tıpkı senin gibi o, bedeninin her an ölebileceğini bilir ve bu nedenle her an'ı tam ve bütün yaşar. Savaşçı, karar vermeden önce düşünür, tartar, üzülür, ağlar; ama kararını verdikten sonra bir daha asla verdiği karar üzerine düşünmez şüpheye düşmez, çünkü, bilir, önünde verilecek belki milyonlarca karar vardır. Ve eğer kararsızlık içine düşerse, o zaman ölümü düşünür, ölümü kendine danışman yapar. Bu durumda kararı keskinleşir ve belirginleşir. Savaşçının ikinci ilkesi tarafsızlıktır. Savaşçı hiçbir şeye kendini kaptırmaz, hiçbir şeye bağlanmaz. Sakınır kendini. Ama eğer bir işe bulaşırsa o halde bil ki, o ne yaptığını çok iyi biliyordur. Savaşçı, insanların yaptıklarıyla ve düşünceleriyle ilgilenmez. Bir savaşçı için kazanmak ya da yitirmek gibi amaçlar anlamsızdır. Savaşçı yakınmaz, hayıflanmaz ve verdiği her savaş son savaş olarak gelir ona. Bu nedenle savaşın sonucu ırgalamaz onu. Onun için sadece eylemin kendisi geçerlidir, anlamlıdır.

İşte Yağmur; sana ve bana bundan sonraki tutumumuz için bir yol haritası olsun bu yazdıklarım. Zor ve acılı bir sürecin içinde savaşçı kimliğimizle AŞK'a namı diğer özgürlüğümüze sahip çıkacağız bundan böyle. Birlikte yürüyeceğimiz zaman çok önemli ve boşa harcanacak vaktimiz yok. Bir uçurumun önündeyiz ve atladığımız zaman ölmeden ölmeliyiz. Hazır mısın buna?"

Yağmur: “Seninle kuzey ışıklarının dansı gibiyiz. Başka bir seçim var mı? İçimi kuşatan kadınsın. Sevgili, yoldaş, ruhumsun; hepsi sensin. Bu savaşçı kimliği çok ilginç ve beni müthiş çekiyor kendine. Hatırlıyorum, bir ara bahsetmiştin ama bu kadar detayına girmemiştin. Yanılmıyorsam Toltek Bilgeliği adı altında kadim zamanların şamanlarının tekniği olarak açıklamıştın. Bir sözü hatırlıyorum bana o gün yazdığın: *'İnsanın başkalarına acıması, kendine acımasının yansımasıdır.'* Acıma ve merhamet duygusu arasındaki farkı anlatmak için bu sözü örnek olarak vermiştin bana. Bunu o gün tam anlamamıştım ama bugün sanki bir sır perdesi çekiliyor gözlerimin önünden ve çırılçıplak bir doğru göz kırptıyor bana. Acımak karşı tarafı aciz görmektir ve dolayısıyla kendine yansıttığından aslında farkında olmadan kendine acımadır demiştin. Ve merhamet için ise karşı tarafın çektiklerini tam anlamıyla paylaşmak ve hissetmek ama acı çeken küçük düşürücü yorumlardan uzak kutsamaktır demiştin. Merhametin, tüm yanılgılardan öte karşı tarafın tanrısal gerçekliğini görmek olduğunu açıklamıştın.”

Minel: “Evet. Tüm mesele budur işte. Bu gerçekliği görebilmektir. Başka yapılacak bir şey yoktur bu dünyada. Ve belki şimdi anlıyorsun sana anlattıklarımın ya da Mucizeler Kursu’nun metafiziğini ya da Toltek Bilgeliği’nden örnekler sunarak seni değiştirmek istemediğimi. Çünkü bu dünyada değiştirilecek hiçbir şey yoktur. Hepimiz zaten daima değişmeyen gerçekliğimizdeyiz. Sadece bu rüyanın içinde yanlış bir görüşe sahibiz ve değişmesi gereken bu görüştür. Mucizeler Kursu’nda bu 'doğru görüş' olarak tanımlanır. Carlos Castaneda’nın kitaplarında şaman büyücü olan don Juan; 'Gördüğün zaman, insanlar başka türlü görünürler. Dumancık, insanları ışık telcikleri olarak görmeni

sağlayacaktır.' der. Ve daha türlü türlü açıklamalar vardır mistik öğretilerde hepsi bu farklı görüşe işaret eden ve onun bedensel olarak deneyimleyişini açıklayan.”

Yağmur: “Vay canına. Yani görüş değiştiğinde her şey mi değişiyor? Sende bu şekilde mi yaşadın görüşünün değişimini?”

Minel: “Benim bu görüşe geçmemde Carlos Castaneda'nın öğretisinin büyük etkisi olmuştur. Mucizeler Kursu'ndan önce büyük bir odaklanmayla yönlendiğim yoldu Toltek Bilgeliği. Ve doğayla birleşmeyi, onunla yalnız kalmayı, doğanın içinde düşüncelerin kaybolmasını gözlemlemeyi onun sayesinde öğrendim. Görüyorsun; bir rehberin ille de etiyle bedeniyle canlı karşında olması gerekmiyor. Bazen bir kitap, bir ortam, bir şarkı olabilir seni bu dünyanın esaretinden çıkartan yola sevkeden şey. Önemli olan, seni bir an için bile olsa tüm alışlagelmişlerin dışına çekebilmesidir. Ve bu genelde istemsiz oluyor. Bir an da insanın başına geliyor.”

Yağmur: “Yani bunu deneyimlemek, o doğru görüşe ulaşmak için hiçbir şey yapamayacağımızı mı söylemek istiyorsun? O halde tüm bu uğraşlar boşuna. Madem istemsiz olarak gerçekleşiyor, o halde sadece beklemek gerekmiyor mu olacağı vakti?”

Minel: “Hayır. Öyle kolay değil. Bizleri uğraştıran, çaba sarfetmemiz gereken arınma evresidir. Egonun kılıfı serttir ve kalındır. O benlik tüm algıları yönlendirdiğinden ancak, onun zayıflamasıyla görüş değişimi gerçekleşebilir. Çünkü hangi yanımızla algılarımızı kontrol edeceğimiz bir seçim meselesidir ve bu konuda özgürüz. Egonu seçersen onun algıladığı şekilde her şeyi görürsün ama eğer özbenliğinle bakarsan doğru görüşe sahip olursun. Ve her ikisi de birbirine tamamen zıt ve uzlaşmazdır. Bu dünya egonun dünyası olduğundan onu aşmak başlı başına bir savaştır kendimizle içinde bulunduğumuz. Tıpkı sana bahsettiğim savaşçı kimliğindeki tutum gibi sıkı bir disiplin gerekiyor bu savaşı kazanabilmek için. Mucizeler Kursu kendi bünyesinde böylesi bir disiplinli çalışma ve arınma sunuyor gerçekliğin kendisinden taviz vermeden. Bu nedenle eğer öğrenci kendini tamamen bu yola verirse, asla başarısız olamaz. Gerçeklikte ego yoktur. Ama bu rüyann içinde ego için hakikat korktuğu şeydir ve dolayısıyla onu her şekilde sabote etmek ve kurduğu düşsel alemi korumak için savaşı. Tüm bu kavramların birer simge olduklarını daima göz önünde bulundur Yağmur. Gerçeklikte ne ego var ne bu dünya ne de doğru görüş çünkü, gerçeklikte algılama yoktur. Sadece saf ve soyut bir biliş halidir gerçeklik. Cennet ve cehennem kavramları da bu rüyanın içindeki durumları ifade ederler birer simge olarak. Mucizeler Kursu cennet kraliyetinden bahsederken gerçekliğimizi kasteder. Tek varoluş odur çünkü. Bu anlamda cennet tanrısal varoluş halidir ve cehennem egonun dünyası ve yaptıklarıdır. Sen kendini bir beden olarak algılarken ve onun gerçekliğine inanırken kendinin bir düşünce eseri olduğunu nasıl anlayabilirsin ki? Tüm gördüklerin senden farklı ve senin dışında olduğunun birer ispatıdır senin için. Bedenler dünyası ayrılıklar ve sınırlar dünyasıdır. Onlar senin bir beden olduğuna tanıklık ederler. Sen hatta TANRI'YI bile bedensiz ya da formsuz düşünmekte ya da anlamakta zorlanırsın. Onu kendinin dışında ve haricinde görürsün. Oysa Mucizeler Kursu sarsılmaz bir mantık içinde düşüncelerin kaynağını terketmediğini öne sürüyor ve böylece bizler yaradılış olarak ancak, O'NUN, yaratanın içinde varolabiliriz. Ve dolayısıyla O'NUN gibi düşünür, O'NUN gibi yaratır ve O'NUN gibi olabiliriz. Sadece bu gerçeği kavramakla, tamamen anlamakla, idrak etmekle kurtuluş bir an'da gerçekleşebilir. Ama bizler egonun düşünce sistemi içinden

egonun asla kavrayamayacağını anlamakla uğraşıyoruz. Ve bu uğraş elbette başarısız olmalıdır çünkü, ego bu kavrayış sonucu yok olacaktır. Ama içimizde egonun haricinde tanık olarak işleyen ve seçim yapan zihin parçamız sayesinde oyunun dışından bakmak mümkün oluyor. Yoksa kurtuluş imkansız olurdu bu rüyadan. Ve bu tanığa odaklanmalı tüm dikkatin. Zaman içinde onu sürekli algılamaya başlayacaksın ve egonun hakimiyeti böylece kırılacak. Kendini izle derdi devamlı hindistanlı bilge Sri Nisargadatta Maharaj. Ne kadar kendinle ilgili olan farkındalığın yüksek olursa o kadar bilinçli ve dolayısıyla egondan uzak olursun. Tüm mesele dikkatini aralıksız kendini izlemeye yönlendirmendir. Gerisi kendiliğinden oluşacaktır.”

Yağmur: “En güzel işlemeli en paha biçilemez halıların sırrı nedir bilir misin Minel? Onu dokuyan kişi yavaş yavaş dokurken, ona duygularını, göz yaşlarını, mutluluğunu, âşkı, sırrını, özlemlerini, her şeyini beraberinde dokur. Ve kimileri bunun için gözlerini bile kaybeder. Bir halıyı asıl değerli ve vazgeçilmez kılan budur. Her şey bir bir ayıklanıyor artık. Sen bana varlığını dokuyorsun, ruhumu canlandırıyor, benliğimi yerden yere vuruyorsun tıpkı bir ahtapotu öldürürcesine. Hem canım yanıyor hem de hafifliyorum sanki. Can bedenden kurtuldukça kanatlanıyormuş varlığımız aşk perisi. Yunus Emre ile ilgili bir belgesel izlemiştim eskiden. Şimdi gözümün önünde canlandı tekrar. Senin söylediklerinin çoğunu orada duyduğumu hatırladım bir an. O zaman sözlerin anlamını almışım ama manası açılmamış zihnime. Şimdi anlıyorum her şeyi. O da ruhla beden birbiriyle zıt olduğunu söylemişti. Ruh eve dönmek için Tanrıya dönük yalvarırken egobenlik bedeni ve ona olan inanç sistemini besleyerek bizleri dünyaya bağlıyor. Bunu idrak ediyorum sanırım artık. Hep iyi bir izleyici olduğumu düşünürdüm ve iddia ederdim ama şimdi ne kadar çok şeyi kaçırmış olduğumu görüyorum. Ne kadar çok kanmışım kendi yalanlarıma ve avutmalarıma. Düşüncelere dalarak ne kadar eziyet etmişim kendime ve başkalarına. Benim aklımı almakla büyük bir iyilik yapmışsın bana aşk meleğim. Gerçek şu ki; sen başıma gelen en güzel, en tatlı, en güçlü belâsın. Nefsim için tam anlamıyla bir belâsın. Kendimi çok şanslı hissediyorum seni tanıdığımı ve yaşadığımı için. Ne kadar güzel sana sınıksız sarılmak. Sana sarılmak, aşk'a hasret ruhumu seninle ferahlatmak, senin sofranda doyurmak, yegâne bir lütuftur bana sunulan. Bizim âşkımız ebedidir ey sevgili, ruhumu ateşle doyuran. Seninle hakikatın yolundayım adımlarıma adın yazılan. Bizi bizsiz eyleme, AŞK'ı bizsiz bırakma yâr. Tek dileğim, kalbin mezarımdır bana hayat olan... Bu gerçeklik her neyse, aklımın almadığını kalbimde yaşıyorum, hissediyorum gibi geliyor bana. Aşk içinde âşık olmak derdin hep; şimdi o durumu yaşıyor muyum Minel, ne dersin? İçimi pek hoş tatlı bir akıntı sarıyor sanki.”

Minel: “Kimbilir? Belki... Gerçeklik mutlak özgürlüğün kapısını açar bedenler dünyasında tutsak zihinlere. Mucizeler Kursu şöyle diyor:

Bu dünyanın esiri olarak bize kalan son özgürlük karar gücümüzdür. Kararlarımız Cennette bilinmezken, onlar; burada kaynağımızdan ayrılma kararı bize ait olduğundan gereklidir ve bunun düzeltilmesi gerekir.

Rehberimiz olarak ego yerine KUTSAL RUH'U seçerek bu düzeltmeyi yapmış oluyoruz. Ve bu seçimi her daim canlı tutmamız gerekiyor ki, tekrar egonun tuzaklarından birine düşmeyelim. Senin bunu hissetmen, bu durumun içinde belirginleşmesi başına gelen en güzel şeydir şimdiye dek hayatında ve seni aydınlığa

taşıyacaktır. Aramızdaki kutsal bağ buna aracı oldu ve biz beraber olmasak da o olmaya devam edecektir. Birliğin dansı ebediyete yazılır ve asla silinmez, yok olmaz. Bedenlerin birliğine beraberliğine bağımlı değildir kutsal ilişkinin ateşi. Onun kaynağı bu dünyadan değildir. Ama gerçekliği bu dünyada kavramamız için böylesi bir kutsal ilişkiye ihtiyacımız var. Örneğin Mucizeler Kursu'nu kaleme alan Helen'i ele alalım. Bir anlık kutsallığın içinden doğan mucizeye bakar mısın? Bir an arkadaşı ve meslekdaşı olan William'a karşı mutlak bir anlayış içinde bakmasının ardından Helen'in tüm zihni değişti ve böylesi bir kitabın yazılmasına vesile oldu. *Dünyaya bir ateş attım, ve işte onu sarıncaya kadar koruyacağım...* demiş İsa Mesih. Bu ateş içinde yanacak tüm yanılıklar. Bu ateş içinde sıyrılacak perdelerden kendini unutmuş ilahi varlıklar. Ama bu ateşe dirençler büyüktür bu dünyada. Ölümdür çünkü, ego için bu yangına düşmek. Kendini savunmak için öldürür, yıkar onu tehdit eden herkesi ve her şeyi. Bu nedenle, yeryüzünde gelmiş geçmiş hakikate hizmet eden tüm elçiler, peygamberler, ermişler ölümle tehdit edilerek çoğu da nihayetinde öldürülmüştür. Ancak, ölen bedenlerdir. Ruhları, bilinçleri, sevgileri ölümsüzdür ve hepimizin içinde davet edilmeyi bekliyorlar bizlere fener olmak için hakikate giden yolda. Tanrısal bilinç zamanın ve mekanın ötesindedir ve dolayısıyla ebedi ve sonsuzdur. Bu kaynak hepimizin yaşam kaynağıdır. Gerçekliğimizi unutabiliriz ama onu asla kaybedemeyiz ya da değiştiremeyiz. Er ya geç hepimiz bir gün bu gerçeği hatırlayıp evimize döneceğiz, gerçekliğimize uyanacağız. Her şey her an tam olması gerektiği gibidir bu dünyada. Ve her daim öyle olacaktır her ne kadar bunun bilincinde olmasak da. Bir gün bu dünya bitecek, bu kabus bitecek, bu yanılığ bitecek. Ve ayrılıklardan BİRLİĞE geçeceğiz hep birlikte. Ve serçeşmeler gerçekliğin hizmetinde yine tüm zamanlarda olduğu gibi kaynağın suyunu akıtmaya devam edecek son can, son zihin kurtulana dek.

Bu geceyi bitirelim şimdilik aşk pınarım. Çekilelim kartal yuvamıza ve kalalım tek başımıza özlemlerimizle. Sen de hazmet yazdıklarımı ve dinle kendini. En büyük sırlar en derin sessizlikte açılır insanoğluna.

*Fener olayım yoluna eğer bu yazılmışsa...
Katık olayım açlığına Su olayım susuzluğuna...
Aşk olayım yoluna yordamına
Sevda olayım ateşine, ocağına
Senin âşkın benim nefesimdir gayrı
Beni nefessiz eyleme yâr..."*

Yağmur: "Buruk bir gecenin kokusu sardı benliğimi şimdi. Zengin kalkışları hep burukluk yaratır içimde. Aşk incedir, narindir. Her nağmeyi alır işler ruhlara. Damdan düşer gibi vazgeçmenin yankısıdır burukluğa beni sevken. Yorgun musun yoksa? Bu gece seni bırakasım yok. Daha yeni kavuştuk. Şimdiden özledim."

Minel: "Tehlikeli bir tutkunun içindeyiz. Savaşçı olmanın ilkesini hatırla. Düşkünlüğe düşmemeliyiz birbirimizde. Özgürlüğün bedeli en büyük arzulardan vazgeçmektir Yağmur. Sevmek başlı başına özgürlüktür ama arzulamak başlı başına bir esarettir. Bunu bile bile beslemeyelim daha fazla bu prangaların ürettiği sofrayı. Ben de arzunun örsünde dövülüyorum mamafî, nefsimize biz hükmetmeliyiz. Unutma; ne kadar acı çektik ayrı kaldığımızda. Yine uzun süre sonra tekrar bir araya gelmenin hazzı yanısıra kaybetme korkumuzda büyüyor. Ve korkunun olduğu yerde sevgi olamaz. Sevgi

sahiplenme değildir. Birbirimizden özgürleşmeliyiz can tanem. Ve bunu beraberken yapmalıyız. Ancak o zaman mutlak sevgiye yer vermiş oluruz. Birbirimize dokunmayalım, lezzetimizi yaşamayalım demiyorum. Sadece nefsimizi dizginleyelim ve her şeyi ilahi boyutta yaşayalım. Arzularımızı şehvetin elinden alıp daha ziyade ibadete dönüştürelim. Tatlı tatlı özlemeyi, sabretmeyi öğrenelim.”

Yağmur: “Merak etme, duracağım yeri bilirim. Olgunluktur kimliğimin bir parçası. Erteleme hiçbir şeyi diyen sensin. Ama şimdi gecenin sıcaklığını soğutan, canlılığını hançerleyen de sensin. Sana doyamazken, tekrar kavuşmuşken daha ilk gecede aşka kıış düşmüş gibi hissettim bir an.”

Minel: “Yanıltma kendini. Farkındalığın ışığında ne acı kalır ne de ayrılık duygusu. Sadece biraz soluklanacağız içimizde yanan ateşden dikkatimizi çekerek. Duygusal belleğimizi arındıracağız. Eskileri ve özellikle acıları ve korkuları unutup şimdiye dalacağız. Ve bunu tek başımıza yapacağız aşk bakışlım.

*Ay vurdu yine sessizliğime üstüme gelen karanlıkta
Bir tutam sevdanın kokusunu taşıyan rüzgarlarla...
Buğulu bakışların yağmurları yağdı kadehlere bu gece
Çakıldı boşluklar aleminin kırmızısı tek bir celsede
Yalanlara perde çekenlerin sisli sofrasına
Ecele nispet kapatmak için hüsrancıları bu gece...*

Bu gece ölmeyeceğiz. Başka zaman kesin, ama bu gece değil. Seni o kadar özlemişim ki, bu geceki veda yüreğimi söküyor yerinden. İyi geceler Yağmur. Aşk tadında rüyalar diliyorum sana...”

Yağmur: “İyi geceler doymadığım. Sonumuzun gölgesi düştü içime sanki. Kartal yuvamda soyunacağım onlardan bu gece. Dudakların kalsın ben de araf’ın kucağında. Nefesine ihtiyacım var.”

Ne kadar zormuş hayır demek. Yüreğimin her zerresi evet derken Yağmur'a, dilime hayır'ı kondurmak dünyanın yörüngesini değiştirmek gibiydi. Ama doğru olana yer verdik. Etrafımızı saran koyu labirentin kıvrımlarını gözden kaybetmememiz gerekir. AŞK yolunda iken ihtiraslara kraliyet vermeden kurmalıyız aşk soframızı. Sıradan insanlara ters gelir bu tutum. Bilemez onlar her arzusunun nefsin bataklığının hizmetinde olduğunu. Yaşanan zevklere aşk diyenler, et pazarından leşlerle beslenenler bilemezler Anka Kuşu’nun gıdasının mis kokular olduğunu. Gerçek aşk ruh'da yaşanır ve tene yansıyan dokunuşlar arzusunun ötesinde bir ibadet, bir teslimiyet olur. Mevlana demiş ki;

*Bak; bil ki, domuzların önüne inciler serilmez.
Mücevherden sarraflar anlar ancak, başkası bilmez.
Ne fark eder ki; kör insan için elmasta bir camda.
Sana bakan bir kör ise, sakın kendini camdan sanma...*

ve İsa Mesih'de;

Kutsal olanı ne köpeklere atın, ne de incilerinizi domuzların önüne serin... demiş.

Her ikisi de ne güzel demişler. Ve o günden bu güne insanoğlu ve dünyanın yasası hala değişmemiş. Anlamayana söz söylemek, köre ışığı anlatmak boş bir uğraştır...

Hamuş ol demiş büyük usta...

Hamuş ol ve bişrev! dedim kendime...

Ey Şems; sen gel doğ bu karanlığa...

Ve haykırışıma geldi Şems'im, Güneşim...

Dedim ki:

Aydınlattıklarını çeken sensin.

Gelenler ise dem dem sen'dendir.

Lütfun kadehini dolduran sensin.

Dedi:

Dilin güzel söylemekte lâkin,

Ateş değil pervanesin.

Aşk'ın demminde tutuşmadan nûru bilemezsin.

Dedim ki:

Sen koca Şems, ben ise bir nefeslik selamım...

İşıta da sen, çeken de sensin.

Beni ister ıslıl ıslıl, ister kapkara edersin.

Nûrun ile yakar; ateşinle mahvedersin.

Mama fi, bana kızsın da ışığını esirgemezsin.

Ne ateşten yanarsın, ne karanlıktan usanırsın;

Derbederin günahından bin kat daha Rahman'sın.

Ümid-i Ziyâ'sın, ziyansızsın;

Darr-ül ümidsin, dar değilsin;

Rahim'sin, Rahman'sın,

Lâl dilde besmelesin.

Serrimi omzuna dayadım

Bana medet olasın.

Dedi:

Rahman kadar Kâbız'ım;

Cüz'den medet umma, kül ol!

Dedim ki:

Cüz isem de kül'denim.

Ateşde değil isem küldeyim.

Emri "kûn" ile yekûnum. "Kaf" değil isem de "nûn"um.

Dedi:

*Pek bir keskin ötersin.
Sanki bülbül ile hemdemsin.*

*Dedim ki:
Nefsimiz karga ile kılavuzlandı.
Burnumuzdaki koku ondandır.
Ateş değil ancak, odunuz,
Âşkın ile yanmaktan mesuduz.*

*Dedi:
Sözün keskin ama gözüün âmâ!
Bu gördüğün ışığın özü değil.*

*Dedim ki:
Gönlüm ile görmüşüm göze ne gerek?
Özü nasıl ola ki?
Işığın kabuğu mu var?
Yârim ışığımdır kabuğu rüya olan...*

Ve böylece Şems ıspatladı yine namının hakkını. Işığıyla aydınlattı karanlığa saklanmış kaybetme korkusundan tirtir titreyen yüreğimi. Teslim olmalıyız sevdanın her şekline, getirdiği tüm dertlere. Devasız kalsak da kanamalıyız o derdin yarasıyla gerçekliğin yolunda. Tüm çare çaresizliğimizin içinde saklıdır. Değiştirmeye çalışmadan bir duruma tahammül etmeyi öğrenmeliyiz. Affetmeliyiz ve sadece sevmeliyiz her şeye rağmen bütünüyle. Böylece affetmenin güneşiyle aydınlanmış yüreklere konar sevda çiçeği ve mest eder kokusunu içine çeken âşıkı. Ve besler her birimizin içinde dirilmeyi bekleyen Anka Kuşlarını...

Bu içsel sohbetin ardından yine tek başıma yüzerken sırlar denizinde dedim ki nihayetinde sessizliğimin doruğunda kendime; doğum ile ölüm arasında yaşam adı verilen zaman birimi, tek bir vahanın olduğu bir çöldür aşarken sayısız seraplara sahne olan. Ve yolcuların çoğu bu çölde asla vahaya varamadan ölüyorlar binlerce serabın yanılgısında yollarını kaybederek. Biz yolumuzu sırtlayıp yürürken, çıkınımızda ölümü taşıyoruz bağrımızda aşk'ın kalp atışları yükselirken. Yolumuz bahane, menzil ise şahane bu seraplar ülkesinde. Kuralların temelidir buğulu gözlü derin çocuk, bizleri tavizsiz yönlendiren. Bilesin; benzer benzeri çeker bu kâinatta.. !

*Her halimizle düşeriz Aşk'a ve bize ayna olana...
Bu ne kabuldür ne de kabulsüzlükdür...
Ne tercihtir ne de fırsat...
Bu bir yankıdır Vahiy Vadisinden bizlere yansıyan...
Her çağrı bir temeldir yeni doğan dostluklara, kor alevlerde yanan âşklara dem vuran...
Ve her dostluk, her aşk besler sevgileri dünyaya şifa namına...
Beklentisiz ve istemsiz olmakta yatar erdem bu güzellikler sofrasında...
Aşk yönetir ve yönlendirir aşk'ın cemâlinde tutsak olanları...
Aslında ne sen varsın ne de ben varım bu dergâhda ey yâr...
Bizden öte sûretsizliğin sunağındayız saf ve duru AŞK'ın kraliyetinde...*

*O halde ne diye sual edersin sebebini muhâbbetimizin...?
Ne diye şaşarsın bizleri ayırana ve bağlayana...?
Ne diye sorgularsın sana ayna olanı bu diyarda ve ne diye korkarsın yazılmış
olandan...?
Her an'ın içinde saklıdır tüm sırlar ve her yüreğin içinde bekler TEKOLAN...
O'nu gör O'nu tanı bana baktığında...
Tıpkı benim sana baktığımda Hakk'ı gördüğüm gibi...
Bu durumda herkes sevgilidir, her yürek senindir...
Elini ayağını nasıl kendinden ayıramadığın gibi, ben de sende bir parçayım bundan
böyle...
Bunu bilsen de böyle bilmesen de böyle...
Bedenler değildir BİR olan...
Zihinlerde ve gönüllerde söylenir TANRI'NİN şarkısı bizleri AŞK'ın her melodisinde
kendine çeken...
Kimimiz sevgiliyiz, kimimiz kardeşiz, kimimiz evladız...
Ama her daim tek AŞK'ız şekilleri binbir çeşit olsa da...*

Ve oturdum kendimle kayıp sessizliğin deminde sabaha kadar kartal yuvamda ve bıraktım düşüncelerimi, duygularımı boşluğa. İz sürdüm kendime doğru yüzleşirken korkularımla, tutkularımla. Yağmur her ne kadar aşk içinde bağlandığım olsa da, bir eksiklik duygusundan kaynaklanan ilişkinin gölgesindeydik ikimiz de. Yaşadığımız tutkunun sebebi birlikte âşkın doruklarında mutlu olmak değildi. Kutsal an'ı yaşamak için beraberdik. Koşulsuzluğu öğrenmek içindi bu karşılaşma. Bir tırtıl koza yaptıktan sonra tamamen yok olur, erir kozanın içinde. O an kozayı yırtıp baksak sadece bir sıvıyla karşılaşırız. Esrarengiz bir metamorfoz ile o sıvıdan bir kelebek oluşur. Bambaşka bir varlıktır o artık. Yerlerde sürünmez, havalara hakimdir ve çiçeklerdir artık onun diyarı. Tıpkı Anka Kuşu'nun yanarak küllerinden yeniden doğuşundan sonra yepyeni bir varlık olduğu gibidir. Ya da yaşlı bir kartalın kendi başına gagasını parçalayarak, tüylerini yolarak ve pençelerini tek tek çekerek yenilenmesinde yatan yeniden doğuş gibidir.

*Taşlara vurdum ağzımı...
Tek tek yoldum kanatlarımı...
Attım yakınlarımı uçurumlara...
Şimdi sadece sana bakarım güneşim...*

İşte biz de öylesi bir ölümün ve dirilişin pençesindeydik. Tüm ahımızla, tüm nazımızla, tüm şehvetimizle düştük birbirimizin kucağına ve yürüyeceğiz bu yolda sapağa varana dek. Yağmur ve Minel... İki iken bir olma yolunda yürüyen iki âşık...

Yağmur: “Günaydın Aşk perisi...

*Dün gece zamanı yaktım cehennem ateşinde
Çağıl çağıl kanarken Aşk'ın pençesinde...
Seni içime çekerken doyumsuz ihtirasımla*

*Kızgın bir örs gibi işledin bedenimi âşkınla...
Yıldızlara nispet bir tanrıça doğdu nefesimde
Seninle sevişirken yüreğimde...*

İçime yine güneş gibi doğdun bu sabah. Özleminde kavruluyorum ve eriyorum hiçliğe doğru. Yalnızlığıma vuran gecenin sarhoşluğundan alamadım hâlâ kendimi. Sana öylesine dokunasım var ki, bilemezsin. Kırgın değilim ama bir burukluk var içimde sensizliğin saatlerinden sonra. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışmıyorsun umarım. Bu dünyada sahte ilişkilerin içinde oynanan oyunları oynamayacağını biliyorum. Bana ders mi vermek istiyorsun bu şekilde? Öğretmenin daha yumuşak bir yolu vardır eğer öyleyse. Seni üç hafta görmedim ve nihayet tekrar görüştüğümüz gece beni reddetmen gücüne gitti açıkcası. Yoksa bu bir ceza mı bana uyguladığın? Anlamadım çünkü davranışını desem herhalde içimdeki olanı tam ifade etmiş olacağım. Bana neden dün benimle daha fazla kalmak istemediğini söylemeni rica etsem çok mu istemiş olurum?”

Minel: “Elbette değil. Bazen en güzel anlarda kendimizi dizginlememiz gerekiyor çünkü, o anlar çok önemli sapaklar olabiliyor hayatımızda. Hiç farketmedin mi? İnsanların çoğu hayatlarında daima tekrarlar yaşarlar. Hep aynı tarz ilişkiler, aynı hüsrانların tekrarlanması, saplanıp kaldıkları arayışlar, peşlerinde koştukları hayaller içinde esaslı bir değişim yaşamadan kısır bir döngü içinde aynı şeyleri deneyimliyorlar. Işıksız hayatlar ve çıkmazlar. Karşılaştıkları sapakları görmüyorlar çünkü, hep geçmişe odaklı yaşıyorlar. Dolayısıyla seçimleri hep aynı oluyor. Bir kere karanlığı seçen böylece hep karanlığı seçiyor çünkü, bildiği, tanıdığı odur. Bilmediği, tanımadığı şey korkutur insanı. Her gün yeniden ve yeniden tanık oluyorum bu dünyanın karanlığına ve içinde hapsolmuş insanlara. Sadece bir rüya olan bu realitenin içinde her şey ne kadar da ciddi yaşanıyor. Ne kadar da sorgusuz sualsiz kabul ediliyor. Ne kadar da sistem kölesi olmak hoşlarına gidiyor insanların. Halbuki, özgürlük çağrısı çın çın çınıyor tüm kainatta. Ama deliye deli, uyuyana uyuyor olduğunu, köre ışığı, sağıra melodiyi anlatmak anlamsız bir iştir Yağmur.

İdrakın ve içsel şahsi deneyimin olmadığı zihnin hakikatı anlaması mümkün değildir. Kendi yaşadıkları vahiylerin ışığından doğan bilgiğe sahip gelmiş geçmiş ve günümüzde yaşayan kişiler yeryüzünde bu bilgiyi her ne kadar kelimelerle aktarmaya çalışmış olsalar da, deneyimsiz bir zihin bu bilginin arkasında yatan hakikatı anlayamaz. Ancak, kendi sınırlı hayal gücü ile tadımlık bir şekilde anlamaya, kavramaya çalışsa da netice de idrak olmadığından bu bilgi o kişide herhangi bir etki yaratamaz. Tüm etkiler eylemle oluşur, okumakla değil. Senin de çoğu kez tanık olduğun gibi entelektüel masturbasyondan, dini ritüellerden spiritüel şişinmelere kadar aldatmaca ve saptırılmış bilgilerin pazarında sunuluyor aydınlanma ve uyanış. Kel alaka masallarla donatılıyor bu pazardaki tezgahlar. Özünden saptırılmış kutsal kitaplar, yöntemler ve yollar sunuluyor kendi boşluklarına tahammül edemeyen zihinlere. Boğulurken akrebe tutunma misali önlerine çıkan ve esrarengiz gibi görünen, doğru gibi görünen, haklı gibi görünen her türlü aldatmacaya atlıyor bu zihinler. Kutsallık ve TANRI adına, Allah adına savaşımlara gidiyorlar ve kendileri gibi düşünmeyen başka canları suçlayarak kendilerini dinlerinin, inançlarının elçileri olarak haklı biliyorlar. Neticede derin uykuda olan bir zihin bu dünyaya kendi içsel çıldırmış halini projekte ederken, yansıttığı kabusa ve içinde yer alan korku yaratıklarına şaşmamak lazım. İşte dünya hali budur. Geçmişte de böyleydi bugün de böyle gelecekte de böyle olacak. Tüm bunlardan kurtulmanın tek

yolu bu dünyayı aşmakta yatıyor. İçindeki tüm korku yaratıklarıyla beraber. Ve bunu yapmanın yolu sessizlikten geçer can parçam. İçimizdeki gevezeyi, hep isteyen o arsız, doyumsuz, kıskanç ve yoksunluk duygusu içinde kıvranan, gözünü kan bürümüş o benliğimizi susturmamız ki, gerçekliğin sesini algılayabilelim. Bir kere o sesi algıladığımızda farklı bir bilinç, bu dünyadan olmayan bir zekanın yükselmesine davet çıkacaktır zihnimizde. Bu bilince ulaşmadığımızda dramatik sahnelerin üretildiği, her türlü aptalca oynanan rollerin alkışlandığı ya da yargılandığı ya da savaşıldığı dünya denilen bu acılar sirkinde yer almaya devam ederiz ne yaptığımızı bilmeden.

Dün o sessizliğin içine girmek için ideal bir durumdu. En güzel an'ımızdı dün birbirimizden ayrılırken. Mutluyduk ve tekrar kavuşmanın rahatlığı vardı içimizde ve doludizgin bir özlemin heyecanı akıyordu damarlarımızdan. İşte o an tüm bu sefadan ve hazdan vazgeçerek kartal yuvasına çekilmekle kendimizi o sessizliğe teslim ettiğimizde derin açılımlar yaşayabiliriz. Çünkü sessizliğimizin sebebi ya da içinde bulunduğumuz ruh halimiz korku ve endişe değil sevgi ve özlemdir. Bu nedenle kestim muhâbbetimizi dün gece. Ama sanırım sende pek oluşmadı öylesi bir açılım çünkü, sitemlerle doldurdun zihnini gördüğüm kadarıyla.,,

Yağmur: "Bana önceden söyleseydin ayarlardım kendimi bu duruma. Şimdi bir fırsat kaçırmış gibi hissettim kendimi. Neden söylemedin bana amacını? Hem bu kadar sıkılmaz ve üzülmezdim.

*Hasretini sardım hüznüme
Çöktü karabasan gönlüme
Yine daldım sensiz bir geceye....,*

Minel: "Söyleseydim yapmacık olurdu tutumun ve sessizliğin ve yine egonun hükmünde kalırdı zihnin. Hem böylece kendine de ayna tutmuş oldun. Zaaflarını ve korkularını gördün. Kendi düşüncelerine tanık oldun. İçinde bulunduğun durumun sıkıntısını yaşadın tüm farkındalığınla. Bu da idrak etmenin bir yoludur. Seninle gerçekliğin yolundayız, unutma. Bundan böyle nazlara yer yok birtanem. Unuttun mu? Savaşçı kimliği ile yürüyoruz artık. İki, vuslata susamış perişan âşık yerine iki cesur özgürlük yolcusu olarak gideceğiz bundan sonraki yolu. Özgürlüğü anlamak için ona susamalısn. Onu istemelisin her şeyden önce.,,

Yağmur: "Nerdeyse vazgeçtim özgürlükten diyesim var şimdi. Senin bu değişimin hoşuma gitmiyor. Bana âşık ve teslim Minel, duygularıma ve aşkıma daha çok hitap ediyordu. Şimdi sanki soğumuş gibisin benden. Bilmediğim bir şey mi var? Başkası mı var hayatında?

*Kesiyorum bu gece ıslak bileklerimi
Akıtıyorum kanımdan bu aşk'ı kalemime
Yazıyorum adını sonsuzluğun sokağına
Noktasız, virgülsüz ve kuralısızca...
Dedim ya; sana deli bu bendeki seveda....,*

Minel: "Evet, delisin sen. Farkında mısın ne kadar kendi tutsak duygularından kaynaklanan bir yorumun eseri olduğunun şu an? Ben sana hâlâ tutuklu ve sırlısklam

aşığım. Ama sana nazaran benim bir artım var. Ben gerçekliği deneyimlemiş olarak onun ışığına sığınyorum her daim. Ve bu tüm tutkularım, özlemlerim ve acılarım içinde geçerlidir. Hal böyle olunca disiplinli bir zihnim olduğundan egomun tuzaklarını tanıyıp gücünü kırabiliyorum. Ve böylece o tuzakların içinde kısıtılmaktan sakınıyorum kendimi. Tıpkı bir savaşçı gibi. Bunu sana öğretmeye çalışıyorum. Öğretmek, en iyi şekilde öğrenene örnek olarak gerçekleşir tatlım. Bakıyorum yine ufak ufak bir öfke oluyorsun karşımda. Olma. Gerek yok buna.

*Nağmelere konu deli yürek çılgınca
Virane olmuş aklın serseri sarhoşluğunda...
Öyle bir ezgi aktı ki bu gece damarlarımda
Gökkuşağı kıskandı sabah rengini kanımda...
Sitem dedi gönlüm ve kitlendi dudaklarımda
Öyle ki, bişrev dedi hasretli sızı gözdeki ışığa...
Adamım dedim beni saran deli tutkuma
Gecenin hasatı savrulurken dünyaya...
Hadi, naz yapma karşımda..."*

Yağmur: "Sarıldım dün gece yastığıma sen diye, tıpkı senin bana sarıldığın gibi. Hani göstermiştin ya; bacağını üzerime atarak, ellerin göğsümde ve nefesin boynumda. Aynen öyle sardım seni. Tenin koynumda, terin bedenimde, kokun burnumda, ilaç gibi içtim seni zihnimde. Sevişti ruhum nefesinde, yasaksız dergâhın ocağında, âşkın deli sunağında. Divane aşıklar gibi. Ama burukluk sarmışdı benliğimi. Kıvrandım tüm gece. Şimdi içimi dağlayan kor yangına su serptin mühür gözlüm. Bir daha ki sefere bana önceden söyler misin niyetini lütfen? Kapılmayayım yine taşıyamayacağım acılara. Öfkeme yenilmek istemiyorum. Keskin bir neşter cerrah için yaşam, katil için ölümdür. Katilim olma Minel."

Minel: "Pek alıngansın bugün. Üzme daha fazla o tatlı canını. Bir daha ki sefere eğer böyle bir durum olursa, söyleyeceğim önceden. Bir eylem yeter bu şekilde. Zihnini açık ve yüreğini aydınlık tut. Daha önümüzde gidilecek yol, alınacak dersler var."

O gece derin muhâbbetlere gömüldük yine. Yağmur'un yumuşak iç dünyasıyla üzerine bir kaftan gibi geçirdiği haşın kişiliği arasında tatlı gidiş gelişlerde sohbetin lezzeti dilimin suyunu akıtırken kalbimi en kızgın lavlara maruz bırakıyordu. Bu adamı pek seviyordum. Bakışlarındaki o esrarengiz ışıltı, tatlı yüzündeki hafif kıskırtıcı gülümsemesiyle beni her zaman olduğu gibi deli divane ediyordu. Ve bunun tamamen farkındaydı. Bir de o dipsiz derinliği yok muydu? İşte beni benden almak için tam teferruatlı bir donanıma sahipti Yağmur. *İki iken bir olabileceğini sev* demiş Mevlana. Yağmur ile bedensel olarak bir araya gelmememize rağmen onunla bir olmuştuk çoktan. Nâr-ı âşkta yanarken içim içim, kelimeler dökülüyordu durmaksızın kalbimde yanardağ gibi patlayan sevgi çağlayanından...

Bedenler bir olmuş ne fayda, ruhların arasında evrenler varsa...

*Ve ruhlar bir olunca, bedenler ayrılmış ne zarar, tek nefesli ebedi varoluşlarda...
Ruhun özgürlüğü karşısında hiçbir kale korunamaz bu dünyada...
Nice babil kuleleri yıkılmış, nice yaşamlar değişmiş hakikatın yolunda...
Hakikat ise Aşk'ın diğer adı yaşadığımız bu rüyalarda...
Aşk dokunur, değişim rüzgarları eser, hayatı fırtınalara bağlar...
Aşk dokunur, karanlıklar yok olur, güneş doğar...
Aşk dokunur, ne ben'ler ne de sen'ler bâki kalır...
Aşk dokunur, birlik uğruna boyutlar açar, yeni yaşamlar yapar...
Aşk dokunur, aşk elçilerine dünyayı armağan eder...
Beni de benden alır sende var eder...!*

Ve hakikatın Sesi yankılanıyordu derinlerimde beni pusulardan çekercesine her sendeleyişimde. Kanayan yarama deva olurcasına hatırlatıyordu nerede ve kim olduğumu. Tınıları içimde harflere, harfler kelimelere, kelimeler cümlelere dönüşüyordu...

*Bu dünya seninle başladı ve seninle bitecek.
Bu senin sahte benliğinin sığınağı, korkularının mabetidir.
BEN'i inkâr ettiğin için dünyayı yaptın ve kendini sayısız parçalara böldün.
Ben'ler karmaşası içindesin ve olmadığın gerçek varlığı arıyor gibi yapan bir şekilsin sen. Görüyorum iyiliğindeki kötülüğü, aşkıdaki nefreti ve bakışlarındaki körlüğü.
Bu durumda BEN sana imkansızım.
Köprü yoktur aramızda.
Hiçliğin tahtını kendine ayıran sen, adının ardındaki sırları bile bilmekten acizken, bu hırs neyin nesi?
Nereye varacağını sanıyorsun?
Sen gerçek değilsin.
Sadece kendini oynayan bir oyuncaksın girdapların içinde oyun bahçesini kuran.
Bana bir kez baktığında kendine öleceksin.
İşte o arınmanın içinde yanarken BEN de yeniden dirileceksin.
İstediğin kadar zamana ve mekana saklanmaya çalış.
Er ya da geç sende BANA varacaksın.
Burada sahip olduğun tek seçim hakkın, bunun ne zaman olacağıdır senin zamanının içinde...*

Nefsimin yelkenleri suya inerken, sarıyor içimi o durumlarda yine bir huzur ve teslim oluyorum beni işleyen o acı-tatlı törpüye ve sarılıyorum Öz'ümün serinliğine...

Yağmur, farklı oluşundan dolayı etrafından aldığı tepkileri anlatıyordu bana zaman zaman. İnsanların küstahlığı, alaycılığı ve kayıtsızlığı fazlasıyla dokunuyordu ona. Bir dostumun sözü vardır; *kemiksiz insanlar* derdi öylesi kendi içinde merkezi olmayanlara, sevgisiz olanlara. Böyledir bu dünya. Aşk'ın varlığına tepkidir en yakın çevrenin tahammülsüzlüğü zira onlar nefslerine bağlı kölelerdir aşk'ın idamını isteyen. Zamanında İsa da demişti;
Ben onlara saldırmadığıma rağmen beni kendilerine saldırı olarak algıladılar çünkü, sevgi nefis için en büyük saldırdır. Ve dolayısıyla onu öldürmek için her şeyi yaptılar. Ama ölen sadece bedendi. Mesih bilinci bu dünyaya, rüyaya girdikten sonra tıpkı bir taşın suya atıldığında yaydığı dalgalar gibi yayıldı ve yayılmaya devam ediyor. Temelde

sadece birer yansımayız beyaz perdede ve tek bir ruhu paylaşıyoruz bu rüyanın içinde her ne kadar çok ve farklı olarak görüntülere yansısak da.

Mucizeler Kursu'nda zihnimizde oluşan bu bölünme daha doğrusu bölünmenin gerçekleştiğine olan inancımız, cennet ve cehennem olarak sıfatlandırılırken, onların yer ve mekan olarak anlaşılmaması gerekir. Başka bir deyimle, cenneti ışık ve sevgi, cehennemi ise ışıksızlık ve sevgisizlik olarak tanımlayabiliriz. Cennet de cehennem de bir ruh halidir seçimi bize ait olan. Ve bu seçim sadece yaşam dediğimiz bu rüya içinde vardır. Gerçeklikte sadece TANRI'NIN yarattıkları olduğundan böylesi bir seçim de yoktur. Cenneti deneyimleyen, onun ruhani makamına ulaşan artık bedeni ile dünyada dahi olsa özgürdür dünyanın rüyasından. Onun işlevi, hâlâ uyuyan diğer insanlara örnek olmak ve yol göstermektir. Mucizeler Kursu buna dair şöyle diyor:

Cenneti bilen kendi iradesiyle bir süreliğine ölümlülerin arasında bulunmayı ve hatta onların görünümünü alarak kendi vatanını dahi bir müddet unutmayı kabul edeni dünya anlayamaz. Dünya bunu tamamen bir delinin dışında kimsenin yapmayı kabul etmeyeceğini düşünür çünkü, onun gözündeki bu bir kurban vermektir. Ve dolayısıyla dünyada yaşadıklarına inananlar ancak, kendileri gibileriyle karşılaşır burada. Cennetsel varlıklar neden böyle sonsuza dek lanetlenmiş dehşet verici bir ölüm evine ve ona tapanlara gelsinler ki? Ancak, bu dünyadan olmadıklarını hatırlayanlar için bunu yapmak en doğal olanıdır. Kendilerinde cennetin sonsuz sevgisinin özlemini deneyimliyor ve her yerde hâlâ evine dönemeyen kayıp parçaların sessiz çağrısına cevap veriyorlar ölümün rüyasından uyandırmak için. Yaşamın kendisi kendi içinde ölümün hakim olduğu bir yere nasıl musamaha gösterebilir ki? Bu mümkün mü?

Böylece kurs net bir şekilde burada yaşadığına inanan ve daha geleceğine inanan her ruhun o zaman birimini kendisi için önceden belirlediğini dile getiriyor. Ve uyanacağı zaman da, cennetin lütfunu kabul edeceği an da belli olmuş oluyor, çünkü, TANRI, ayrılık düşüncesi TANRI OĞLU'NUN zihninde belirlediği an düzeltmesini de yaptı. TANRI'NIN bu cevabı KUTSAL RUH olarak geçiyor kursun metafiziğinde. Ve bu satırları şu an okuyan ve bu sözlerin ne demek olduğunu anlayanlar için bu zaman çok yakındır. Yürek sesi pek güzeldir, pek çekicidir duyabilene. Cenneti bilenleri ara - çünkü, onlar senin etrafındadır!

Ey Sevgili...

Taş taşdır, elmas elmasdır...

Bilesin, taş elmasın geçmişidir, elmas ise taşın geleceğidir...

Taşı elmas yapan asırların gücü, lavların korudur...

Bu alemde ham iken yanarız, acılar içinde bastırılırız elmas olana dek...

Seni değerli kılanı, seni yücelteni hor görme ve katlan...

Katlan ki elmas olasın...

Ömer Hayyam'ın dizeleri geliyor bu esnada aklıma:

Bilgenin yüreğinde her dilek, Anka Kuşu gibi gizli gerek.

Damla nasıl inci olur denizde: Sedefler içinde gizlenerek.

Ovada her kızıl lâlenin teni bir padişahın kanıyla beslendi.

Yerden biten şu mor menekşe yok mu?

Bir güzelin yanağındaki bendi.

Mal mülk düşünleri rahat yüzü görmezler, bin bir derde düşer, canlarından bezerler.

Öyleyken, ne tuhaftır, yine de övünür, onlar gibi olmayana adam demezler.

Gül verme istersen, diken yeter bize.

Işık da vermezsen, ateş yeter bize.

Hırka, tekke, post most olmasa da olur,

Kilise çanları bile yeter bize.

İşte böyledir hakikat elçisi. Ne ayrım vardır ne özdeşleme. Ne din ne lisan; ne ırk ne mezhep. Her şey aynı şekilde TEKOLANIN hizmetindedir tevazu içinde...

İlişkiler üzerine...

*Sırılsıklam bir gecede yükselen fısıltaların eşliğinde
Aşüfte benliğimin çıplak şımarıklağında
Kankırmızı tadında bir dokunuş sokuldu koynuma...*

*Sereserpe teslimiyetin ezgisi kadehimde
Nefesi şarap gibi dudaklarımda
Aşk vurdu içime ağır kokusuyla yaka yaka...*

*Bitmelerdeyim kıyısız deryaların derinlerinde
Sırlar aleminin şifrelerinin doğumunda
Son kez kıvranyor benlik sonsuzluğun diyarında...*

Sekiz ay olmuştu Yağmur ile tanışalı ve hayatımın büyük bir kısmı onunla geçiyordu. Çalışırken olsun, evde olsun, devamlı iletişim içindeydik. Bilgisayar başında olmadığımızda cep telefonlarımızdan yazışıyorduk. Bazen işlerimiz bizi gün boyu engelliyordu ve görüşemiyorduk. Akşamları nihayetinde eve geçip gecenin sessizliğinde birbirimizi canlı olarak ekran karşısında gördüğümüzde küçük çocuklar gibi oluyorduk. Ona hikayeler okumam hoşuna gidiyordu. Geceler boyu Mevlana'dan, Halil Cibran'dan, Mirdad'ın kitabından bölümler ya da mistik hikayeler ve efsaneler okurken gözlerinde öylesi tatlı bir ışıltı oluşuyordu ki, sanki çok lezzetli bir tatlının karşısındaymışım gibi canım çekiliyordu. Bazen birlikte müzik dinlerken efkarlanıp ağlıyorduk. Kimi zaman çoşuyorduk ve dans ediyordum karşısında, o da beni esrarlı keskin bakışlarıyla izliyordu. Hayatımda tattığım tüm dokunuşların hazzını geride bırakıyordu bana sapladığı bakışları. Gözleriyle tenimde dolaşıyor, sevişiyordu benimle. Sözleri bu diyardan değildi sanki. Böylesi bir bütünlük içinde bir insan nasıl sevişebilir, hem de hiç dokunmadan? Teninin kokusunu alır gibiydim. Dudaklarının ıslaklığını ve yumuşaklığını hissediyordum içimde. Aşk sarhoşuyduk. Birlikte olduğumuz zaman dünyada değildik. Mabedimiz aşkın bize sunduğu gizli bir yerdi sanki. Birbirimize aynaydık. Ben onun kadını o benim erkeğimdi. Emsalsiz bir tamamlanmaya tanıkдық. Bu esnada yaz geçmişti ve sonbaharın tatlı hüznü yayılmıştı havaya. Renk cümbüşüne boyanırken ağaçlar, dalından düşen yapraklar, her şeyin nasıl bir değişim içinde olduğunu sergiliyor ve kaderin ağı ince ince işliyordu hayatımızın akışını. Nakışın tamamlanmasına az kalmıştı...

Minel: “Günaydın içimin tatlı sızısı... Yine bir özlem kanat çırpıyor gözlerimi güne açarken ve soluksuz bırakıyor beni. Öyle ki, aşk diyor dilim ve susuyor sonraki kelâmlara...

*Ey Aşk.. !
Gir koynuma yegâne yârin nefesinde...!
Gecenin odunda bir bakış var ufukda*

Adı dudaklarımda esrarı kadehimde...

*Ey Aşk.. !
Deli divane eylersin beni gönül divanında...!
Gizliden bir atak var yüreğimde
Zaman yazılmadan önce miras olan bana...*

*Ey Aşk...!
Doldur zamanın acı şerbetini kadehlere...!
Bir ahhhh çekerim sonsuzluğun rızkında
Öyle ki, sırlar dolar taşar bu aleme...*

*Ey Aşk.. !
Gebe bıraktın beni yalnız uyanmalara...!
Lâkin vurgun bir yürek var ateşte
Azâd edilmeyi bekler rüyalarda...!,,*

Yağmur: “Aşk... Öyleki, bir ezgi kopuyor söylenmeden duyulan bu diyarda...

*Ey Aşk.. !
Gel gir koynuma
Terin ilaç olsun kanayan yarama...!*

Günaydın bahtımın özgür yazgısı. Nasıl özledim seni yine. Bir tutam yaşam isteği içimde ve adı tamamen sen. Ay şahidimdir sensiz geçen gecelerimde...

*Âşık semâya dikti yine kanlı gözlerini...
Buğulu bir gecede her yerde ay vardı sanki...
Hüzün dolu bir gecede aradı gözleri aşk perisini...
Aşk'ın sonsuzluğundan esen esinti,
Buz tutmuş tenine konar sıcak bir öpüş gibi...
Yüreğini öper usulca, okşar ruhunu ebedi nefesi...
Yıldızlar kayar, kutsar bu hasretli geceyi...
Son uykuya dalar aşkta bir masal gibi...
Bilir âşık; yarını yoktur belki...*

Bu kadar akli başında bir kişi olmasam büyük bir çılgınlık yapabilirim. Örneğin tek celsede her şeyi siler ve yanına gelirim. Ama biliyorum ki, vicdanım sızlar sonrasında ve gölgeler bu aşkı.,,

Minel: “Aşk... Öyleki, devasız derde ışık tutuyor bu alemde...

*Ey Aşk...!
Sende kalan sevişmelerim var bensiz ağlayan...
Bir de sen...
Varlığınla değil, yokluğunla beni yakan...*

Akşamı yine iple çekiyorum Yağmur. Çabuk gel.,,

Ve dönüyorduk yine sabahın kısa selamlaşmasının ardından günün gereksinimlerine ve düşüyorduk düşüncelerimizde birbirimize gün boyu. 'Seninle' ve 'Sensiz' olarak günlerimiz ikiye ayrılmıştı. İçimizde hep aynı çağrı çınliyordu. Acaba birlikde yaşasaydık yine aynı şekilde tutkulu olur muyduk diye soruyorduk kendimize ama bunun cevabını bilemedik hiçbir zaman...

Mevlana, Divan-ı Kebir'de ne güzel söylemiş:

*Ey gönlümün hevesleri, ey dileğim, isteğim gel, gel, gel.
Zor durumdayım, saçların gibi dağılmış perişan bir haldeyim.
Ey benim zor işlerimi kolaylaştıran...
Ey benim dağınıklığımı düzelten, gel, gel, gel!
Yoldan menzilden hiç bahsetme!
Ey benim yolum, menzilim gel, gel, gel!*

Benim de sana gel diyesim var yâr ama nâfile, dilim dönmüyor. Senin ve benim bu dünyanın içinde aşk sunağında iki adak gibi nereye ve nasıl varacağımız muammada. Bir kutsal ateşin içinde ilahi simyacının elinde yanıyoruz. Anka Kuşu misali öleceğiz kendimize ve öleceğiz birbirimizde. Gözyaşlarımızda yıkanıp kurutacağız o pınarın suyunu. Özgürleşirken vedasız gideceğiz birbirimizden. Çünkü artık BİR olanlar vedalaşmazlar. Birbirimizde erime sürecinde bizi bu acılara tâbi tutan, benlik dramlarını sahneleyen egolarımıza rağmen Anka Kuşları gibi uçuyoruz bu dünyadan olmayan vadiye doğru. Varsın kanasın yüreklerimiz bu kutsal ilişkide. Ben sana ezelden önce yazılmışım, meftun olmuşum bendeki sana. Şimdi bir bütünün içinde son parçanın tamamlanmasının işlevinde sahte benlik yatıyor son kıvranışıyla ölüm döşeginde. Varsın ölsün ölümünün en güzelinde...

*Tutulmuş deli gönlüm aşkın şahına
Şarkdan esen bir rüzgar olsan gönlüme
Buse olup konsan sana hasret dudaklarıma
Mavi mavi damlasan adın gibi yüreğime...
Ah yâr...
Sevişlere gebeyim aşkın tahtında
Seni severken resmediyorum aşkı bu cihana....,,*

Ve yine gece olduğunda çekiliyorduk kendi dünyamıza aşkın en çekici haliyle. Bir yandan hakikatın kelâmları dökülürken dudaklardan ve parmaklardan diğer yandan yüreklerimiz taşıyordu içimizden...

Yağmur: “
*Güneş tersten doğar mı?
Susuz çağlayanlar taşar mı?
Gel gir ruhuma,*

Bu beden sensiz yaşar mı?

Geceler seninle güzel. Bir şey itiraf etmeliyim sana; dudaklarına hasret öleceğim bu diyarda. Ruhumun sevişlerinde bedenim kan ağlıyor. Biriz, tekiz iyi güzel de, beden de hakkını istiyor. Adına âşık ile maşuk denmiş, ruhdaş denmiş, her neyse bu karşılaşmamızın sebebi; ama ille böylesi özlem ateşinde yanmak gerekiyor mu? Biliyorum, sende ölmek, gözlerine bakarak sonsuzluğun içinde erimek bir lütuf bana sunulan. Biliyorum bunu ve artık korkmuyorum eskisi gibi seni kaybetmekten her ne kadar deli gibi özlesem de. Ama yine de içimde bir sitem var susmayan. Eskiden yaşananlar, diğer ilişkilerim sana hazırlanmam için birer aşamaymışlar meğer. Ne kadar sevgisizce yaşamışım geçmişde sevgilerimi, ne kadar bencil duygular içinde kullanmışız birbirimizi. Tıpkı sen gibi. Ne kadar acı vermiş ve almışsın hayatında. Ne kadar aldanmışız sahteliklerin içinde. İlişkiler nasıl bu kadar çamurlu olabiliyor aklım almıyor bazen. Başlangıçta büyük heyecanla bağlayan aşklar nasıl kısa bir zaman içinde sönüyor ve savaflara meydan açıyor. Ve şimdi böylesi bir sevda başıma gelince, bazen bu bir ceza mı acaba diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Farkında mısın Minel? Anne babalar dahi çocuklarını gerçek anlamda şartsız sevmiyorlar. Beklentilerle dolu olanlar şartsız olamazlar çünkü. Çocuklarını kendi istedikleri kalıplara sokmak için uğraşıyorlar ve adına eğitim diyorlar. Bence onlar çocukları genç yaşda kısırlaştırıyorlar ve toplumun kölesi gibi yetiştiriyorlar. Bak benim kızkardeşlerime örneğin. Dindar ve kalıplara tutsak bir ailenin içinde yetişen iki ay parçası gibi kızlar. Okumadılar, izin verilmedi ve sadece anne ve ev kadını olmak için yetiştirildiler. Onların gizlide ne kadar farklı özlemleri olduğunu bir ben biliyorum. Ama aile ve toplum baskısına karşı koyamadılar. Ben de onların özgürlüğüne destek olamadım. Canım çok sıkıldı bu duruma. Elbette yine bana ego ile bağlantılı olduğunu söyleyeceksin ama insanlar kendileri ile ilgili bu kadar bilinçsiz oldukları sürece nasıl bir çıkış yolu bulabilecekler ki? Nasıl ilişkilerde sevginin aslını yaşayabilecekler? Nasıl özgürleşebilecekler?,,

Minel: “Güzel sorular. İlişkiler ağı zordur bu dünyada. Bizim neden karşılaştığımızı sana çok kez söylemiştim. Bu dünyaya mutlu olmak için gelmedik Yağmur. Bu dünyaya gelen herkes bir yanılgı içinde olduğundan ve kendini TANRI’DAN ayrı gördüğü için geldi. Bu ilk sebeptir. Ve bu rüyadan uyanabilmemiz için tüm korku ve suç üzerine kurulu ilişkilerimizi iyileştirmemiz gerekiyor. Mucizeler Kursu bunu yapabilmemiz için bir yoldur başka binlerce dünyada mevcut olan yolların yanısıra. Tüm yollar neticede illüzyondur çünkü, aslında yapılacak ne bir seyahat vardır ne de bir yol. Ama biz burada olduğumuza inandığımız için bu inancın içinden geçerek son illüzyona varmalıyız. O da her şeyi ve herkesi mutlak bir şekilde affetmektir. Söylemiştim sana daha önce de; aslında affedilecek hiçbir şey olmadı gerçekliğimizde. Tüm olan bitenler bir rüyanın içinde oluyor gibi görünüyor. Bir gün anlayacaksın bu söylediklerimin arkasında yatan gerçeği. Dünyanın içinde işleyen ilişki mekanizmalarını anlamak çok önemlidir. Bu, hayatımızın her alanında önemli bir etken olduğundan, dünyada yaşanan ilişkilere tekrar yakından bir göz atalım ve sonra Mucizeler Kursu’nun açıklamasına dönelim ilişkiler konusunda. Daha evvel belirttiğim gibi mesele, tüm ilişkilerimizi nihayetinde kutsayarak hem özgürleşmek hem de diğerlerini özgür bırakmaktır.

Sen de bilirsin; içgüdüsel olarak insanoğlu daima çiftleşmek ister. Tıpkı hayvanlar gibi.

Ancak, insan, romantik duyguların hamurunda ister bu çiftleşmeyi. Kimisi kısa vadeli cinsel sevdaların peşindedir kimisi bir ömürlük gerçek aşkı arar. Kimisi bekarlık sultanlıktır der, kimisi evlilikte keramet var der. Etrafımıza baktığımızda öyle mutluluk içinde uzun yıllar ve hatta bir ömür geçirenler yok gibidir her ne kadar bir ömürlük sevdalar istense de hayallerde. İnsanoğlu yılmadan mükemmel ilişki yaşayabileceği birini arar. Ve her defasında hüsrân ve kalp kırıklığı içinde bitse de beraberlikleri, vazgeçmez bu ulu gayesinden. Arayış içinde olanlar bulundukları her yerde, karşılaştıkları her muhtemel sevgili olabilecek insana alıcı gözüyle bakarlar. Ve özel istekleri vardır bir de. Sevgili şöyle olmalı böyle olmalı, yok mavi göz yok esmer, şişman olmasın topal olmasın, bana yakışsın, güzel olsun, zengin olsun, namuslu olsun, bakire olsun, akıllı olsun gibi sayısız şartları da vardır bu arayanların. Saymakla bitmez. Bazen bu arayanlara tanık olurum ve bu “et ve duygu pazarına” sundukları kendi “sermayelerine” bakarım ve şaşarım. Kendi isteklerinin karşılığının %10'unu dahi sunamazken kişilik olarak, nasıl bir cüretle hayallerinde istedikleri şartları yerine getiren eşsiz sevgiliye sahip olabileceklerini düşündükleri akıllara sığmaz. Kendileri oldukları sandıkları egolarını gerçekten muhteşem bir dev aynasında gördüklerinin sarsılmaz bir kanıtıdır bu. Ve bir gün nihayet birini bulurlar, tutulurlar, beraber olurlar, birbirlerine sahip olurlar, alışır, mutlu olduklarını düşünürler ve birbirlerine karşı bağımlılık üretirler. Canım cicim ve heyecan ayları geçtikten sonra kısıtlamalar gelir, kavgalar edilir ve savaş başlar aralarında. Yalanlar, kırgınlıklar ve mutsuzluk hakim olur ilişkiye. Güvensizlikler başlar. Birbirlerinden sıkılmaya başlarlar. Bu sıkılma döneminde en az biri tekrar dışarıya yönelebilir ve hayatının aşkını aramaya başlar yeniden. Diğeri belki kıskançlık krizleri ve zedelenmiş bir gurur duygusuyla hâlâ diğeri tutmaya çalışır. Kimileri ayrılır kimileri bu bıkkınlık bazında yaşanan ilişkiyi bir mecburiyet olarak gördüklerinden devam sürdürürler. Ama o ilişki artık ölmüştür. Başladığı zaman zaten canlı değildi. Başlangıçta sadece bir canlanabilme potansiyeli vardı. Bu potansiyeli bu dünyada kurulan her ilişki başta içinde taşır. Ama büyük çoğunluk bu potansiyeli kullanmaz, ortaya çıkartmaz. Ve böylece son darbeyi sözüm ona yaşadıkları aşk hikayesine indirirken daha henüz filizlenmemiş bir sevgi tohumunu katlederken, kendi hüsrânlarının mimarı olduklarından bihaber karşı tarafı binbir suçlamalarla, yaşananın muhasebesini ve dersini almadan bir başka “aşk hikayesine” atlamaya hazırdırlar.

Bu ilişkiler tamamen egonun kumandası altında yaşandığından farklı bir sonuç elde edilemez. Ego her zaman ve her durumda ayırmacı ve yıkıcıdır. Ego ilişkiler besler ama asla sevgi değildir temeli. Sevginin olduğu yerde ego olamaz. Onun varlığını besleyen şey korku ve suçtur. Bu iki ana duygu üzerine kuruludur diğer tüm duygular. Öfke, üzüntü, keder ve diğer taraftan geçici sevinçler, eğlenceli avutmalar, hayali mutluluklar bu korku temelinde oluşur. Kişilik duygusu, benlik çılgınlığı bir zihinde hükümdar olduğu sürece sadece bir müddet ego bazında duygu alışverişi yapılacak anlaşmalar oluşabilir. Şartlara dayanan bu anlaşmalar gün gelir bozulur ve nihayetinde fes edilir. Egonun işleyişi böyledir kurduğu ilişkilerde. Örnek olarak, bir çamaşır makinesinden kahve pişirmesini beklemek nasıl bir saçmalık, egonun sevgi üzerine kurulu bir ilişki yaşayabileceğini beklemek de öyle bir saçmalaktır. Ve bildiğin gibi; bu tür ilişkilerde çocuklar dünyaya geliyor ve yetiştiriliyor. Bu tür yaşanan ilişkiler örnek oluyor onlara ve küçük yaşta başlıyor şartlandırmalar ve eğitimler. Ve bu çocuklar yarın büyüdüklerinde nesilden nesile aldıkları bu mirası devam sürdürüyorlar ve kısır döngünün içinde tükenip gidiyorlar asla özgürlüğü ve gerçek sevgiyi tatmadan. Çünkü aşk özgürlük demektir. Aşk herkesin kendi ekdiği ve biçtiği sevgisiz ego tarlasına şifalı yağmur gibi

yağıp tüm o zehirli ekinleri yok eder. Aşk bütünler, bağlar, birleştirir, huzur verir. Aşk şartsız ve sınırsızdır ve sadece verir. Aşk kıyaslamaz, ayırmaz, eleştirmedir, ölçmez. Aşk yaşandıkça büyür, büyüdükçe aydınlatır zihni, arındırır yüreği. O yüzden bizim bu dünyadaki tek ilacımız aşktır, sevgidir. Gayrısı zehirdir, ölümdür... Ve en önemlisi; bu ölümü biz yarattık...!

*Sen ve ben bir nefesin içinde
İki birleşik zerreydik...
Ses olduk, ışık olduk, aşk olduk
Yaşam gibi eşsiz ve tekdik...
Sonra bir mızrak girdi yüreğimize
Çamur olduk, iki olduk, yalnız olduk...
Bir yanımız kukla, diğer yanımız kuklacı olduk...
Sınırlar içinde esen bir fırtına gibi
Çarpa çarpa arayan serkeşler olduk
Hiçliğin aleminde hasretten kan kusarken...!*

Ve bilesin; bu dünyanın temel amacı suç üzerine kurulmuş ilişkilerdir. Aile ilişkileri, dostlarımız, düşmanlarımız, aşklarımız ve çevremizde yakın ya da uzakdan bir iletişim içinde olduğumuz tüm insanlar hayatımızın rengini belirler. Ve bu renkler genelde bulanıktır, kirlidir ve çoğu zaman belirsizdir. Bugün bir bakmışsın dostu düşman deniyor, sevilen insandan nefret ediliyor. Dolayısıyla, ilişkilerimizin temelini değiştirmek hayatımızı daha doğrusu hayata bakış açımızı değiştirecektir. Mucizeler Kursu'nda bu dünyada görevimizin kutsal ilişkiye erişmemizin olduğu yazar. Kursun temelinde bu yatar. Amacı ego bazında başlayan tüm ilişkilerimizi KUTSAL RUH'UN rehberliğine teslim ederek iyileştirmek ve sevginin yeşermesini sağlamaktır gönüllerde. Ve bu kutsallıktır ilişkilerimizde bizleri Öz'ümüze döndüren, bu dünyaya bağlı olduğumuz prangalardan kurtaran. Bir ilişkiyi kutsamak demek, yargısız ve sevgi dolu yaklaşmak, yandaş olmak demektir. Diğerinde kendimizi görmek demektir. Ve bunu ancak, affetmekle başaracağız. Hem kendimizi hem karşımızdakini. Bedensel beraberlik gerektirmez hiçbir ilişki. İlle muhâbbet etmek ve hatta karşılaşmak bile gerekmez. Önemli olan kalbimizde ve zihnimizde bağımsız ve şartsız sevebilmemizdir. Çünkü tüm tutsak zihinleri, esir gönülleri bu dünyada sadece sevmek - şartsız sevmek - kurtaracaktır. Her şeyin kaynağı olan zihinde yaşanır tüm değişimler çünkü, tüm bu realitenin kaynağı zihnimizdedir, düşüncelerimizdedir. Ve kendimizi ne kadar sevgi dolu düşüncelere odaklarsak, gelişmemiz o kadar çabuk gerçekleşir. Ve sevgi bir kere bir zihne açıldığında kendi mutlak yasası gereği yayılır ve büyür kişinin içinde.

*Asırlardır içimde biriken aşk dolu sözcükleri döktüm kelimelere...
Mürekkebidenden damladı renkleri kağıtlara yüreklere...
Lâkin anladım ki, kelimeler sadece serabımsı birer bahane...
Nihayetinde AŞK dedim ve sustum O bana dinle dediğinde...
Gel şimdi Yâr; gel ve suskunluğumdaki AŞK'ı dinle...
Zira, dünya kurtulur iki Anka Kuşu AŞK içinde birleşince...!
Ve gözyaşlarımla yıkansın yedi cihan beni öldürdüğün gece..*

Herkesin içinde bu dünyadan olmayan tanrısal kıvılcım vardır. Ona bir çok ad verilmiş gelmiş geçmiş ve günümüzdeki tüm spiritüel, mistik ve dini yollarda. Bildiğin gibi artık

Mucizeler Kursu'nun metafiziğinde bu Mesih bilinci olarak geçiyor. Bu bilinç kişide uyandığında dünyada var olduğunu sanan küçük kişisel benlik bir sabunun suda erimesi gibi eriyor ve kişi gerçek benliğine kavuşuyor. Bu gerçek benlik her zaman vardı ve her zaman var olacaktır. Bir rüyada figüranlar olarak oynadığımız ve gerçek diye algıladığımız bu yaşantının anlamı bize açılacak ve nihayetinde gerçek işlevimizi uygulayacağız: hepimizin bu prangalardan kurtulması için affedeceğiz ve koşulsuz seveceğiz...!

Ancak, bu bilinç uyanmadan bu işlevi yerine getirmek mümkün değildir Yağmur. Yapmamız gereken ilk şey, bu zaten ebediyen var olan bilincin önüne koyduğumuz engelleri, kazdığımız çukurları tanımak ve kaldırmaktır. Biz şartları hazırladığımız zaman hakikat bize kendini açacaktır. Bu ne bir yöntemdir ne de bir öğreti. Ve tekrarlıyorum; bu bir deneyimdir kişinin sonunda yaşayacağı. Bu deneyimin sonunda artık geri dönüşü olmayan bir yola girmiş olacağız. Böylece dünyadaki tüm insanları kardeşlerimiz olarak göreceğiz ve yargılarımızdan arınacağız. Bu arınmakla birlikte tüm ilişkilerimiz de kutsanmış olacak.

*Hani bir an gelir bitersin kendine yorgun bir yolcu gibi
Susar dünyanın, dilin, zihninin sessizliğin içinde kaybolurcasına...
Yıllanmış kankırmızı bir şaraptan bir yudum almış gibi
Akar dilinden, damağından, gırtlığından okşarcasına...
Tıpkı bir afet-i devranın kollarında kaybolmuş bir âşık gibi
Mest olurcasına o ölümlü tadın tuzağında yanarcasına...
İşte o an bilirsin pervanenin sırrını padişahların kapısında...
O an sen SIR olursun dünyanın serabımsı çarkında...
SEN sır olursun rüyaları kuşanmış uykularda...*

Bir de sana bu konuyla ilgili çok önemli bir olguyu aktarmak istiyorum. Dünyada bilinen ve tanınan birçok spiritüel ve dini yolda ayrımlar yapılır maalesef. İnanç boyutunu ve yöntemlerini kıyaslarlar ve ölçerler insanlar. Hepsi kendi inancının en doğrusu olduğunu bellerken çoğu kez o inancın dışında olanları düşman olarak görürler. Oysa bu egonun en belirgin özelliğidir: Nerede ve ne şekilde olursa olsun ayırım ve yargı yaratmak!

Kim olursa olsun, biri sana dosttan ve düşmandan bahsediyorsa ve onları ayırt etmen konusunda ders veriyorsa bil ki, varlık mertebesi ve bilgisi henüz yeterince yükselmemiştir o kişinin ve savunduğu yol, din ve yöntem eğer öylesi bir ayırım içeriyor ve öğretiyorsa sevgiye ve böylece hakikate hizmet etmiyordur. Çünkü gerçekliğin ışığı ile bezenmiş bir göz bir daha asla ne düşman görür ne de dost. Özgürdür artık karşıtların ve ayırımın girdabından. Baktığı her yerde ve her şeyde daima kendini görür. Çünkü o BİRLİĞİN içindedir ve o BİRLİK haricinde hiçbir şey yoktur. İsa zamanında şöyle demiş:

Korkmayın; ben de bu dünyayı aştım...

Bu sözün manası zihnimize açıldığında yuvaya, gerçeğimize geri dönüş başlamış olacaktır.

*Sırlar ovasında çınlar Simurg'un çığlığı
Dünya alem olur insana mihenk taşı
Ne bilir insanoğlu tek sırrı
Kınında kalırsa Aşk'ın kılıcı....,*

Yağmur: “Kutsal ilişki. Müthiş bir deyim. Sanki bir ritüelmiş gibi geliyor kulağıma. Ama bunu başarmak ne kadar zormuş, görüyorum dünyada. Mümkün olup olmadığı hakkında bile şüpheliyim. Ne de olsa herkes senin gibi Mucizeler Kursu’nu okumuyor ve bu mümkün de değil. Ama etrafımda tanık olduğum en taze aşk ilişkilerin de bile kırılmalar, savaşlar izliyorum. Yıllanan ilişkiler de ise hayat kalmamış, bitmişler her şekilde. İnsanlar sürüklenip gidiyorlar güncel yaşantılarının içinde ve avutmalarla süslüyorlar hayatlarını. Ben öyle bir ilişki yaşayamam. İçimdeki bu tarifi imkansız hasret beni bir okyanusun içinde korumasız çalkalanan bir sandal gibi çekip götürüyor daha da açıklara. Ve o açıklar ıssız ve تنها oluyor. Bir sana rastladım bu seferimin yolunda. Bir sen varsın aslında gerçek hayatımda. Ve seninle güçleniyorum bu yolda biraz daha iz sürerken kendi içime doğru. Ne intiharlar gördü bu gözler bir bilsen. O yüzden sana diyorum hüznün gözlüm, fazla dalma gözlerime. Korkarsın sonra karanlığımdan. Oysa kalp atışlarımda adın yankılanıyor özünden özüme konan kelebeklerin kanat çırpışlarının sesinden. Ve sanki sendin beklediğim asırlarca ve gece gündüz çağırdığım. Şimdi ise bir vuslata hasretim bu hayatın bana sunduğundan farklı olan. Seninle bir hayat geçirmek varken kutsallığın emrinde, bu kadar bir olurken ruhumuzla, bedenler nasıl bu kadar ayrı olabilir? Mucizeler tükenmez demiştin. Kimbilir. Bizim istediğimiz belki ihtiyacımız olan değildir. Sana asla dokunamadan gitmek, gözlerinin uçurumlarından düşmeden ölümle kucaklaşmak gücüme gidiyor. Ve ne kadar tanıdık geliyor halbuki kokun. Ne kadar biliyorum senin bedeninin her hücrelerini. Acaba tüm insanlar aşkı böyle mi özlüyorlar? Böyle bir hasret mi yanıyor içlerinde? Ben sana neden âşık olduğumu biliyorum. Sen ben’sin. Ben de sen. Aşk bu değil midir zaten? İki iken bir olmak? Peki, bilinci bu kadar açılmamış, hâlâ derin uykuda olan insanlar birbirlerine neden ve nasıl âşık oluyorlar? Ne de olsa aşktan bahsediyorlar, uğruna ölüyorlar, Şiirler yazıyorlar. İçlerinde ki o heves, o arayışın kaynağı nedir? Sadece dürtü ve cinsel istek olamaz. Tüm ihtirasların ötesinde yaşanan acılar çünkü, daha derinlerde bir şeylerin olduğunu kanıtlıyor.,,

Minel: “Yoksunluk duygusundan doğan bir ihtiyaçdan dolayıdır genelde ilişkilerin oluşması bu dünyada. Karşı tarafı kendinde eksik olanı tamamlayan kişi olarak görür ve bu tamamlanma duygusundan doğan derin bir tatmin duygusuna ve arzulamaya aşk der insan. Fakat er ya da geç maskeler düşer ve ilişkide ne tamamlanan ne de tamamlayanın olduğu ortaya çıkar. Paramparça olmuş duygularla ve hatta sevgi ve aşk olarak tanımladığı duygunun nefrete ve tiksintiye dönüşmesine izin vererek ilişkiyi ve kişiyi terkeder ve hemen başka daha uygun, daha iyi birini arar. Soranlara da, ‘o yanlış kişiydi, yanılmışım onun hakkında, bana göre değilmiş, yaramaz çıktı’ diye kendimizde kesinlikle doğru olduğuna inandığımız nedenlerle karşı tarafı suçlu duruma düşürerek ilişkinin bitmesine haklı sebepler üretiriz. Hüsrانlar, ayrılıklar ve suçlamalarla dolu bir duygu alışverişine dalar dalar çıkarız. Ve bir sonrakinin daha iyi olacağına inanarak bir yanılgıdan diğer yanılgıya düşer kalka geri zekalılar gibi atlarız sorunumuzun gerçeğine, temeline asla bakmadan. Aşk hiçbir zaman yoksunluk ve eksiklik duygusundan doğan bir duygu değildir. Aksine, kendi içinde bütünleşmiş ve tüm yargılardan ve beklentilerden arınmış bir zihin ancak, aşk olabilir ve âşık olabilir. Aşk bir durumdur

kişinin içinde bulunduğu ve daha da ileriye gidersek tanımlamamızda, Aşk kendimiziz aslında. Dolayısıyla aşk her şeyi kapsar ve her şeydir. Böyle bir durumda yoksunluk ve eksiklik duygusunun oluşması olanaksızdır. Âşık değil, AŞK OL sözü buradan gelir. AŞK olmayan âşık olamaz ama AŞK olan her şekilde âşık olabilir. İşte böyle bir durumda bulunan kişinin aynı durumda olan bir kişiye âşık olduğunu düşün. Var mı bunun ötesi.. ?

*İki derviş aşk yolunda karşılaşırsa ne olur?
Âşık ile maşuk olurlar aşk içinde...!
Tükenir son ağlamalar, son kahkahalar..
Damla iken yolun başında derya olurlar zirvesinde...
İki derviş aşka düşünce
İçler hıçkırır yer yarılmaması gibi...
Akşamış yaşlar yükselir derinlerden...
Atılmamış kahkahalar vurur boğazlara...*

*Ben ise Sen diyorum ve susuyorum gayrı...
Tükeniyor ben 'imde son ağlamalar, son kahkahalar..
Bir yanardağsın içimde, beni közüyle dağlayan...
Ve damlıyorsun dudaklarımdan aşk tadında...
Sen de kevser ben diyeyim ağu...
Derin gözlerinin ateşinin özleminde
Kor inciler gibi takıyorum bakışlarıma seni...*

*Bu cihanda tek olsanda bir kartanesi gibi
Tüm alemini içinde kapsayansın...
Beni benden alan bir sevdasın canımda
Aşk pınarında bana adanmış damlamsın...*

*Burada sen ve ben bir tokmak misali
Bir adım ötede padişahlar kapısı...
Bir nefes ötede En-el aşk sarayı...
Gel benimle sevgili, gel AŞK'a...!"*

Sonbaharın hüznü havrası inmişti dünyanın kuzey yarım küresine. Günler kısalıyor geceler uzuyordu. Yağmurlarla birlikte puslu bir hava egemendi günlere. İnsanların psikolojisini etkiliyordu. Kış uykusuna hazırlık gibi hayatın dış şartları aynı hızla devam etmesine rağmen içimizden kopuyorduk sanki biraz daha bu dünyadan. Ve bunu isteyerek yapmıyorduk. Doğanın bir etkisiydi bu bize usulca işleyen. Bu hüznü havra sohbetimize de yansıyor. Dışarda sağnak yağmurun eşliğinde şimşek çakarken ve gök gürlerken, sanki bir ulağın kamçısını sallayarak haykırdığı bir haberdi bu bize iletildi. Bakışlarımızın çarpışmasında çözülüyordu tüm sırlar adını henüz koyamadığımız.

Bir gün şehir dışına çıkmam gerekti işlerim dolayısıyla. Uzun bir araba yolculuğu ve birkaç günlük bir iş gezisi beni bekliyordu. Yağmur'un haberi vardı seyahatimden ama gezim süresince bilinçli olarak aramadım onu. Ne kadar zor olsa da, aramızda bu

sessizliğin yaşanması gerektiğini biliyordum. Onda benim özel cep telefon numaram olduğundan o hattı kapalı tuttum. Çünkü Yağmur aradığında dayanamayıp cevap vereceğimi biliyordum. Son haftalarda çok derin yoğunlaşmıştık birbirimizde. Halimiz bana ister istemez Şems ile Mevlana'yı anımsatıyordu. Şems de Mevlana'dan habersiz gitmişti. Sıradan bir insanın böylesi özgürleşmiş bir dervişin bu davranışını anlaması mümkün değildir. Gidişinin ne sebebi önemliydi ne de nereye gittiği. Daima burada ve şimdi de olan nereye gidebilir ki? Şems, kişileri değil olayları ve mekanları ancak, terk edebilir bu alemde. Mevlana zaten her daim onun içinde ve o da Mevlana'nın içindeydi. Ve aşkın menzili kişi değil İlahidir aşk makamında. Hakk yolundadır aşk yolcusu. Kimi zaman bu yolu yalnız gider kimi zaman bir yoldaşla, kimi zaman maşukuyla birlikte yürür. Kişiler arası aşk bir dans gibidir. Yakınlaşmakla uzaklaşmak dengesi içindedir ya da öyle olması gerekir ideal şekliyle. Ama çoğunluk bu ahenki bilmiyor, bu denge kuralını uygulamıyor. Dolayısıyla ilişkiler çabuk tüketiliyor ve ölüyor. Ve böylece karar vermiştim. Nefes almayı öğrenmeliydik beraber olmadan, her dakika birbirimizden haberimiz olmadan yaşamayı tekrar öğrenmeliydik Yağmur ve ben. Yas tutmaya somut bir sebep oluşmadan yas tutmayı öğrenmeliydik. Yalnızlığa düşmeden yalnız olabilmeyi öğrenmeliydik. İşte bu nedenle irtibatımı beş günlük iş gezimde tamamen kestim Yağmur'la ve dua ettim onunla tekrar görüşebilmek için. Hayatdır bu. Ne zaman ne olacağı belli olmaz. Geri döndüğümde onu bıraktığım yerde ya da bıraktığım gibi bulmayabilirim. Hazırlıklı olmalıydım buna. Ama içimdeki rehber teslimiyetim şartsızdı ve korkularımı da ona teslim ettim. Beş gün yana yana hasretimden dayandım Yağmur'un yokluğuna ve nihayetinde döndüğümde bir mesaj attım facebook sayfasındaki mesaj kutusuna. Sayfasındaki paylaşımlar ruh halinin bir tanığı gibiydi. İlk iki gün isyanlardaydı ve sitem doluydu yazıları ve müzikleri. Sonra ferahlamış gibi daha edilgen bir tutum içinde olarak teslimiyeti ifade eden yazıları vardı. En azından hareket içinde olduğunu görmek ve hâlâ yaşadığını bilmek rahatlatı yüreğimi. Akşam olduğunda sevdiğimden yanıt olarak ilk mesajı geldi ve beklediğim gibiydi...

Yağmur: “Vay benim vefasız acımasız yârim... Nasıl kıydın bana ve aşkıma? Nasıl bunca zaman bilerek beni habersiz ve kan revan içinde bıraktın? Yine sana ders verdim deme. Bu sefer bilesin, bu açıklamayı kabul etmeyeceğim. Ya da bu bir intikam mıydı benim yaptığımı karşılık? Hani sende intikama yer yoktu? Of Minel...! Seninle nasıl kavga edesim var bir bilsen. Kan kusturdun bana ilk iki gün. Sonra bıraktım her şeyi oluruna ve bekledim. Ve gerçekten de teslimiyetin kendine göre bir deva gücü varmış. En azından bunu yaşamam için kayboluşun vesile oldu ama yine de sana çok kızgınım bu sefer. Öfkeme hakim olamayacağımdan korkuyorum. Bu aşkın katili olabilirim..,

Minel: “Hatırlıyor musun...? Başlangıçta sen beni ve kendini denerdin. Beni ne kadar özleyeceğini, benim seni ne kadar özleyeceğimi, vefamı, kendi vefanı... Bu sefer ben bizi denetledim. Ne dersin Anka Kuşum? Kendini iyi hissediyor musun bilmeden beklerken ve özlerken? Ve vefalı mıydın bu zaman birimi içinde yoksa avutmalara mı kaçtı yaralı gönlün? Merak etmedin mi diye sormayacağım zira merak içinde olduğunu biliyorum. Ama bir o kadar da gururlu ve toysun. Ve öfkeliisin. Ama

şunu unutma; gururun olduğu yerde aşk barınamaz! Benden açıklama bekleme çünkü, veremeyeceğim. Öylesine kendiliğinden gelişti bu tutumum seyahatimde. Aramızdaki iletişime biraz ara vermemiz gerektiğine inandım ve uyguladım. Çok zor oldu ama yapabildim. Savaşçı gibi bekledim ve dayandım. Geceleri bir tek ay vardı sensizliğimde beni kollayan ve bana eşlik eden. Aya her bakışımda gözlerini gördüm bana yansıyan ve o buğulu keskin bakışını. Kelâmlarıma döküldü içimin üşüten yangını...

*Ay ışığını içesim var bu gece üzerimi yakamozlarla örterek...
Gözlerimde tutsak kalan bakışları salasım var gecenin karanlığına...
Ve sarılasım var ölüm bağrımda AŞK'ın koruyan kanatlarına usulca...*

Ve izledim hüznü bir melodiye raks eden ruhumu sensiz geçen gecelerde. Ateşden bir entari giydim ve yandım, yandım, yandım sensizlikde....,

Yağmur: “Öylesi yandım ki ben de, bedenime, kendime yabancılaştım. Ben de ateşden bir gömlek üzerimde, denizlerde dalgalandım taşları oymak için; doruklara sevdalandım ışığa doymak için; ırmaklarda kıvrandım dağları aşmak için senin yokluğunda. Kanaya kanaya aktım yollara, gözlerime pusu kurdum, dudaklarıma mühür bastım. Beni böyle yaralı bırakma bir daha. Ya öldür ya da yaşat..,

Minel: “İki sıradan insan birbirleriyle karşılaştığı zaman ne oluyor biliyor musun Yağmur?

Bir geçmiş başka bir geçmişle anlamsız bir sohbete girerken, karşılaştıkları kişi ile ilgili sahip oldukları eski bilgi ve deneyimlerin filtresinden bakarak asla şimdinin içinde mevcut olanı algılamadan ilhamdan ziyade amaçla yaklaşıyorlar birbirlerine. Halbuki tüm zenginlik, tüm ilham kaynağı, tüm sevgi, tüm güzellik, tüm hayat ve tüm yenilik saf ve kirlenmemiş olan şimdinin içinde var. Görmesini bilene. Gerisi iki hafıza çöplüğünün karşılaşması gibidir, birbirlerine aktarmaya çalıştıkları çöpleri de beraberinde.

Sil şimdi geçmişin tozunu bakışlarından ve gör beni şimdinin içinde. Sitemsiz ve öfkesiz. Budur senin sınavın bu olayda. Tak coşkun koluna ve sevin burada ve seninle olduğum için. Ve sevildiğini bil. Beni affet ve kurtul benliğinin dramından. Bu dünya seni kendine bağlamak için zihninin emrinde. Ama zihninin hangi tarafıyla dünyaya bakacağın senin elinde. Mucizeler Kursu’ndan sana kısa bir paragraf:

Hiçkimse, kendi kararı olmadıkça kaybetmekten dolayı acı çekemez. Hiçkimse seçiminin ona bu durumu getirmesi dışında acı çekemez. Hiçkimse, bunların istediği şeyin sonuçları olmadıkça, acı çekemez, korkamaz ya da hasta olduğunu düşünemez. Dileğini temsil etmek dışında hiçbir şey olmaz ve senin seçtiğin hiçbir şey ihmal edilemez. Ve hiçkimse kendi isteği olmadan ölemez. İşte tüm ayrıntılar ile tamamlanmış dünyanın bu. İşte onun tüm gerçekliği senin için burada. Ve sadece burada kurtuluş var. [Mucizeler Kursu, Metin Kitabı – Çeviri: BenSiz]

Bilesin; her kanadı olan kuş Anka Kuşu değildir ama her kuşun içinde bir Anka Kuşu vardır dirilmeyi bekleyen. Ve bu sadece bir seçim meselesidir tüm bahanelerin, tüm mazeretlerin bittiği yerde. İnsanlar tutkularının, arzularının esareti içinde bir ömür boyu

kıvranırlar ve acı çekerler. Bu en bâriz şekilde aşk ilişkilerinde ortaya çıkar. İki kişi birbirine âşık olur ve tutkular ateşi yanmaya başlar içlerinde. Arzuların ve sahiplenme duygusunun girdabında aşk âşığa mutluluk verdiği kadar acı da verir. Bu karışıkların bir aşk ilişkisi içinde yaşanması kaçınılmazdır. Çünkü hiçbir ilişki, özellikle aşk ilişkisi, beklentisiz değildir bu dünyada. Her iki taraf da ilişkiye kendi birikim ve deneyimlerinden doğan bir yansıma yaparak ilişkiyi yabancılaştırır ve sevişmenin yanısıra bir savaş başlar isteklerin gerçekleşmesi uğruna. Sonrası ise daima hüsrana bağlanır. Halbuki aşk bir durumdur, duygu değildir. Aşk'ın gerçeği insanın TANRI'YA, İlahiye, Yüce Ruh'a, Allah'a, Yaratana, İlk Sebebe, Kaynağa ya da neyse kullandığın terim, duyduğu sevginin, özlemin en tutkulu halidir ve azalmaz, yok olmaz asla. En derinimizde tekrar Öz'ümüzle birleşme, erime isteğini egomuz saptırarak başka bir insana duyulan aşk, sevgi olarak yansıtıyor ve bu dünya oyununda. *Âşık gibi ol ama asla mutlu olma* diye buyuruyor önceden de belirttiğim gibi. İstisnalar her zaman var aramızda ama onların sayıları bir avuç kadar olmaktan öte gitmiyor. Böyle bir durumda tutkular dorukta iken ve 'ben onsuz yaşayamam' düşünceleri zihinde egemen olduğunda, en radikal çözüm kendiliğinden uzaklaşmaktır bu tutkudan sadece duygularını gözlemleyerek. Bu uzaklaşma korkunç acılara yol açar ve adeta yas tutarsın. Bir işkencedir 'onsuz' alınan her nefes. Tıpkı uyuşturucu müptelalarının yaşadığı yoksunluk belirtilerine benzer bir şekilde kıvranırsın 'onsuzluğun' getirdiği karanlığın içinde. Kendi içinde bir uçuruma düşer gibi olursun. Ama o karanlıktan geçmeden iyileşmek mümkün değildir. Bunu başaran bir daha bir esir gibi yaşamaz ilişkilerini ve kimseyi de esir etmez kendine. Dikkatli olursa. Ama bu her yiğidin, her âşığın harcı değildir. Bunu yapabilmek için her şeyi kaybetmeyi göze almak gerekir ki, bu cesaret pek az insanda vardır. Bu tıpkı radikal bir meditasyon gibidir. İçinde her şey kaçmak için haykırırken kıpırdamadan o duruma tahammül etmek ve geçmesini beklemek gibidir.

Bu dünyada bizleri gerçeğe yaklaştıran eylemlerimiz için cesaret gereklidir her ne kadar illüzyon olsa da sonuçta. Aşamaların temelinde yerine getirilmesi en önemli şarttır. Cesaretli olmak korkusuz olmak değildir. Cesur bir kişiyle korkak biri arasındaki fark, cesaretli olanın korku tarafından felce uğramamasıdır. Korkunun doğasında yatar felç, durgunluk ve tutukluk. Bu ölüm gibidir. Cesur her ne kadar korksa da, titrese de, yine de yürümeye devam eder. Böylece canlı kalır. Korkak ise bir makine gibidir ona güven veren günlük kısır döngüsünün içinde. Cesur olan bilinmeyenlere açılır ve hayat doludur. O yaşamın kendisi olmuştur ve başkalarının rüyalarında dahi göremediklerine ulaşır: iç huzur, gerçek özgüven ve derin sezgi gücü. Korkaklık, durmaktır yanlış bir güvence duygusu bahanesiyle. Akmayan hareketsiz bir su birikintisi gibidir. Ölüm gibi kokar. Cesaret ise harekettir, değişimdir. Korkunun karanlığı içinden yılmadan ışığa geçmektir. Lafdaki değişim değil, yaşanan değişimdir gerçekleşen. Cesaret, kısır döngünün içinde beslediğin sahte güvenceleri bıraktığında kendi içinde keşfedilmeyi bekleyen en önemli yaşam belirtisidir. Cesaretin yoksa hayatın da yok demektir. Ve aşk bir cesaret meselesidir korkulara rağmen korkuları aşarak onların ötesine geçiren. Cesaret ilk basamaksa, aşk son basamaktır bu dünyada. Sonrası lütfudur Yağmur.

Eski bir Tibet efsanesinde iki âşığın her şekilde mükemmel birleşmesiyle birlikte tüm dünyanın kurtulacağı ve tüm illüzyonların sona ereceği anlatılıyor ama böyle bir çift henüz gelmemiş yeryüzüne. Böyle bir aşk'ın tohumu düştüğünde dünyaya, eminim bunu farkedeceğiz. Ne de olsa hepimiz görünmez bağlarla bağlıyız birbirimize.”

Yağmur: “O efsanedeki âşıklar biz olmadığımız kesin. Her şekilde birleşmemiz eksik kalıyor biz de. Bazı duygular anlatılamaz bilirsin. Ve şu an öyle bir duygu içindeyim. Çanlar kimin için çalıyor diye sorasım var ama dilim varmıyor. Bu zıtlıklar dünyasında yalnızlığın karşıtı birliktelik değil gibi geliyor bana. En azından bizim için geçerli değil bu. Yaşadığımız yalnızlığın karşıtı derin yakınlık ve anlayış dersek daha uygun olacak bu durumda. Sıradan insanlar olmadığımızı biliyorum, elbette kimseyi hor görmeden. Bu sadece bir tespittir. Sürüye uymayan, sistem kölesi olmayan herkes sıradan değildir benim gözümde. Ama sen bu anlatıklarınla ne yaparsan yap, seni her zaman affetmem gerektiğini mi ima etmek istiyorsun? Yoksa arkasında yatan başka bir ileti mi var henüz tam anlamadığım? Benliğimizden kurtulmak için ayrılmamız mı gerekiyor?”

Minel: “Hayır Yağmur. Ayrılmak değildir mesele ve çözüm. Bağımlılıklarımızdan arınmaktır başarmamız gereken. Bir insana ihtiyaç duymadan onu şartsız sevebilmektir hedef. Her türlü ihtiyaç çünkü, bir eksikliğe işaret eder kişinin zihninde olan. Tüm ilişkileri bu eksiklik duygusu üzerine kurulur böylece ve sevmekden ziyade ihtiyacını tatmin etme durumu yaratır insan. Bundandır ilişkilerin çelişkiler içinde yaşanması. Bundandır geçici mutluluk ve tatmin olma duygularının ardından açılan ürkütücü boşluk duyguları. Bundandır kişilerin arayışlarının asla sona ermemesi.”

Yağmur: “O halde bizde mi bir ihtiyaçtan dolayı birbirimizi seviyoruz, daha doğrusu senin deyimle birbirimize bağımlıyız? Bağımlı olduğumuzdan dolayı aslında aramızda sevgi yok der gibisin. Sevgi nedir Minel? Net bir şekilde senin sevgiyi nasıl anladığını anlatabilir misin bana?”

Minel: “Sevgi nedir diye soruyorsun. Peki. Çok kez konuştuk bu konuyu ama tekrar başka bir şekilde anlatmaya çalışacağım. Bakalım başarabilecek miyim. Bu kelimeye o kadar farklı anlamlar yüklenmiş ve yozlaştırılmış ki, ayıklamak gerekir gerçek manayı egonun sevginin üzerine geçirdiği yalanlardan. Herkes sevgiden bahsediyor, sevdiğini söylüyor. Anamı seviyorum, vatanımı seviyorum, karımı seviyorum, onu seviyorum, bunu seviyorum, Allah'ı seviyorum, seviyorum da seviyorum. Sevgi vermektir denir ama beklentisiz veren pek yoktur bu dünyada bildiğin gibi. Sevgi bir eylem midir? Sevgi bir nitelik midir? Hayır...! Sevgi davranışlara yansısı da kaynak onlar değildir. Sevgi insanlarda duygu olarak algılansa da duygu değildir. Sevgi ne eylemdir ne nitelikdir ne de duygudur...! Sevgi varolma durumudur...! Ya sen kendin sevgisin ya da değilsin...! Şartlar ne olursa olsun, iyi ya da kötü; dost düşman ayırmadan; kimseyi yargılamadan; kimseyi suçlamadan; kimseye kendi doğrularını yüklemeyen; kırılmadan alınmadan herkese ve her şeye aynı şekilde kalbinde var olan sınırsız ve sessiz bir neşe ve şefkatle beklentisiz ve şartsız bakabiliyor, yaklaşabiliyorsa işte o zaman bil ki, sevgi bakıyor bu dünyaya senin gözlerinin penceresinden.

Eğer böyle bir varolma duygusu yoksa içinde, sevgi sende henüz uyanmamış demektir. Bu dünyada sevgi diye adlandırılan şey arzuların, isteklerin ve karşılıklı alışverişlerin duygusal takasıdır. Ve şartlara ve beklentilere bağlı olan bir anlaşmadır her an fes edilebilen, her an bozulabilen. Sevmek, sırt sıvazlamak, övgüler yağdırmak da değildir. Kişinin gönlü olsun diye yalan yanlışa doğru demek değildir. Sevgi gerektiğinde öyle bir davranış sergiler ki, bilinçsiz kişi bu davranışın sevgisiz olduğunu sanır.

Örneğin küçük bir çocuk elinde keskin bir bıçakla oynarken, çocuğun tüm tepkilerine rağmen elinden bıçağı alman gibi. Çocuk ağlar, bağırır, çağırır ve onun feryadını duyan başkaları sana suçlu muamalesi yapar olayın iç yüzünü bilmeden. Ve anlatsan bile durumu, keskin bıçağın ne olduğunu bilmediğinden ve vereceği zararlardan habersiz olduğundan seni kötülükle ve sevgisizlikle suçlar. Dünya hali böyledir işte. Sevginin bilgisinde olmadığından sevginin eylemlerini de anlayamaz. Yoksa İsa'yı çarmıha germezlerdi zamanında dinin hizmetinde olan alimler. Ya da 'En-el Hak' yani 'Ben Tanrıyım' dedikten sonra yargılanmak üzere sorulduğunda bu sözünden geri dönmediği için o zamanın yöneticileri tarafından derisi yüzülerek öldürülmezdi Hallac-ı Mansur. Ya da eski Yunanlılar tarafından savunmasında 'Ben sadece Tanrıya boyun eğirim' dediği için baldıran zehiri içirilerek öldürülmezdi Sokrates. İnsanlığın tarihi böylesi idamlarla doludur. Bilincin zirvesine ulaşmış insanlar her daim onların bilinç düzeyinden kat kat aşağıda olan çoğunluk tarafından düşman bellenerek öldürülmüş ya da susturulmuştur. Ve tüm bu bilgelerin, ermişlerin ortak yanı esaslı bir sevgi durumuna yani TANRI'DA, hakikatte uyanma durumuna girmiş olmalarıdır. Ancak, bildiğin gibi, egonun sevgiye tahammülü yoktur ve ne olduğunu bilmeseyse bile tehlike olduğunu bildiğinden yok olması için her şeyi seferber eder. Ve bu genelde ölüm kararıdır ve infazı derhal gerçekleşir.

Sevgi öylesi tanımlanamaz ki, o tüm bu saydıklarımın ötesindedir. Ama sevginin en başda gelen niteliği, tanrısal oluşu ve hatta TANRI'NIN kendisi oluşudur ve böylesi bir içsel tutum yoktur benlik karşılaşmaları içinde yaşanan sevgilerde. Bundan dolayı dünya çapında din ve kültür ayrımı gözetmeksizin tüm ermişler 'Ben Tanrıyım' derler içinde bulundukları durumu dile getirmek için. Sevgiyi tanımlayabilmemiz için TANRI'YI tanımlamamız gerektiğinden ve bunun da önceden belirttiğim gibi mümkün olmadığından sevginin ne olmadığını belirlersek yaklaşmış oluruz ama asla tamamen betimleyemeyiz. Dolayısıyla, sevgi nedir yerine sevgi ne değildir diye de sorabiliriz yaklaşabilmek için.

Sevginin temeli şartsız ve kuralsız oluşudur. Hiçbir şeyi dışlamaz her şeyi kapsar. Göreceli değildir. Özel değildir. Sınırlı değildir. Kaynağı bu dünyadan değildir. Duygu ve düşünce değildir. Ne başı vardır ne sonu. İnsanın akıl sınırları içinde kavranamaz. Karşıtsızdır. Korkunun olduğu yerde olmaz.

Daha da sayabiliriz ama gerek yok buna. Gördüğün gibi tüm sınırlı, göreceli ve geçici olan şeyler sevgi değildir çünkü, sevgi tıpkı TANRI gibi ebedi, sonsuz ve mutlakdır. İlave etmek gerekirse, hazır olmayan yani benliğinden, egosundan arınmamış bir zihinde sevgi ortaya çıkamaz çünkü, ego her şekilde sınır koyar, ayrılık yaratır. Bu sebeptendir ki, tüm esaslı spiritüel, yani ruhani yollar arınma yollarıdır. Zihninde mevcut olan tüm engelleri, egonun düşünce sistemini tanıyarak ortadan kaldırdığında, tüm varlığının, Öz'ünün sevgi olduğunu deneyimlersin.

Çok kez söylediğim gibi Mucizeler Kursu'nda bu arınmanın affetmekle oluştuğu belirtiliyor. Ve kursun temel amacı öğrencisini bu yolda bu affedişe götürmesidir. Çünkü sevginin kendisi öğretilemez. Ama affetmeyi gerektiren tüm düşünce ve yargı sistemine ışık tutarak ardından doğan derin anlayış ve idrak ile o sisteme bağlanan inanç tamamen geri çekildiğinde affetmek kendiliğinden oluşur. Her şeyi, herkesi, kendin dahil, zihninde affederek tüm engelleri yok ediyorsun böylece. Affederek suçlar, suçlamalar,

garezler, intikam ve nefret duyguları, öfke, üzüntü, ve kıskançlık gibi tüm sevgiye karşı cephe kurmuş olan zihinsel ve duygusal duvarlar yıkılıyor. Ne dersin Yağmur? Bu senin için sevgi nedir sorusuna yeterli bir cevap oldu mu?”

Yağmur: “Oldu dersem eksik kalır cevabım. Ben bu cevabın içinde bizim aşkımızın nerede olduğunu göremiyorum. Madem aşk ikili bir ilişki değil, nedir o halde bu yaşadığımız? Koskoca bir yalan mı? Yoksa senin deyimimle bir yanılgı mı, aramızda cereyan eden bu duygu seli?,,

Minel: “Bakıyorum sorularının temelinde yine gizliden kızgınlık yatıyor. Oysa bu açıklamayı kendi benliğinin filtresinden geçirmeden ele alsaydın şimdi bu kızgınlığı yaşamayacaktın. Benim için özel olma isteğin ve öyle olmadığını varsaymak seni öfkeliyor. Halbuki ben ne özel değilsin dedim ne de aramızda olanın bir yanılgı olduğunu söyledim. Bu tamamen senin düşüncelerinde oluşan bir yorumdur bana mâl ettiğin. Ve işte böylece insanlar arasında oluşan iletişim bozuklarının temelinde yatan ana unsura şu an kendin tanık oldun.,,

Yağmur: “Konu sen olunca fazlasıyla hassas davranıyorum. Ve gücüne gidiyor bazı söylediklerin. Elbette senin için özel olmak istiyorum tıpkı senin benim için emsalsiz oluşun gibi. Ve aslına bakarsan biliyorum da bana olan tutkunu ama yine de bunu devamlı duymak ve hissetmek istiyorum. Sanırım bu konuda benliğimin hakimiyetinden kurtulamayacağım bu gidişle. Senin yokluğundan korkuyorum herhalde ve bu nedenle bana onu anımsatan her şeye, bu sadece bir ihtimal bile olsa, saldırıyorum. Gördüğün gibi derslerimi yaptım ama uygulamada başarısız oluyorum her zaman gibi. İçim yanıyor ve isyanlarda kayboluyorum zaman zaman...”

Suskun bakışların arkasından alev alev sesleniyordu

Bitkin savaşçının ruhuna adını yazma uğruna

Kurumuş düşlerin ocağında bekleyen âşık

Savururken yalanları son yolculuğa...

Kocaman bir yürekdi ölüm döşeginde can çekişen

Kanlı gözlerin eşliğinde...

Kavuşma uğruna korkuların can çekiştiği cihanın son sahnesinden gitmesi gerektiğini biliyordu Dirilmenin bedelini öderken Aşk pınarında...

Sen değil miydin, yeter ki ruhlar bir olsun diyen? Beden de hayal, bu hayat da. Yani bedenler görüşme de olur mu... ? Peki, bir gün ben seni bırakırsam Minel, beni affeder misin? Bir gün bu hasreti taşıyamaz hale gelince senden ve bu ateşden uzaklaşmak istersem ne olur Minel?,,

Minel: “Ne olacak derin çocuk? Gideceksin bu sevda ateşi yüreğinde ve yanacaksın tek başına. Tıpkı ben gibi. Ve bu yanmanın sonunda kül olursan eğer, işte o zaman yeniden dirileceksin Anka Kuşu gibi. Ama eğer kül olmadan o ateşi harlı tutup yeni yansıtmalara yönlenirsen o durumda acıların süresi uzar. Ama eğer yazıyorsa bu bizim senaryomuzda, o halde bunu yaşayacağız ve dünyanın hiçbir gücü bunu engelleyemeyecek.,,

Yağmur: “Yeni yansıtma ile kastın nedir? Anlamadım.,,

Minel: “Yeni yansıtımlarla kastım, bu aşk ateşinde tamamen yanmadan, içinde erimeden başka aşklara odaklanırsan, o durumda aşk'ın simya ateşinden geçmemiş olan benlik parçaların yeniden güçlenecek ve seni yeni bir girdaba sokacaklardır. Örnek vereyim sana.

Bir gün birine âşık olacaksın ve onunda sana âşık olmasını bekleyeceksin. Diyelim ki oldu. Sonra kendini onun aşkı açısından güvende hissetmek, bir gelecek görmek isteyeceksin. İşte bu istek ilişkinde kaçınılmaz olarak kedere ve korkuya sebep olacak ve sen bundan bihaber aşka ölüm fermanını okumuş olacaksın. Çünkü bu güvence arayışı güvensizliğe davetiye çıkartacaktır. Her zaman yaşandığı gibi. Bugüne kadar herhangi bir ilişkinde güveni bulabildin mi? Elbette bulamadın. Güvensiz sevmek, sadece sevmek, koşulsuz ve beklentisiz sevmek öyle bir yürek ister ki, çoğumuzun hayal sınırlarını dahi zorlar böylesi. O yüzden herkes aşkı ağzına sakız yapar ama aşk o ağızdan ötesine gitmez çoğunda. Geviş getirir gibi ileri geri geveler durur kişi ve kendi içinde hissettiği arzu, sahiplenme duygusuna ve tutkuya aşk der. Ve aşkı bulamayınca kendi içindeki yoksunluk duygusuna ağlar, sızlar durur...

*Yine zırl zırl ağıtlar yakıyorlar ademoğulları aşk uğruna
Yine binbir sitem çığırıyorlar dünyaya
Yine küsüyorlar kadere, hayata
Yine üşüyorlar soğuk arzular da
Yine zaman bağlıyorlar ayrılıklara
Yine kalıyorlar kendileriyle başbaşa
Yine şiirler yazıyorlar yalnızlıklarına...*

*Ey insan; sana daha ne demeli.. ?
Ne kendine sahip çıkarsın ne de aşkına
Ne Öz'üne dönersin ne de aydınlığa
Ne kadar meraklısın vermeden almalara...?
Sonra ağlarsın zırl zırl kendi boşluğuna
Halbuki ne sevdalar konmuştur avuçlarına...
Ama sen ki gözlerin hep dışarlarda
Görmedin o kurgusal düşlerinin karanlığında
Sana göz kırpan sevdalıyı kendi avucunda...
Ağla o halde şimdi avazın çıktığınca
Kus içinde birikmiş bencilliklerini kâinata
Belki böylece bir kere olsun arınırsın kahramanca...*

Aşk yakar en derinden ve bir örs gibi döver yanan gönlü. En derin karanlıklara daldırır kendinle yüzleşmen için. En saklı gizli hayallerinle buluşturur seni ve yansıtır dünya sinemasına tüm arzularını, ihtiraslarını, şehvetlerini. Nihayetinde yaka yaka varlığın ateşinde demirden altına çevirir büyük simyacı insanoğlunun bedeninde konaklayan gerçek gönülleri.

Ancak, bu felsefe taşının sırrını çözmek her yiğidin harcı değildir. Aşk'ın kılıcı her ele gelmez, sırrını aşk yolunun yolcusuna açar. Aşk uğruna gözünü karartacaksın, tüm bildiklerinden, inandıklarından, dünyadan ve kendinden vazgeçeceksin. Aşk uğruna her

şeyden vazgeçeceksin, ama hemen ve dümdüz ama düşe kalka. Ya da aşk'ın olmadığı bir hayatta zaman tüketeceksin hiçbir yere varamadan, korkular içinde kendini, başkalarını, hayatı ve kaderi yargılayarak, suçlayarak. Yaptığın her atak ve her saldırı seni daha çok kendi içsel bataklığına çekecek ve aşkın yolunu bulamayacaksın. Ne zaman tüm saldırı düşüncelerinden, yargılarından ve sevgisiz tüm davranışlarından vazgeçersin işte o zaman içindeki sevgi rehberi hayatına yön verir. O zaman hem kendinle hem dünyayla barışırsın. O zaman aşk'ın elçisi, ışığın yol göstereni olursun. Karanlık deryalarda deniz feneri gibi ışık tutarsın kayıp zihinlere, yüreklere. O zaman bu dünyada gerçek işlevini yerine getirmiş olursun. Seçim senindir Yağmur.

İlişkilerimizde çoğu zaman insanlar istediğimiz gibi, beklentilerimiz doğrultusunda olmazlar. Tekrar ve tekrar hayal kırıklığına uğrarız. Ama bunun arkasında kırılan bencilliğimizdir. Beklentilerle, arzularla, isteklerle tıka basa dolu bir benlik! Örümcek ağı gibi içini sarmış bu yaşam biçimi bir hapishanedir kişinin bilinçsizce kendisi için yarattığı. Beklentisi olmayan özgürdür ve kişi zihni perdeleyen arzuların ötesinde kalır ve izler olan biteni, dünyanın dönüşünü. O bir tanıktır bu illüzyonlar dünyasında geçici bir misafir olduğunu bilen. Her şeyi ve herkesi olduğu yerde bırakır, olanları olduğu gibi kabullenir. Ne beğenilme ne de beğenilmeme duygusuna yem verir. Özgür olduğu için herkesi özgür bırakır. Alınmalar olmaz, kırgınlıklara yatak kurmaz. Muhabbeti hoşdur, zorlamaz. Yeri gelince konuşur, susulması gerektiğinde susar. Ne misyonluk yapar ne de dünyayı değiştirmeye çalışır. Karşısına çıkan insanları karanlık zihinsel bir filtreden geçirmez. Geçmişini geçmişte bırakır, geleceği ise yarınlara bağışlar. Şimdiyi yaşadığı an, amasız ve katkısız. Şimdinin içinde olan her şey onundur ve alır, bakar, tadar, sever. Bu insan da olur, çiçek de, böcek de, taş da. Ayrım yoktur. Her şey aynı şekilde değerlidir. Ama çoğu insan kendi değerini yaralar, isteklerine, arzularına satar. Bu da onun seçimidir. Özgür olan başkalarının seçimine karışmaz, yoluna devam eder. Bazen yalnız, bazen başkalarıyla beraber. Sorana cevap verir, sormayana sorgulamaz. Nihayetinde yol seçer yolcusunu. Hazır olmayana açılmaz. Bir kere bu yola koyuldu mu yolcu, geri dönüşü olmaz. Hayatı o yol olur her şeyiyle. Ama biraz önce dediğim gibi; eğer bu yaşam senaryosunda bu yazılmışsa, yaşayacaksın yazılanı. Ve olayları değiştiremezsen bile bu andan itibaren bu bilginin bilincinde olduğundan başına gelenleri ve gelecekleri daha derin bir farkındalıkla karşılayabilir ve sakinlikle kabul edebilirsin.”

Yağmur: “Zamanında Şems ile Mevlana karşılaştıklarında böylesi bir sınava mı tabi tutuldu Rumi? Şems'in son gidişinden sonra, artık öldürüldü mü ya da kendisi mi gitti tam bilinmese bile, bu Mevlana'nın hayatında büyük hüsrana yol açtı. Büyük acılar içinde kıvrandı uzun süre. Bu mudur kül olmakla anlatmak istediğin?”

Minel: “Evet. Güzel bir örnek. Öylesi ilahi bir boyutta bu kadar derin yaşanan bir sevgi nadirdir. Tamamen dünya zevklerinden arınmış, tüm tenselliğin ötesinde sadece iki ruhun birleşmesinde yatan gerçek bir aşk yaşanmışlığı. Tamamen kutsal bir ilişki. Mucizeler Kursu'nda bahsedilen kutsal ilişkinin bir örneği. Şems zaten Rumi'ye geldiğinde bilinç düzeyi zirvelerdeydi ve oraya kellesini bırakmak üzere geldiğini biliyordu. Ve Mevlana'ya her verdiğini kendisi almış oluyordu. Şems o verme sürecinde kendi de tamamlanmış oldu ve sonrasında bu rüyadan çıktı, yani öldü. Bu rüyadan nasıl çıktığı hiç önemli değil. Bu senaryo gereği öyle de olabilir böyle de. Neticede Şems TANRI, Hakk olmuştu ve işlevi bittiğinde gitti. Mevlana aynı şekilde ondan aldıklarını

işlevi gereği kendi senaryosuna göre bu dünyaya armağan ederek tamamen almış oldu. Kural budur biliyorsun. Mucizeler Kursu, TANRI'nın verdiklerini alabilmek için onları vermek gerektiğini öğretiyor. Eğer bir şeyi vermiyorsan almamışsın demektir. Örnek: Huzur alan huzur verir; gerçek bilgi alan gerçek bilgi verir; güven alan güven verir, sevgi alan sevgi verir vs.

Benim sana verdiklerimi nihayetinde kendim almış oluyorum. Bundan dolayı ilişkimiz kutsal bir ilişkidir ve TANRI katında kutsanmıştır. Sevgiye hizmet eden her şey kutsaldır, bilesin. Ve böylece işlev tamamlanmış olur. Sonrasında bu rüya içinde ne yaşayacağımız muammada bile olsa, geçirilen arınma evresinden dolayı zihinde büyük bir sıçrama gerçekleşir her ne kadar acılı da olsa egomuz için yaşananlar. Çünkü en büyük sıçramalar en büyük acıların içinde oluşuyor. Daha sonra zihin arındıkça yol lütuflarla bezeniyor ve huzura kapı açılıyor. Örneğin, yıllarca büyük sıkıntılara rağmen bezmeden aşk yolunda yürüyenler ve böylesi sıçramalar yaşayanların sonralarda huzurlu süreçler içinde olduğu sık rastlanır. Her ne kadar bilseler de sebebini, yine de sorarlar kendilerine, bunu nasıl hakettiklerini. İlginçtir.

*Yandığım kadar kül bırakıyorum ardımda
Son közlerin sönüşünde kıvranıyor rüya
Gerçeğin çıplaklığında bir ses...
Ne yakın ne uzak...
Nefes...!
Gel.. !
Bir çağrıdır bu içimden yükselen
Ve özgürlük kokuyor buram buram
Ebedi künyeme yazılmış bir seferden...
Rüzgar emrimde esiyor...
Toprak sırları açıyor...
Ateş elimde oynuyor...
Su teslim oluyor...
Ve bir mühür basılıyor
Son perdenin sürecine....,,*

Yağmur: “Son perde... ? Bir veda gibi geldi satırların bana. Minel, gidiyor musun?”

Minel: “Hayır. Nereye gidebilirim ki? Bir gün kalmakla gitmek, yapmakla yapmamak, almakla vermek arasındaki fark kalktığında zihninde ve yüreğinde, artık eylemlerinin sonuna gelmiş olacaksın. Ve zamanın, mekanın ötesinde bağdaş kurup bu dünyayı ve içerdiği düşü izlerken oynadığın rolü bir kaftan gibi taşıyacaksın üzerinde. Ve tüm özel sevdaların bir olup akacak damarlarından ve kimi en çok sevdiğin sorulduğunda bendeki tüm benleri diyeceksin. Ve sana sevgilin kim diye soracaklar âşkın dergâhında aşktan sarhoş olduğunda. Soracaklar dua gibi dilinden düşmeyen, seni AŞK'ın mesthanesinde kıvrandıran ve vuslatına yeminli olduğunu. Ve diyeceksinki; ben söyleyeyim, siz nasıl isterseniz öyle anlayın. Ve başlayacaksın anlatmaya sevgilini...

İsmi Hak'dır, TANRI'dır, Buddha'dır, Jahve'dir, Krishna'dır, Büyük Ruh'dur, Yaratan'dır, Allah'dır ve niceleridir.
Hepsidir O...!

Ama O, sizlerin ONA verdiğiniz tüm şekillerin ve isimlerin ötesindedir.
Verdiğiniz isimler o Tekolanda ne farkeder ki...?
Kelimelere ve açıklamalara; yasaklara ve cezalara; dinlere ve kalıplara sığdırmaya
çalıştığınız değildir O...
Eğer O'nu her hayvanda, bitkide, tüm insanlarda ve özellikle acı çeken tüm canlılarda
göremiyorsanız, O'nu asla anlayamayacaksınız...!
Anlamadığınız için bilmeyeceksiniz...!
Bilmediğiniz için deneyimlemeniz mümkün olmayacaktır...!
Ve sonrasına karışmayacaksınız...
Sen sadece sevmekle mükellefsin;
Gerisi lütfun çağrısıdır Vahiy Vadi'sinden vakti gelince sana ulaşan...

Şems olup Rumi'ni bulursan ne olur bilir misin? Anlatayım sana...

*Önce yüreğime düşen sessiz bir nağmeydi beni içten içe sarsan.
Sonra gönlümden dilime düşen mısralar oldu içimdeki serseri çağlayanı yansıtan.
Sonunda lütuf gibi bir çift gözün bakışında açılan sonsuzluğun deryasında soyundum
kendime.
Acı, tatlı, hüznün, ihtiras, tutku, özlem; tüm tatlar karıştı birbirine beşeriyetten
kutsallığa dalarken. Öyle bir kıyıya vardım ki nihayetinde, durgun ve derin suların
ötesinde ufukda sonsuzluğun ışığı kucak açmış beni bekliyor sabırla.
Dayanılmaz çekiciliği ile kalbimi hapseden bu ışıktan kelepçe, içime kızgın lavlar atan
bir sevdanın kucağında mest olmuş aşk sarhoşu iken ben, bir fısıltı gibi esrarengiz
varlığını doldurdu içime.
İki ateş parçası gözlerin ruhumun tüm kapılarını yıkarak beni kuşatmasında
savunmasızdım. Ölümüne teslimiyet yazılmış bayrağım elimde, son ihtilalin
çıkartmasında yenildim aşk'ın en derin darbesine.
Birbirimizin nefesinde yana yana kendimize ölürken İlâhi'nin nefesinde uyanışımıza
Cennet Kraliyeti tanık oldu.
Tek bir varlık; TEK BİR VARLIĞIN içinde tek Nefes...
Ne başı var ne sonu...
Dünya durdu...
Rüya bitti...
Yine bir Aşk ebediyete yazıldı dünyaya tılsımını bağışlarken...
Ben o, o ben olduk tek bir RUH'a dönüşürken sihirli simyanın ateşinde...
Hayat şartlarımız ne olursa olsun o benim için kusursuzdur bu cihan içinde...
Aşk içinde hem âşığız hem maşuk...
Son durak, son zirve...
Bize dokunan yanar bundan böyle çünkü, cevheri közdür AŞK'ın....!*

Hal böyle olunca, neresi var ki gidebileceğim? Ben her daim burada ve şimdideyim ve
seninleyim sevgilim.,,

Yağmur: “Ne kadar özgürsün. Senin kadar özgür olabilecek miyim ben? Senden, daha
doğrusu sana olan bağımlılığımın özgürleşebilecek miyim? Bunu istemiyorum bile. O
halde nasıl yapacağım? Bir ara bana Sigmund Freud'un psikoanaliz konusuyla ilgili
onun en büyük keşfinin hastanın tedavi olmak için gelmesine rağmen aslında iyileşmek
istemediğini ve dolayısıyla içindeki hastalığı beslediğini anlatmıştın. Kendimi öyle

iyileşmek istemeyen bir hasta gibi hissettim bir an ve bu hiç hoşuma gitmedi.,,

Minel: “Bence kendini tanıma konusunda fevkalade gelişmeler oluşmuş sende. Bir soru soruyorsun ve kısa bir süre içinde soruyu kendin cevaplıyorsun. İşte gerçek öğrenmenin sonucu budur. Ve öğretmen tabii ki. Gün gelir öğrenci artık öğretmene ihtiyaç duymaz çünkü, o artık kendi kendinin öğretmeni olmuştur. Ve bu da işlevlerin tamamlanmış olmasını gösterir.

Uyanış ya da aydınlanma yolunda yol gösteren bir öğretmenin iyi ve gerçekten yolu gitmiş ve dolayısıyla kendi deneyimi ile bilen biri olduğunu nasıl anlarsın biliyor musun? Sarcısı, yıkıcı olmasından ve tedirgin edişinden...! Kimsenin sırtını sıvazlamaz, hiçbir tartışmaya girmez, fikir alışverişinde bulunmaz. İkilemleri kullanır konuşurken öğretmek için ama kendi asla ikilemde bulunmaz. Herkese anlayacağı lisanda anlatır, kibirli değildir ama kimsenin karşısında eğilmez. Bilgisi en üst düzeydedir ama kimseyi küçültmek için kullanmaz. Onun bilgeliğinin temeli saf ve şartsız sevgi üzerine kurulmuştur. Dünya zevklerini çekici bulmaz. Hiçbir manevi ve maddesel bağımlılığı yoktur. Zihni pratik düşünceler haricinde psikolojik düşünceler içermez, kişisel duygusal anlamında duygusal değildir. Daha ziyade aşk sarhoşudur, sevecendir, gülmeyi sever, pek ağlamaz, kompleksleri yoktur, doğal bir otoritesi vardır, merhametlidir, su gibidir; bulunduğu kabın şeklini alır, bu dünyada yaşar ama bu dünyadan değildir.

Gautama Buddha zamanında şöyle demiş:

İnsanlar arasında nehri geçip karşı kıyıya ulaşan azdır. Büyük bir çoğunluk nehrin kıyısında bir aşağı bir yukarı doğru koşup durur.

Her ne kadar zor da olsa, işlevi tamamlamak ulaşmamız gereken hedeftir Yağmur.,,

Yağmur: “O halde şimdi işlev tamamlandıysa, ayrılık vakti mi geldi?.,

Minel: “Bilmiyorum.,,

Yağmur: “

Duvarları kanatsım var tırnaklarımla...

Öfkemi silahıma koyup yüreğime, sevgime sıkasım var bu gece...

Denize küfredesim var ayyaş bir balıkçı gibi...

Yanasım var yangınlarımın yangınımda cayır cayır...

Ölesim var bu gece...

Hiç yaşamamış, zindana mahkum edilmiş bir karanlık gibi...,

Minel: “Söz, söze muhtaç olana söylenir... demiş Şems-i Tebrizi. Öğrettiğini öğreniyorsun Yağmur. Uyanık ol ve kendini, bildiğin ve tanımlayabildiğin her şeyin ötesinde bulunan rehberle teslim et. Hakikatı illüzyona getirmeye çalışma. Bu mümkün değildir; aralarında köprü yoktur. İllüzyonların yok olması için onları hakikate teslim etmelisin. Tüm korkularına rağmen güvenmelisin. Korku saldırdır. Aşk ise teslimiyettir, savunmasızlıktır. Aşk'ın kılıcını kendine ve herkese karşı tavizsiz kullanmalısın. Tek bir mükemmel davranışla dünya kurallarının zihninin üzerinde kurduğu sis bulutunu

dağıtabilirsin. Tek bir kusursuz düşünceyle tek celsede tüm kurgularından arınabilirsin. İstemem yeterlidir.,,

Yağmur: “Neyi öğrendim ki neyi öğreteyim içimin ateşi? Ben kendimin kim ve nerede olduğumu bile henüz kavramamışken kime ne verebilirim ki? Hem geliştiğimi nasıl anlayabilirim ki?,,

Minel: “Gelişip gelişemediğini nasıl mı anlarsın? Kolaydır bu.

- Eğer bulunduğun durum ve hayat şartları seni mutsuzluğa sürüklemiyorsa bil ki, doğru yoldasın.
- Olumsuz değişen ve sıkıntı veren şartlar seni içinden etkilemiyorsa ve hatta yüzünde her ne olursa olsun ufak bir tebessüme neden oluyorsa bil ki, doğru yoldasın.
- Başına kötü bir şey geldiğinde ya da hayat herhangi bir sınavla seni karşı karşıya getirdiğinde üzüntü duymuyorsan bil ki, geliyorsun.
- Herhangi birisi saldırıda bulunduğu anda sakın kalabiliyor ve geçmişe nazaran daha barışçıl oluyorsan bil ki, geliyorsun.
- Eğer hiçbir yapay şey seni etkilemiyorsa, başka insanların refahı ve maddi varlığı seni mutsuz etmiyorsa, içinde kıskançlık uyandırmıyorsa bil ki, geliyorsun.
- Eğer affetmek senin için doğal bir tepki haline geliyorsa bil ki, geliyorsun.
- İnsanları sana gösterdikleri küçük benlikleri olarak değil de, içlerinde tanrısal kıvılcımı taşıyan tanrı çocukları ve senin kardeşlerin olarak görebiliyorsan, işte o zaman TANRI'NIN kucağında gerçekliğine uyandın demektir. Ve böylece kendine hoşgeldin Tanrıçocuğu.,,

Yağmur: “Anladım. O halde hâlâ derin uykudayım ben. Geçen gün sen yokken Mesnevi'de göz gezdirdim ve orada Mevlana'nın İsa'ya yönelik satırlarını okudum:

Eşek misin İsa mı: İsiye bak rağbet-i har eylemeTab'ını akl üzre server eyleme.
[2/1871) Mesnevi]

Eşek de sensin, eşeğe binen de. Eşek senin maddi varlığın, yontulmamış tabiatındır. O eşeği sürüp götüren aklın ve ruhun ise İsa'ya benzer. Sen İsa'ya değer ver, eşeğe değil. Eşeğe benzeyen tabiatını akıl İsa'sının üzerine çıkarma. Bırak beden ruhuna hizmet etsin, ulvi gayelerin peşinde yorulsun. Yakışığı kölenin şaha hizmetidir, şahın köleye değil.

Pek ilginç buldum. İnsanın hayvan yönünün ötesinde İsa oluşundan bahsediyor. Tıpkı senin ve Mucizeler Kursu'nun anlattığı gibi. Mucizeler Kursu'na ve Hristiyan dini terimlerine karşı kendi birikimlerimin ve inancımın getirdiği bir direnç de böylece oldukça çözümlenmiş oldu sanki. Bilmeni istedim.,,

Minel: “Pek güzel bu. Öğrendikçe geliştikçe içindeki tüm kalıpların çözüldüğünü gözlemleyeceksin. Katı sınırlar silikleşecek, dogmalar ve kalıpsal ritüeller anlamını yitirecek, neyin hakikate neyin egoya hizmet ettiğini bileceksin. Böylece bulunduğun toplumun, dinin ve lisanın temelinde sadece sevgiye hizmet eden parçaları kullanarak etkileşim yaratacaksın.,,

Yağmur: “Benim kimseyle etkileşim yaratacağım yok Minel. Çıkmaz sokak gibiyim ben hâlâ. Ateşi yakamayacağımız gibi, suyu sulandıramacağız gibi, boşluğu boşaltamayacağız gibi kendim aşk olmadan aşkı yaşayamayacağım anlaşılan.

Bazı isimler kumsala yazılır. En ufak bir dalgada silinip giderler hiç iz bırakmadan... Bazıları taşlara yazılır. Onlar daha uzun süreli kalıcı olsa da, yine de gün gelir yok olurlar...

Ama ebediyete yazılanlar az da olsa sayıları, fener olurlar bu karanlıklar alemine zamanın son gününe kadar...

Ben seni zamansızlığa yazdım, ey Sevgili...

Aşk'ın ışık olsun tüm kâinata...

Hep ne diyorsun? Aşk olmak teslimiyetten geçer. Aşk'ın simyasında aşk olmak, teslimiyetin zirvesinde ölmeden ölmektir, ve Anka Kuşu gibi dirilmektir küllerimizden. Senden öğrendim bunu. O halde öleyim artık...”

Ah be Yâr... Yine çöktü derin bir karanlık düşüme. Gece boyu koyu bir ağırlık hükmetti sohbetimize ve gözlerimize, dillerimize pusu düşdü. İçimizde, tam merkezimizde bir yangın başladı bizi içim içim yakan. Bu yangını biliyordum. Bir sapağın eşiğindeydik. Vecid haline düşmeden önce de böylesi bir yangın basmıştı içimi haftalarca ve sonra o tanımlanamaz deneyim sarmıştı bedenimi. Şimdi ikimiz de bu yangını aynı anda yaşıyorduk ve sanki biliyorduk ne olacağını. Veda yelleri esmeye başlamıştı savunmasızca içine düştüğümüz ruhani çölde...

*Ölüyor tüm törpülenen umutlar
Yaşanmamış serabımsı beklentiler...
Küllenen bir sevdanın acılı deryasına daldım
Bir yudum aşk uğruna kederlenirken...
Bilir misin sevdiğim, bitişlerin ufkunda
Geride bırakılanları ıssız son duraklarda?
Vakit savurma vakti değişmeyenleri zamana
Gözlerimdeki kanlı yağmurların eşliğinde...
Gör ki, değişmeyen kazık çakmış
Kazığın yanbaşında bir mezar taşı
Taşın üzerinde benim adım
Adım ise adsızlık
Ben diye bir şey kalmamış!*

Geceyi kapatırken vedalaşmadık, vedalaşamadık. Sessiz bakışların içinden süzülen damlaları izledik birbirimizde suskunluğumuzda. O an Yağmur'u son kez göreceğimi bilmiyordum. Ertesi gün bunu içimde coşan kızgın lavlarla beraber bildiğimde ölmeye uzandım kendi içimde...

Soyundum senden yâr...

Soyundum aşkımdan...
Son tutkumdun bu dünya sahnesinde...
Son ihtirasımın ateşi, duygularımın son demiydin...
Yandım mavi mavi aşkımda her gün biraz daha azalırken kendimde...
Ve bir sabah acılar içinde son nefesimin kıvranışıyla uyanırken
Seni son kez öptüm bensizliğe bağışlarken o güzel varlığını...
Son kez baktım o kor gözlerine içinde karanlığın gölgeleri oynaşırken...
Son bir gözyaşı aktı gitti vedaların mezarlığında yetişen çiçeklere...
Senin labirentlerine son kez girdim çıkışı bana sır olmayan
Son kez dudaklarından nefesini içtim içtim içtim...
Son kez ruhunu ruhuma ekledim benliğini yaralarken...
Ve son kez öldüm kollarında bir daha doğmamak üzere...
Soyundum senden yâr, kanatlarımı üzerine örterkenSenden benden daha büyük olana
hizmet etmek için...

SONsuzluk...

*Aşk bir mızrak gibi girdi ve çıkmadı...
Paçalarımızdan kan damlıyor
Örselenmiş ilişkilerde perçinleşiyor
Vazgeçilmezlerin esrarengiz izleri...*

*Ve yine suskunlaşmış aynalarda
Bize bakandan kan fışkırıyor
Tutkular mahremlere düştü
Çırlıçıplak bir suskunluk ağlıyor usulca...*

*Birikiyor amansız hasretlerde
Gökleri delikdeşik eden çağrının melodisi...
Ve yine kan terlemiş ölümlerde
Bizi bitirenden yaşam çağlıyor...*

O geceden sonra kesildi mesajlar. Yağmur yokdu artık mıntıkamın içinde. Esrarengiz ve sessiz bir şekilde gitmişti arkasında hiçbir ipucu bırakmadan. Böyle olacağını ikimizde sezinlemiştik önceden. Ama her ne kadar hazır olsak da, bazı beklenenler geldiğinde düşeriz bir uçurumun içine asla dibe vurmadan. Daimi bir düşüşün içinden tırtıl iken koza yırtılır ve açılır kanatlarımız. Başlarınız kelebek olarak uçmaya artık düşmeden. Ve döşeriz özlemimizle dünyanın soğuk ve renksiz kaldırım taşlarını. Yayarız içimizdeki aşkın kokusunu ve tılsımını cihanın her bir yanına. Birini sevdik mi herkesi ve her şeyi severiz. Sevgi artık bizim olmuştur ve paylaşarak büyütürüz kaynağı bu dünyadan olmayan cevheri.

*Aşk vermektir her şeyini!
Kendini, benliğini, özünü, bedenini...
Ve bazen de sırlara gömerek sebebini,
Sessiz ve suskun gidişini...*

Divan-i Kebir’de Mevlana Celaleddin Rumi’nin, Şems Tebrizi’ye atfen söylediği *Ben seni sevmek için değil... Ben seni sevmenin ne demek olduğunu bil diye sevdim...!* sözünün gerçekliğini sana söylediğimde suskunluğa bürüneceğini biliyordum buğulu gözlüm. Bana *sev beni* dediğinde, seni sevmenin nasıl bir duygu olduğunu anlamam için sevdim dedim ama doğruyu söylemedim. Ben seni severken kendimi de sevdim bütünümlle. Seni de kattım ruhuma ve büyüdü ruhumun yüzölçümü. Eğer seni ve beni azad etmeseydim içimde, ikimiz de tutsak kalırdık bizi bir kara delik gibi yutan tutkunun içinde. Tüm hayallerimde, her anımda, nefesimin alış verişlerinden öte tüm nefes aralarındasın artık kor bakışlım.

*Ağla buğulu göz,
Ağla ölümlü tutsaklara...
Buram buram aşk kokuyor Yârin
Doyamadan terk edip gittiğin...*

*Şafağın ışığı sızıyor açılan yaralardan
Yeryüzüne seni resmetmek için...*

*Ağla çöl gülü,
Kucağında büyüttüğün sevdaya...
Ağla kurak kalan yüreklere
Ağla Yağmur'una yağmur gibi...*

Veda olmaz ölümsüz sevenlere. Nereye gidebilirsin ki zaten sevgili? Her yerde BEN, her yerde SEN, her yerde O... Şimdinin ve burada olmanın haricinde ne var ki zaten? Bir bedendir arkandan sana ağlayan. Küçük bir ben'dir bedeninin içinden seni özleyen, sessizce gidişine içerleyen. Ve biliyorum ki, sen de benim gibi ağlıyorsun, benim gibi özlüyorsun. Çünkü sen her halinle ben'sin, ben her halimle sen'im...

*Öyle bir yas ki benimki,
İçimin çemberine dayanan ve beni büyümeye zorlayan
Gözlerimin pınarına baskın yapan ve deryaları çoşturan...*

*Öyle bir veda ki benimki,
Asırlardır o anı bekleyen ve son bağı koparan
Zamansızlığın içinden zamanı özgürlüğe savuran...
Öyle bir sevda ki benimki,
Has varlığın gövdesinden serap dünyaya doğan
Benlik dramlarının sahnesini cayır cayır yakan...*

*Öyle bir yaşam ki benimki,
İçi gözlerinin pırlantası ile aydınlanan
Varlığının sıcaklığı ile ısınan...*

*Ama AŞK bazen bırakıp gitmektir her şeyi yâr
Adsızlara menzilin çağrısından saflık emri bulunduğu...*

Bir aşk fırtınasına tutulduk İlahinin lütfunda ve bıraktık o esrarengiz çekimin uçurumuna kendimizi. Ve çakıldık ihtişamlı bir ölümün kucağına. Son nefesimizde kıvranırken, yalnız ölmelere gebeyiz sınırı aşarken. İçimizde yanıyor özgürlüğün ateşi ve sen ilk defa yanarken içim içim, doğuyor bu simyanın ardından kalan küllerinin içinden bir Anka Kuşu. Ve ben yine bildiğim bir ölüme gidiyorum lütfun emrinde. Kaç kere yanıp kül olacağız, kaç kere dirileceğiz diye sordun aşk pınarım. Bilmiyorum. Güneşin ışığını geceye yansıtabilmek için ay gibi olmalıyız. Ay gibi bensiz olana dek yanacağız ve dirileceğiz her seferinde biraz daha azalmış olarak.

*Dışıma çıkan gizemli bir kurtuluşun önçiziminde gibi
Hayatımı, pasını yıkarcasına bırakıyorum özgürlüğün pınarına...
Ruhumun her zerresinden çağlayan ben'lerin kavgası
Aşk'ın masum teslimiyetinin melodisinde susuyor...
Kimliğim bağlanıyor enfes dramın son perdesine
İhtişamlı yaratmaların ötesinde en ateşli sevişleri izlerken
Düşüyor kanatlarım yeryüzüne ben beni terkederken...*

*Uçurumlar açılıyor boyutlarına varoluşumun beni bende saklayan...
Kopuyor şakın dudaklarımdan yakarırcasına en derin arzum...
Yolun sonunda bitiyor arta kalmış tüm ağlamalar, tüm gülmeler...
Açılıyor sır kapısı ölmelerin ötesinde...
Açılıyor AŞK.. !
Ey kor gözlü Anka Kuşum benim...!
Biraz daha aydınlandı bu dünya seninle!
Bir yürek daha kurtuldu karanlığın prangalarından!
Bir aşk daha ulaştı zafere!*

Ey alem.. !

Eşsiz güzelliği ile hasretin doruklarında uçmayı öğrenirken sevdalım, ateşin bekçisi aldı bedenini ve çekti onu ölümün hiçliğine. O benim Anka Kuşum idi önce sevdiğim sonra yaktığım ve nihayetinde öldürdüğüm. Ve bekliyorum şimdi pür dikkat Vahiy Vadisi'nden yükselecek olan özgürlük çılgınlıklarını bu yeniden dirilen AŞK varlığının. Böylece yeni bir güne açılıyor gözler, yürekler sevdaya hasret bir dünyada. Yine bir uyanışa gebe tüm anlar aşk'a adanan. Yine bir sevgi pınarı çağlarken özümüzden, BİRLİĞİN çağrısında birleşiyor tüm âşıklar. Bir zerreyim yaradılışa aşk ile bağlı olan. Ve biliyorum; affetmenin ışığında doğacak tüm kurtuluşlar. Affetmenin yolunda, yargısızlığın hafifliğinde açılacak tüm sırlar...

*Bir gün bu kabus bitecek,
Ayrılığın ocağı sönecek,
Yarım kalan sevişmelerin gölgesindeki
Yaşanmamışların acıları sönecek...
Bir gün bu kabus bitecek,
Ve sen yanıbaşımda uyanırken,
Gözlerimde ki ışığın sonsuzluğunda
Benliğin bensiz'liğimde bitecek...
Bir gün...*

Ve kendimi teskin etmek için şöyle bir gezdim anılarımda ve hatırladım yine öykümüzün mil taşlarını. Nasıl olmuşdu, ne olmuşdu bu acının öncesinde? Aktı mürekkebinin kanı bâkir beyaz sayfalara...

Uzun süren sessiz ve durgun bir dönemin sonunda ufak tefek dalgalar hayatımın kıyısına vurmaya başlarken bir gün doğudan farklı bir rüzgar esti diyarıma. Büyülü bir gizemin habercisi gibiydi sımsıcak ve derin edasıyla tenimi değil kalbimi okşayan. Sessizliğin perdesi yırtıldı rüzgar etrafımı sararken ve içimin durgun sularını kamçıladi hoyratça. Kuytularına aydınlık doğdu bir yıldız yağmuruna tutulmuş gibi. Bir nağme çınladı kulaklarımda uzak diyarlardan hızır gibi bana ulaşan. Yağmur sesi gibi ince, narin ve ısrarlı bir çağrının davetine çekiliyordum sanki. Bıraktım kendimi bu efsunlu esintinin içine ve daldım derinlerine muhteşem bir labirentin. Adı gibi ıslak ve amansızdı dünyası. İncecik oyalarla işlenmiş, taze tomurcuklarla bezenmiş esrarengiz bir mavilik vardı bu dünyanın içinde. Beyaz bir sis perdesi yayılıyordu yolların kıvrımlarında ilerledikçe derinliğine labirentin ve merakımı azdırıyordu arkasında olanı keşfetme tadıyla. Tatlı bir melodi eşlik ediyordu ayaklarımın ritmine ve yol gösteriyordu bana. Bu gizemli misafirhanenin sahibi gölgeler kralı izlerini bırakıyordu kendi

sahnelediği oyununa ve beni de dahil ediyordu senaryosuna. Bilmiyordu bir yanımın labirentin içinde bu güzel aşk oyununa doğru yürürken diğer yanımın bir kartal gibi her şeyi zirveden izlediğini. Keskin bakışlarıyla süzülüyordu tek başına gözlemci serinkanlı yanım bulutların ötesinde ve eşlik ediyordu başdöndürücü bir masalın yazılışına. Zirveler ıssız olur, kimsesiz olur. Oralara gelemeyen oyunlara tutsak parçalar. Aşk tutsağı yanım labirentin dar ve karanlık patikaları ile aydınlık ve geniş yolları arasında muhteşem bir seyahatin tadını çıkartıyordu mest olmuş haliyle. Bir macera değildi bu; bir keşifti içinde ruhumun rehber olduğu. Her köşesi ayrı bir güzel, ayrı bir dünyaydı sanki. İlerledikçe derinliklere cennetimsi bir bahçenin gizli kapısı açıldı ve tutkularım şaha kalktı bu akıllara zarar güzelliğin karşısında. Dokunmak, koklamak, okşamak, sarılmak arzusu ile kıvranırdım bahçedeki parçam, zirveden gözlemleyen BENliğim uyarı çığlığı ile sarstı zihnimi. Uykuya, rüyaya kapılmamamı buyuruyordu. Aşağıdaki parçam labirentin tehlikeli çekiciliğine kapılmış, kaybolma pahasına ilerliyordu mistik bahçenin derinliklerine. Gölge oyunları vuruyordu bahçenin her bir yanına ışığın sarhoşluğunda. Tatlı bir sarkaçın iki zıt dönüm noktası gibiydik bahçenin sahibi gölgeler kralı ve ben. Raks halinde sevişiyorduk dizginsiz dünyadan ırak bu yasaksız dergâhta. Sonra karanlığın habercisi kapımızı çaldı. Suskunluğa dönüştü oyunlarımız biçare. Bir baygınlık bastırdı önce havaya, ardından beyaz sis perdesi kararmaya başladı. Kara bulutlar düşmüştü labirentin korumasız açıklığına. Rüzgarı çağırdım dağıtması için karanlığı ama dinlemedi beni. Süleyman'ın Mührü zirvedeki parçamın elindeydi. Ancak o hükmedebilirdi elementlerin en asiline, özgürlüğün simgesi rüzgara. Ebediyetin bekçisi henüz beraber olmaya hazır olmadığımızı söyledi. *“Oyundan çıkma vakti geldi”* dedi zirvedeki gözlemci parçam. Cennete düşen ilk yağmur damlası gibi bir yaş aktı gözpınarımdan, düştü toprağına bahçenin ve suladı henüz açmamış tomurcukları tek celsede. Gölgeler kralı karanlığın pelerini omuzlarında, susmuştu artık kendi oyununa ve esaretin zincirlerine bakıyordu bileklerinde ve ayaklarında parlayan. Benim için gitme vakti gelmişti. Yine bir ışık düşmüştü karanlıkların içine, kayıp yüreklerin zincirlerine bu karşılaşmada. Tomurcukları kendi haline bırakma vaktinin çanları çalıyordu artık. Teslimiyetin sessiz adımlarıyla çıkışı bana sır olmayan labirentin içinden ayrılırken son kez bir yağmur yağdı veda edercesine üzerime. Ilık, usul usul ve okşarcasına uğurluyordu beni sanki bu karanlık dünyadan ışığa. *“Dayan”* dedim içimden kapıdan çıkarken tekrar gerçek dünyaya. *“Dayan ve sabret yağmur yürekli buğulu varlık... Bu seraplar aleminden kurtuluşun bundan böyle bir nefes kadar yakın artık...!”*

İşte böyle bazen birileri hayatımıza girer ve tekrar usulca çıkar. Nerede ve ne durumda olduğunu bilmeyiz ve merak ederiz. İyi midir, mutlu mudur, yaşıyor mu diye sorarız kendimize. Oysa bunların ne önemi vardır ki? Önemli olan içimizde bırakılmış izler ve değişimlerdir o kişinin ardından. Aynı değildik ikimiz de artık. Kendi kendimize yazdığımız bir oyunun son perdesindeydik. Son perde aşk'a adanmış bir zamandı. Birbirimizin gözlerine bakarak sevişirken ruhumuzla, mühürlenmiş bir sır gibi açılıyordu aşkın boyutu kalbimizde. En tatlı ve en acı anlarımızı yaşıyorduk sadece ikimizin var olduğu bu labirentin içinde. Puslu bir dünyanın içinde aydınlık bir cennet bahçesinde buluşuyorduk. İçindeki ışık şefkatli bir ana kucağı gibi sarıyordu bizi masumiyetin kundağına. O anlarda zaman çarkı duruyordu. Zamansızlığın hafifliği mekanlarımızı, bedenlerimizi rehin alıyordu kendine. En güzel sözler gülüşü yanında silikleşiyor, en anlamlı anlar bakışlarında toplanıyordu yârimin. Aramızda bir monitör vardı camında görüntümüzün yansıdığı, 2500 km mesafe, üç saat uçuş süresi ama yine

de bir imkansızlık hakimdi kavuşmamıza. Adı ölümdü. Belki de biz öyle koyduk adını. Hayat şartlarının keskinliği ve serap dünyanın açtığı uçurumları saymazsak tabii. O bir gezegen ben bir başka gezegendik yörüngeleri asla birleşemeyen bu kâinatta.

*Bir itirafdı sana bakışlarım
Gözlerime işlenmiş ismin ile çırılçıplaktım...
Yüreğinden bir ısıklık bekliyordum her gece
Beni karanlığın gizemine çağıran...
Sadece aşk'ın pençesinde esir ve senin nefesinde sarhoş
Bir tuzak gibi düşüyordum kucağına
Ve bu kurtuluşu olmayan yakalanışımı biliyordun...
Yürek bu, söz geçiremezsin kendi dili olana
Çünkü, aşk'ın başladığı yerde akıl bitiyor yâr...
Kelimeler ise ya intiharda ya da hoyratça şahlanmada...
Sen de bir tuzak, ben diyeyim bir lütuf...
Aşk kapını çalınca duruyor dünyanın akışı
Her şey birer teferruat oluyor sevgilinin yanında...
Aşk bu...
Kendi kendine yetiyor, kendiyle bütünlüyor...
Ben ise aşk'ın elinde bir maşa, sen sunakta yaren...
Bir simyadayız acısı boynumuzda kılıç...
Öyle ki, sonu ölüm olan bu ateşde dirilirken
Aşk olarak doğacağız âşık ile maşukken davamızda...*

Kutsal an'ın dile varmayan ışığından sonra yine karanlığın içinde kendini bulması sanırım onun hayatının darbesi olmuştu. Öyle ki, her gün biraz daha susuyorduk birbirimizde kaybolurken. Suskunluğun ve saklı bir aşkın sunağında biriken dilsel intiharların çocuklarıydı kâlemime dökülen mısralar. Kelimeler ebedi anlamın dizelerine sıralanırken kanımla yazılmış satır aralarında onun sessiz çılgınlıkları yankılanıyordu.

*Kal biraz daha koynumda, yanibaşımda
Ey AŞK; ne kadar acıkmışım, susamışım sana...
Senin yokluğunda bir afet konar bu külfet dünyaya...
Nasıl geçeriz karanlık rüyalardan aydınlığa...?*

*Yüreğim parçalansa da kanasa da
Ey AŞK; cansız kalırım davanda yokluğunda...
Kal biraz daha koynumda, yanibaşımda...
Yoksa nasıl olurum ben Sen'den başka...?*

Ey, beni deli fırtınam diye çağıran buğulu gözlü yağmur yüreklim... Neredesin, ne durumdasın bilmiyorum ama öyle bir özlem etkin ki kalbime, kökü yedi cihan derinlere uzanırken başı yedi gök ötede cennetin varlıklarına meyvelerini sunuyor. Bir viranedir geriye kalan bu ben'den. Son bir kıvranımda sana adıyorum nefesimi kurtuluş çanlarının eşliğinde kül olurken. Ve bekliyorum sesini zaferinin canımda can olan canımda. Bekliyorum beklemeden, ölmeden ölürken sunağında ebedi AŞK'ın...

Beni benden soranlara dilim varmıyor cevap vermeye

*Dumanlı bir öpücüktü uyanırken hissettiğim...
Ben'siz olan bedende nasıl bir haldir ki bu
Yitik bir nefesin çağrısında kaybolurken girdiğim...?*

Ve yazıldı yine lâıykıyla kâinatın cetveline son satırlar...

Dedi ki Aşk; Yolumdaysan eğer,

Yaşananlara mihlanmış olan yüreğin ve ruhun bir simya ateşinden geçer. Tekliğin Efendisi alır seni senden ve diriltir yeniden sonsuzluğun içinde. Bir aşk efsanesi doğar O'nun yarattığından ve bir ay parçası gibi yükselir karanlık gecenin içine. Ağlatır yıldızları âşkın zaferine kâinatın derinlerinde yankılanan. Yağmur ve Minel, iki yürek olarak karşılaşır tek ruh olarak zaman ve mekan dışında cennet kapısında buluştular. İki iken tek oldular. İnsan iken ebedi aşk diyarında sonsuz sevişlerde oynayan Anka Kuşları oldular. Ve bir öykü bıraktılar geriye bu dünyaya, özlenesi aşk için yürekleri tütsü yaparak...

Yağmur giderken Minel de artık yoktu...

*Bir damla gözyaşı,
Bir öpücük,
Senin nefesin...*

*Ölüm...
Gel!*

Yazar üzerine...

Yazar, İstanbul doğumlu ve 1975’den beri Almanya’da yaşıyor. Ateist görüşlü bir ailenin içinde yetişmiş ve gençlik yıllarında felsefenin ve devrimsel düşüncelerin beşiğinde asi ve isyankar bir kişilik büyümüş, özgür iradeli bir kadın bedeninde hayatı kucaklamış ve birçok toplumsal kuralları çiğneyerek yaşamış. Farklı oluşu her ne kadar kınanmış olsa da kısmen, neşesi ve çılgınlığı ile kalpleri fethetmiştir sevenleri arasında. Hayatın açık kalan sorularının bıraktığı boşluğu doldurmak için yaşam değirmeninin azılı sularını ve ateşli duyguların yıkıcı çölünü geçerek spiritüel dünyanın gizemine çekilmiş. O döneme dek yaşamın gelgitlerinde çalkalanmış olan ve karşıtların hükmünde dize gelen dikbaşı benliğinden soyunarak, altından çıkan serkeş bir dervişe yol açmış. Ruhani arayışların maceralı ve deli dolu yollarından sonra tenhalara vardığında “Mucizeler Kursu” ile tanışmış ve yıllar süren bir öğrenim sonucu kurs da bahsi geçen içsel bir deneyim yaşayarak temel bir dönüşüm yaşamıştır. Bir vahiy lütfü ile açılan bu deneyimin ardından, altı yıllık içe dönük bir yaşam biçiminden ve yaşadığı deneyimin kısmen sancılı bir entegrasyon döneminden sonra yazar, tekrar dünyaya açılarak içinde büyüttüğü vahadan dünya çölüne su serpiyor. “Vahiy Vadisinden Anka Kuşu’nun Çağrısı” hayatın içinden alınan yaşanmışlıklarla ve ilhamla kurgulanan bir öyküdür. Gerçek ve kurgu içinde kendiliğinden akıp giden bu hikaye, yazarın bir yandan hayatın yazdıklarını, diğer yandan içinden kurgulananı kaleme alışı, içinden kopan fırtınaların tanığıdır. Yolu ruhanidir, menzili TANRI bilincidir...

Bu yolun amacının hem benlikten hem de tüm özdeşleşmelerden arınmak olduğunu simgelemek için yazar, BenSiz adını kullanarak kişiliğin hiçliğini vurguluyor. Bu kitabın içinde Mucizeler Kursu’ndan Türkçe olarak verilen tüm alıntıların çevirileri yazara aittir. Mucizeler Kursu’nun tamamı Türkçe çeviri olarak henüz mevcut değil. Yazar, www.flameofsophia.com sayfası üzerinden internette Mucizeler Kursu’nu kademe kademe çevirerek ilgililere ücretsiz olarak sunuyor. Çeviriler devam ediyor ve edecektir. Yazar bu işlevi bağımsız olarak sürdürmektedir. Yazarla iletişim yukarıda belirtilen sayfa üzerinden kurulabilir. Ayrıca www.mucizeler-kursu.com sayfası şu an itibarıyla hazırlık aşamasındadır.

*Senin hakikatı araman gerekmiyor.
Sen hazır olduğunda o sana gelecektir.
Sen, onun gelmesi için şartları hazırla.*

Mucizeler Kursu – Çeviri: BenSiz